LUCY KEVIN

Düğün Hediyesi

Bir düğün... Bir hediye...
Ve imkânsız bir aşk...

KAKTUSUN

ARKADYA

ROMAN

Bir düğün... Bir hediye... Ve imkânsız bir aşk...

Julie Delgado, restoranı kapandıktan sonra, San Francisco'da ünlü bir düğün mekânı olan Rose'un Köşkü'nde geçici olarak işe başlar. Julie hazırlayacağı mönüyle gelinle damadın başını döndürmeyi planlıyordur, böylece yeni patronunu etkileyecektir. Ancak kaderin Julie için farklı planları vardır. Damat yerine damadın kardeşi ünlü şef yemekleri tatmaya gelince, işler umduğu gibi gitmez.

Andrew Kyle, ünlü bir şef olmakla birlikte yaptığı eleştiriyle Julie'nin restoranının sonunu getiren kişi olma özelliğine de sahiptir. Andrew Julie ile Rose'un Köşkü'nde tanıştığı anda onun risk almayan biri olduğunu anlamıştır. O andan itibaren Andrew'un tek isteği, Julie'nin kalbine ördüğü bu zırhı kaldırmaktır.

Andrew'la aralarındaki karşı konulmaz kıvılcıma rağmen Julie, hayatında bir kez olsun aşkı göze alabilecek midir?

ISBN 978-975-999-692-5

9 789759 996925

₺13.00

"Muhteşem bir aşk hikâyesi."
Amazon.com

"Baş döndürücü bir aşk,
sıcacık karakterler."
Apple iBookstore

"İyinin de ötesi. Ben buna
bayıldım!"
BarnesandNoble.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Herkes mutlu olabilmek için seçimini yapmıştı...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ARKADYA YAYINLARI

DÜĞÜN HEDİYESİ
LUCY KEVIN
Özgün adı: The Wedding Gift

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Çeviren: Özge Fındıklı
Editör: Yasemin Büte
Son Okuma: Çağla Dirice Çakır
Sayfa Tasarım: Ayşe Çalışkan
Kapak Tasarım: İlknur Muştu

OKTAY MATBAACILIK
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi C Blok
No: 55 - 56 Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

1.Baskı: Eylül 2013
ISBN: 978-975-999-692-5
© Lucy Kevin, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Oak Press, LLC'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

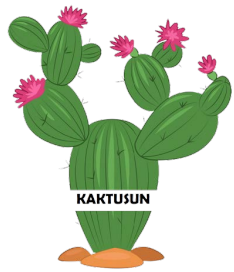
Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**
Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 – 03
Faks: 0212 544 87 86
E–posta: info@yelpaze.com.tr

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Düğün Hediyesi

LUCY KEVIN

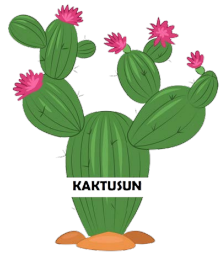

İngilizceden Çeviren
Özge Fındıklı

ARKADYA

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Birinci Bölüm

Delgado: 2 yıldız

Bir restoranda yemek yediğim zaman başlangıcın -ki bu durumda, bir deniz ürünleri çorbası- iyi hazırlanmış olmasını beklerim. Tavuğun mükemmel kızarmış olmasını, ev yapımı dondurmanın tatlı ve soğuk, hizmetin de samimi olmasını beklerim. San Francisco restoran sahnesine yeni gelen bu restoran, tüm bu beklentileri yerine getirdi.

Ne yazık ki, bu seviyede sadece beklentileri karşılamak yeterli değil. Hazır yemek ürünleri satan yerler bütün bunları yerine getiriyor. Restoranlar yavan yemeklerden daha fazlasını sunmalıdır. Dışarıda yenen özel bir akşam yemeği, sahibinin sunduğu yemek hakkında tutkulu olduğunu gösteren genel bir mutfak deneyimi sağlamalıdır.

Delgado'da bu tutku etkileyici bir izlenim bırakmadı. Çevremdeki birçok boş koltuğa bakılırsa, diğer müşterilerin de aynı şekilde hissettiği söylenebilir.

Belki gelecekte restoran sahibi, bariz becerilerini daha yaratıcı bir mönü ile birleştirir; ama şimdilik, Delgado'dan kaçınılmalıdır.

Sıradan.

~ Andrew Kyle, *Edgy Eats* sunucusu ve SF TV eleştirmeni

"Haydi Julie, eğer dikkatli olmazsan geç kalacaksın. Biliyorsun ki ben..."

"...asla geç kalmadın," diye bitirdi Julie. "Evet, Evie Teyze biliyorum. Ama bugün Rose'un Köşkü'nde yeni müşterilerle buluşacağım. İyi görünüyor muyum?"

Julie'nin teyzesi artık altmışlarındaydı, demir grisi saçları ve çok uzun yıllar boyunca sıcak fırınlara doğru eğilmekten dolayı oluşan hafif de bir kamburu vardı. Yine de yaşına göre iyi görünüyordu ve hâlâ Julie'nin çocukluğundan beri takındığı her zamanki akıllıca tutumunu sergiliyordu.

Julie artık yirmi sekiz yaşında olsa da yaşlı kadın, kızın yanağındaki makyaj kalıntısını silmeye çekinmedi. "Çok güzelsin, tatlım."

"Emin misin?"

Julie, kapı tarafında asılı olan aynada nasıl göründüğünü bir kez daha kontrol etti. Bugün her şeyin mükemmel olması gerekiyordu. Yemek pişirdiği zamanlarda, siyah saçlarını genellikle arkadan bağlardı. Fakat salıkken yabancılar üzerinde daha iyi bir etki bıraktığını bildiğinden saçlarını toplamadı. Bugün için lacivert bir kazak ve siyah

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir pantolondan oluşan basit bir kombinasyona karar vermişti; çünkü hem yemek pişirmek için yeterince kullanışlıydı hem de güvenilir görünmesini sağlıyordu.

Evie Teyze başıyla onayladı. "Elbette, eminim. Gerçi birkaç kilo alsan daha iyi olurdu. Hiç zayıf aşçı mı olurmuş?"

"Bunu haftada iki kez egzersiz derslerini kaçırmayı aklından bile geçirmeyen kadın mı söylüyor?" diye karşı çıktı Julie. Aynaya tekrar baktı ve elini saçına götürdü. "Eğer ben..."

"Burada bütün gün durup sana övgü yağdırmayacağım. Artık işine gitmelisin," dedi Evie Teyze. "Kahvaltını yaptın, değil mi?"

"Daha sonra bir şeyler atıştıracağım," diye söz verdi Julie.

Teyzesi, "Muhtemelen şu çok sevdiğin gezici yemek araçlarından," diyerek ona ateş püskürdü.

Julie hiç yorum yapmadan teyzesini yanağından öptü, sonra da ödünç aldığı arabaya doğru koşturdu. Eski dairesi ile birlikte Mustang marka arabası da restoran battığında borçlar altında ezilmişti.

Julie, zamanında işe varabilmek için hız sınırını tamamen göz ardı ederek trafikte ilerledi. Teyzesinin de belirtmiş olduğu gibi o, Rose'un Köşkü'nde çalışmış olduğu tüm zaman boyunca hiç geç kalmamıştı ve şimdi Julie, teyzesinin eski işini aldığına göre...

Aslında orada yalnızca geçici olarak çalışacaktı. Düğün organizasyonlarının yapıldığı köşkün sahibi Rose Martin, bu konuyu açıklığa kavuşturmuştu. Rose köşkte yiyecek içecek hizmetiyle ilgilenecek kalıcı birini buluncaya kadar yardıma ihtiyaçları olan bir düğün vardı sadece.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Julie bunu berbat etmeyi göze alamazdı. Geçici bir işi kalıcı bir işe çevirme şansını kaçırmak istemiyorsa, elbette.

Julie birkaç dakika sonra arabadan indiğinde, Rose'un Köşkü'nün çalışmak için güzel bir yer olduğunu kabul etmişti. Binanın çevresindeki küçük alan ustalıkla korunurken, kendisi zarif, eski moda bir zarafete sahipti. Julie, buranın tam da insanların düğünlerinin olmasını isteyeceği türde bir mekân olduğunu düşündü; şehrin ortasına yapılmış küçük bir cennet.

Ancak şu anda, resepsiyon alanı darmadumandı. Rose oradaydı ve dikkatli bir şekilde düzenlenmiş kızıl saçları, üzerine mükemmel şekilde oturan narin desenli elbisesi ile her zamanki gibi asil ve güzel görünüyordu. O bir merdivenin altında duruyorken, köşkte tamirci ve bahçıvan olarak çalışan RJ de tavanın yakınındaki birkaç hasarlı ahşap oymayı onarıyordu. Hem kaslı hem de yakışıklı olduğundan, onun için merdiven tutmaya aldırış etmeyecek birçok kadın düşünebiliyordu Julie. Ama görünüşe göre, Rose aynı fikirde değildi.

"Acele edebilir misin, RJ?"

RJ, Rose'a doğru bir gülücük attı. "Acele ederdim, ama ben bu şeyden düşüp boynumu kırarsam, senin suçluluk duyacağını biliyorum. Yalnızca birkaç saniye daha sabit tut, patron."

Julie o anda Rose'un bağırmaya mı, yoksa gülmeye mi başlayacağından emin olamadı. RJ'in oldukça etkileyici olduğu su götürmez bir gerçekti. Ama Julie, Rose ile asla böyle konuşmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu.

"Bugün çok önemli müşteri adayları gelecek ve her şeyin onlar için hazır olduğuna emin olmak zorundayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rose lafını yarıda kesip Julie'ye baktı. "Güzel, nihayet buradasın." Rose boştaki eliyle cebinden telefonunu çıkararak takvime göz attı. "Mutlu çift bu öğleden sonra gelecek ve ondan önce genel bir mönünün yanı sıra yiyecek örnekleri de üretmen gerekiyor. Bu esnada benim de Donovan'la birlikte öğle yemeğine çıkmadan önce tüm diğer örnekleri, bütçe ve yaklaşık bir düzine daha başka şeyler ayarlamam lazım."

"Hazır olacağım," diye söz verdi Julie. "İstersen merdiveni ben tutayım, sen de gidip hazırlıklarının çaresine bak."

Rose onaylamadan önce bir an için RJ'e baktı. "Teşekkürler."

Rose aceleyle giderken, Julie merdivende onun yerini aldı. Rose her zamanki gibi aceleci görünüyordu.

Rose gittiği anda, "Donovan kim?" diye sordu Julie.

"Rose'un nişanlısı. Kendisi bir plastik cerrahi uzmanı. Bak, ben sadece Rose biraz mola versin diye ona merdiveni tutturmuştum. Şafak söktüğünden beri burada çalışıyor. Ama senin muhtemelen etrafta durup beni çalışırken izlemekten daha önemli işlerin vardır."

O haklıydı; her şeyden önce, hazırlaması gereken bir mönü bulunuyordu. Öğleden evvel çoğunu pişirmeyi bitiremeyecekti, tabii. Yemek yapmanın zor taraflarından biri buydu; istediği tüm hazırlıkları yapsa bile, her şeyi yetiştirmek için koşuştururken, aynı anda beş şeyi kontrol etmeye çalışmak durumunda kalırdı.

Julie bir zamanlar bu duygudan zevk almıştı. Hayır, bu duyguyu *sevmişti*; ısı ve baharatlarla, eşsiz sunum ve kombinasyonlara dönüştürebileceği malzemelerle çalışmanın acelesini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdi istediği tek şey, Rose'u etkileme şansını elde edebilmek için her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaktı. Tek seferlik bir anlaşmayı kalıcı bir işe döndürmesine yetecek kadar.

"Evet, muhtemelen gitmeliyim," dedi Julie. "Rose'u hayal kırıklığına uğratmak istemem."

RJ merdivenin tepesinden ona gülümsedi. "Rose için endişelenme. Onun havlaması ısırmasından daha beterdir. Yalnızca herkesin özel gününün…"

Julie, "Özel olmasını mı ister?" diyerek lafını kesti.

"Ben *mükemmel* diyecektim. Mönüyle iyi şanslar."

Köşkün mutfağına doğru ilerlerken şansa ihtiyacı olmamasını umdu.

Mutfak, yüzlerce düğün misafirine yemek hazırlama görevine yetecek kadar büyük bir alana sahipti. Julie'nin eski restoranının mutfağından da oldukça büyüktü. Ancak sabahın erken saatlerinde Delgado'nun hiç olmadığı kadar sessizdi. Restoranının mutfağındaki sürekli faaliyeti, yarım düzine çalışanın aç insanları beslemek için birlikte çalışmasını sevmişti.

Julie başını salladı. Geçmiş hakkında düşünmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Rose'un Köşkü'nde çalışmak yeni bir başlangıçtı; Evie'nin konuk odasından çıkıp tekrar kendi ayakları üzerinde durabilmesi için bir yoldu. Julie eski anılarına, pişmanlıklarına kendini kaptırmayı göze alamazdı.

Dikkatini yemek servisi sunacağı düğüne vermeye zorladı. Mönünün kendisi oldukça netti. Sonuçta, bir gelin ve bir damadın ülkenin her yerinden gelen akrabaları söz konusu olunca, onların beğenmeyeceği bir şey yapma riskini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

almayı kim isterdi ki? Julie, başlangıç için deniz ürünleri ve salataya karar vermişti. Ondan sonra, erik soslu ördek veya pesto soslu makarna, ardından da düğün pastasının yanında sunulacak küçük keklerden oluşan bir seçki yer alacaktı.

Julie öğle yemeği vaktine kadar hazırlıkların çoğunu tamamlamıştı. Örnek olarak kullandığı küçük ölçekli keklerin karışımını hazırlamış ve katılaşması için onları büyük dondurucuya koymuştu. Ördek kısık ateşte pişmeye ayarlıydı ve ters gidebilecek pek bir şey yoktu. Sebzeler ve sos için malzemeler hazırdı. Makarna servis yapmadan hemen önce hazırlanacaktı. Balıkla midye kombinasyonu ise hazırdı. Artık tek yapması gereken, telaşla dolu son yirmi dakikayı beklemekti. Yani şimdi, kendi öğle yemeğini gidip almak için en iyi vakitti.

Julie kentin sokaklarını dolduran gezici yemek araçlarını severdi. Son birkaç yılda yağlıdan gurmeye, Amerikandan uluslararası lezzetlere, her türlü yiyecek hizmeti veren araçlar birbiri ardına açılmıştı. Delgado'ya yirmi dakikalık yürüyüş mesafesinde en iyi araçların tam olarak nereye park edilmiş olduğunu hemen bilirdi. Fakat Rose'un Köşkü'nün çevresini çok iyi bilmemesine rağmen hızlı olursa iyi bir tane bulabileceğini düşündü.

Julie dışarı çıkarken Rose'u, 'başarılı cerrah' diye bağıran bir spor arabası kullanan, uğrunda ölecek kadar yakışıklı, sarışın bir erkekle birlikte öğle yemeğine çıkarken gördü.

Rose'un iş yüküne karşın randevusuna gitmekte neden bu kadar istekli olduğuna şaşmamalı diye düşündü. Tanrı biliyordu ki Julie çok uzun zamandır kimseyle dışarıya çıkmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neyse ki aşk hayatının acınası eksikliği üzerinde düşünüp taşınmaya vakti yoktu. Bütün düşünceleri Rose'un müşterilerini büyülemeye yoğunlaşmış olmalıydı.

Beş dakika sonra Julie, uzun süredir tattığı en iyi falafeli* satan bir araç buldu. San Francisco Körfezi'ne bakan bir parkta bankta oturmak hoşuna gitmişti. Yine de öğle yemeğinde fazla oyalanmadı. Rose'un Köşkü'ne yarım saat sonra döndüğünde, Rose'un da doktorla olan randevusundan döndüğünü gördüğüne şaşırdı.

Eğer Rose her zaman bu kadar hızlı hareket ediyorsa, RJ'in onu birkaç dakika sabit tutmak için plan yapmak zorunda kalmasına şaşmamak gerekir, diye düşündü Julie.

RJ gömleğinin kollarını sıvamış, birkaç çiçek tarhının çerçeveleri üzerinde çalışıyordu ve onlara bakarak "Merhaba," dedi. "Öğle yemeği nasıldı?"

"Harika, teşekkürler," dedi Julie.

Ona cevap vermek yerine Rose Julie'ye döndü. "Misafirlerimiz yakında burada olacak. Julie, yemekler hazır mı?"

"Hepsi hazır," dedi Julie. "Sadece gelin ve damat buraya geldiğinde son rötuşları tamamlayacağım."

Rose, uzun bir zihinsel listeye onay işareti yaparmış gibi başını olumlu anlamda salladı. "Geldikleri anda seni cep telefonundan arayacağım ve sonra işe başlayabiliriz. Bir de yemek salonunda her şeyin yolunda olduğundan emin olabilir misin? Ben düzeni kontrol ettim ama..."

Ama bu arada küçük bir kasırga çıkmış olabilir mi?

Julie rahatsız edici düşüncesini başından savdı. Rose

* Humus ve künefe gibi artık tüm Ortadoğu'ya mal olmuş Filistin kaynaklı bir yemektir. Daha çok ara sıcak mertebesinde tüketilmeye uygundur. (Ed. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

haklıydı; gelin ve damadın düğün günlerinde her şey mükemmel olmalıydı.

Yemek salonunda her şeyin yolunda olduğunu doğruladıktan sonra Julie mutfağa doğru ilerledi. Kapıya vardığı anda, hiç de ufak sayılmayacak bir korkuyla ördeği unuttuğunu fark etti. Tanrı'ya şükür öğle yemeğinde oyalanmamıştı!

Rose telefonu çaldırdığında parmağında ufak yanıklarla ördeği fırından kurtarıyordu. Julie telefonu açtı, ördeği dilimleyip bir sorun olmadığını yüksek sesle iç geçirerek doğrularken "merhaba" demeyi ancak hatırlayabildi.

Rose'un ona ne söylediğini anlamasının birkaç saniye gecikmesinin nedeni de buydu. "Onlar çoktan geldiler mi?"

"*O*," diye düzeltti Rose.

"Gelin, damadı yalnız mı göndermiş?" Julie sesindeki şaşkınlığı gizleyemedi. Hangi gelin kendi düğününün planlanmasına gelmezdi?

"Aslına bakarsan, damadın kardeşi," dedi Rose. "On beş dakika içinde yemek salonunda olacağız."

Damadın kardeşi mi?

Julie aceleyle yemeğe son rötuşları atmak için işe koyulurken, bu soruyu bir kenara bıraktı. İşini bitirdiğinde, yemek salonuna giden kısa mesafeyi yürürken, tabakları elinden geldiğince dengelemeye çalıştı.

Rose ve damadın kardeşi içeri yeni giriyorlardı. Julie iyi giyimli, siyah saçlı ,otuzlu yaşlarında bir adam gördü. Tabakların kenarlarında herhangi bir sos veya çeşni lekesi olmadığından emin olmak için birkaç dakika tabaklara baktı.

"Bu Julie, kardeşinizin düğününde yiyecek servisi sağlamaktan sorumlu. Julie, seni Andrew ile tanıştırayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Konuklarının koyu kahve gözlerine bakmak için en iyi gülümsemesini takınarak kafasını kaldırdı Julie. Güçlü, yakışıklı yüz hatlarını, kirli sakalını, gamzelerini ve iyi dikimli takımının atletik yapısını nasıl ortaya çıkardığını anında fark etmişti. Normalde Julie'nin gülüşünün en azından biraz kadınsı beğeniyle genişlemiş olması gerekirdi.

Tam tersine, gülümsemesi yarıda kaldı. Gülümsemeye devam edebilmek içinse kendini zorluyordu.

Julie bu yüzü hemen hatırlamıştı. Ona bakarak fazla zaman geçirmiş olduğundan hatırlamak çok da zor değildi, gerçekten. Nihayetinde bu yüz ona Cuisine Channel'dan gülümseyen yüzdü. Bu hatlar, her şefin kendi yemek salonunda ağırlamaktan çekindiği adamın yüz hatlarıydı.

Ve... aynı zamanda onun hayatını mahveden restoran eleştirisinin sahibi olan adamın kusursuz hatlarıydı.

"Sen Andrew Kyle'sın."

"Seninle tanışmak bir zevk, Julie."

Tabii ki, Julie ona uzatılan eli sıkmak zorundaydı. Olası müşterinin kardeşini görmezlikten gelemezdi, hele ki Rose onları izlerken asla.

Diğer yandan bu, onun ellerinin ne kadar güçlü olduğunu, mesleği aşçılık olan herkesin edindiği gibi avuç içlerinde ve parmaklarında eski yanıklar ve kesiklerden izler olduğunu fark etmesine bir bahane oluşturmazdı.

"Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Julie bunu nasıl yanıtlayabilirdi? "*İki yıldızlı bir eleştiri hayatımı mahvettiğinden beri*," demek pek uygun olmazdı. Aynı şekilde, sessiz filmlerdeki gibi bir tabak dolusu salatayı onun başına geçirmek hiç uygun olmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonunda masum bir şekilde, "Hayır, çok uzun zaman olmadı," demekte karar kıldı.

"Julie, teyzesi emekliye ayrıldığı için onun yerine bu düğünde bize yardım etmeyi kibarca kabul etti," diye ekledi Rose. Belli ki Julie'nin yetersiz sosyal yetenek eksikliğini kapatmaya kararlıydı.

Julie başıyla onaylamayı başardı. "Özür dilerim," dedi. "Ana mönüyü kontrol etmek için mutfağa dönmem gerekiyor. Başlangıcın keyfini çıkarın."

Maalesef, Andrew Kyle'ın onun pişirdiği herhangi bir şeyi beğenme ihtimali çok azdı.

Mutfağa döndüğünde kapıya yaslandı ve derin bir nefes aldı. İşin kötü tarafı, Andrew'un yeni işyerinde aniden belirmiş olmasına şaşırması değildi.

Andrew'un onu hatırlamamış olmasıydı.

Bununla birlikte, daha ana yemek ve tatlılara yapması gereken çok şey olduğunu fark etti. Ayrıca eğer batı kıyısının en ünlü şeflerinden birine tamamlanmamış yemek sunarsa, işin *en kötü* tarafının o zaman geleceğini biliyordu.

Çünkü bu, hem Andrew'un onun yetersiz yemek yapma yeteneği konusunda haklı çıktığını kanıtlardı, hem de Rose'un onu kovmasına neden olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

İkinci Bölüm

Andrew Kyle'ın muhtemelen Rose'a Julie'nin yemeklerinin ne kadar berbat olduğunu anlatmakla meşgul olduğunu bilirken, ana yemekleri ve tatlıları tamamlamaya çalışmak, hiç kolay değildi. Elbette, Rose onu dinlerdi. Çünkü ünlü şef, damadın kardeşiydi. Ayrıca bu muhteşem gamzeler karşısında ne yapabilirdi ki?

Gamzeleri düşünmeyi kes, diye emretti kendine Julie. *Yalnızca onun sana ne yaptığını hatırla.*

Unutması oldukça zordu. Şehrin en seçkin TV şefinden aldığı bir eleştiriyle işletmesi bir anda altüst olmuştu. Julie'nin azar azar gelen müşterilerin oluk oluk akan müşterilere dönüşme umudu tamamen yerle bir olmuştu. Bütün hayalleri şu anda Julie'nin deniz ürünleri tabağını tatmakla meşgul olan adam yüzünden birkaç hafta içinde batmıştı.

Pekâlâ, bu hayalini de yıkmasına izin veremezdi. Bu yüzden intikam istese bile onun yemeğine iğrenç bir şey katamayacaktı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, en iyi intikam ona ne kadar yanılmış olduğunu göstermekti. Yapması gereken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tek şey, ona hayatında hazırladığı en güzel yemek tabağını sunmak ve onu söylediklerini geri almaya zorlamaktı.

Gayet kolay.

Peki o kadar kolaysa, neden ördeği hazırlarken elleri titriyordu? Odaklanması, acele etmemesi gerekiyordu ve...

"Her şey yolunda mı?"

Andrew'un sesini duymasıyla korkudan yerinden sıçradı. Neredeyse parmağını da kesiyordu.

Onun mutfağında ne işi vardı? Nihayet onu hatırlamış mıydı? Buraya böbürlenmeye mi gelmişti?

Belki de yaptıkları için özür dileyecekti?

Aslında söylemek istediği şeyi söylerse, Rose'un onu anında kovacağını bildiğinden Julie yalnızca, "Burada olmanın doğru olduğundan emin değilim," dedi.

"Hayır, önemli değil..."

"Julie," diye hatırlattı Julie ona, sanki biraz önce ona ismi söylenmemiş gibi, "Julie Delgado."

Gözlerinde bir tanıma belirtisi mi vardı? İsmini belli belirsiz de olsa hatırlamış mıydı?

Ayrıca, neden hatırlasındı ki? O meşhur bir şefti. Julie ise kendi restoranını açık tutmayı başaramayan ve şimdi bir düğün salonunda artıkları pişirmekle uğraşan bir hiç kimseydi.

"Buraya gelmeden önce Rose'a düğün yemeklerinin hazırlanabileceği mutfağı görmek istediğimi söyledim."

"*Hazırlanabileceği?*"

"Kardeşim ve nişanlısı en iyisini hak ediyorlar," diye yanıt verdi Andrew. "Onlara bir şef olarak her şeyi gözden geçireceğime söz verdim. Bu yüzden tatlıları da ana ye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mekle birlikte getirebilirsen ve her şeyi gözden geçirirken bizimle birlikte otururbut çok memnun olurum." O muhteşem gülücüğünü gösterdi. "Üstelik, ikimizin konuşacağı çok şey olduğuna eminim."

Bir an için Julie, onun eleştirisini kastedip kastetmediğini merak etti. Fakat o lanet olası gamzeleri onun aklını öyle bir uyuşturmuştu ki söylemeyi başarabildiği tek şey, "Öyle mi?" oldu.

"Elbette," diye cevapladı Andrew, yeniden gülümseyerek.

Aman Tanrım, yaptığı onca şeyden sonra bir de onunla flört mü ediyordu?

Julie eline gelen en yakın bir şeyle ona vurma dürtüsüne zar zor engel olabildi. Küstahın tekiydi o...

Julie yeniden kendini derin bir nefes almaya zorladı ve Andrew gibi büyük bir yıldızın onu hatırlaması için yeterince önemli olmadığını kendine hatırlattı. Nihayetinde, herkesi aldatmayı başaran cazibesini kullanmayı neden *denemesindi* ki?

"Hepsini birlikte getirmekten mutluluk duyarım," dedi Julie. Çünkü onu mutfağından çıkarmanın en kısa yolu buydu. "Bana bir iki dakika ver."

Aslında on dakika kadar olmuştu. Ama en azından o huzur dolu dakikalarda kremasının düzgünce katılaşıp katılaşmadığını merak etmekten ve her şeyi nasıl dengeleyeceğinden başka bir şey hakkında endişelenmek zorunda kalmamıştı. Kazayla ayağının kayıp Andrew Kyle'ın üstüne bütün yemekleri döktüğünü hayal etmek ne kadar eğlenceli olursa olsun, bunu yapmayacağını çok iyi biliyordu Julie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Andrew'un kalkıp tabakları taşımakta ona yardım etmesi ve hatta mutfağa kadar gelip tatlıları içeri götürmesi onu şaşırtmıştı.

Tekrar yerlerine oturduklarında, Andrew tabakları eleştirel bir gözle inceledi. Onun yanındaki Rose'un bakışları ise anlaşılmazdı. Elbette, o da en az Julie kadar endişeliydi. Ayrıca *Edgy Eats* programını izlediyse ya da Andrew'un restoran eleştirilerinden birini okuduysa, Rose onun değerlendirmelerinin ne kadar sert olabileceğini bilirdi.

Julie masada boş bir sandalyeye otururken, başlangıç yemeklerinin bulunduğu tabaklara baktı. Andrew onlara ne tepki vermişti?

Herhangi bir şey söylemek kesinlikle mümkün değildi. Her yemekten çokça yememişti; ama hepsinden *biraz* yemiş olduğu belliydi. Belki de bu iyiye işaretti. Julie huzursuzdu. Bu yüzden de ellerini sabit tutmak için masanın altına koydu. Rose'a tekrar bir bakış attı ama hiç ipucu göremedi.

"Deniz ürünleriyle salatayı denedim. Fakat diğerlerini de tatmayı bitirdikten sonra size düşüncelerimi açıklayacağım."

Andrew Kyle'ı yemek yerken seyretmek bir deneyimdi. Konsantrasyonunu bozmamak için lokmalar arasında konuşmadı. Yemeği çatalına dikkatle toparladı, gözlerini kapattı ve yemeği o duyumsal ağzına götürmeden önce kokusunu burnunun içine çekti.

Bütün duyularını mümkün olduğunca dahil etmek istemesine, yemeklere gerçekten çok önemliymiş gibi davranmasına kısa bir süreliğine hayran kaldı Julie.

Kuşkusuz, o her şeyin tadına bakarken, Rose ve Julie'yi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bekletmesini telafi etmezdi bu. Doğrusu bir tek yemeği yarıladığında ve yukarı bakıp kaşlarını kaldırdığında konuşabildi.

"Bana katılmayacak mısın, Julie?"

"Yemeğe bir şey katmış olabileceğimden mi endişeleniyorsun?"

Andrew buna güldü. Fakat Rose Julie'nin sorusundaki imadan pek hoşnut olmamıştı, belli ki.

"Haydi, katıl bana. Tek başıma yemek tadarken kendimi hep garip hissediyorum. Rose, ne dersin?"

Rose ellerini kaldırdı. "Daha yeni öğle yemeği yedim."

Andrew bakışlarını Julie'ye çevirdi. "Görünüşe göre sadece sen ve ben kaldık."

Bu açıkça bir meydan okumaydı. Üstelik, Rose'la aynı bahanenin onu asla kurtarmayacağını biliyordu Julie.

Bir çatal aldı ve en iyi şekilde yapmaya çalıştığı yemeklere saldırdı. Hep böyle yerdi o. Evie Teyze, yemeğini önünden kapıp götürecekler mi diye şakayla sorardı bazen.

Julie, ünlü şefin gözüne kestirebileceği herhangi bir şey arayarak hepsinin tadına odaklanmaya çalıştı. Midyeler yeterince kızarmış mıydı? Pastanın dokusu doğru muydu? Sorun yaratabilecek herhangi bir hata var mıydı?

Çabalarının sonuçlarını tattığında rahat bir nefes aldı. Ona göre her şey sorunsuzdu.

Haydi bunda da bir hata bul, Andrew Kyle.

Görünüşe göre Rose da en az Julie kadar sonucu öğrenmeye istekliydi. "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Andrew'a.

Julie, Rose'un ses tonunun önemli bir müşterinin yanında çok daha resmileştiğini fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her şey istediğiniz gibi mi?"

Andrew dikkatle çatalını yere koydu. "Hepsi iyi pişmiş," dedi. "Midyeler güzel olmuş ve balık onun yanında iyi gidiyor. Salata taze. Erik soslu ördek tam kıvamında ve kremanın yoğun tadını beğendim."

"Bu harika, o halde," dedi Rose. "Düğün günü geldiğinde Julie'nin her şeyi tamamen aynı standartlarda üretebileceğine eminim."

"Buna ben de eminim," dedi Andrew.

Ama nedense, bu övgü olması gerektiği gibi Julie'nin huzurlu ve mutlu hissetmesini sağlamadı. Belki de ses tonundan dolayıydı.

Rose onun pek hoşnut olmayan ses tonunu göz ardı etmeye kararlı görünüyordu. Ya da belki konuşmaya devam ederse her şeyin daha iyi olacağını umuyordu. "O zaman Bay Kyle mönüyü imzalayın ve sonra biz..."

"Özür dilerim, bunu yapamam," dedi Andrew, başını iki yana sallayarak.

"Ama az önce dediniz ki..."

"Yemek iyi hazırlanmış," diye tekrarladı Andrew. "Ama ne yazık ki çok yavan."

Yavan.

Restoranı için kullanmış olduğu aynı kelimeydi bu.

Julie elleriyle masa örtüsünü sıkıca kavradı. "Yavan mı?" diye tekrarladı.

Andrew başıyla onayladı. "Dediğim gibi iyi ama açıkçası... Bu sadece bir düğün yemeği."

"Yemekler de bunun için ya zaten," diye açıkladı Julie. "Bir *düğün* için."

"Evet, ama bu benim kardeşimin düğünü için," diye üs-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

teledi Andrew. "Üzgünüm, bu mönü işe yaramaz. Bunlar daha önce yapıldı. Mönüde heyecan verici hiçbir şey yok. Bu klasik yemeklerde ne şaşırtıcı bir şey var ne de yenilikçi bir şey. Bu, benim kardeşime ve onun nişanlısına düğün hediyem. Özel olmak zorunda. Açıkçası, bu mönüde onların düğünlerinin özel bir olay olduğunu belirtecek hiçbir şey yok."

Julie, gelin ve damadın yüzlerce insanın önünde "Evet" dediği anın, olayın özelliğine dair bir ipucu olduğunu düşündü; ama elbette, bunu söylemeyecekti. Ayrıca, o sırada Andrew Kyle'ın onun yemekleri hakkında yaptığı ilk eleştirilerin canını ne kadar yaktığını hatırlamakla meşguldü.

Şu anda canı yandığı kadar, aslında.

"Peki istediğin şey nedir?" diye sordu Julie. Sesini olabildiğince sakin, tamamen duygudan yoksun tutmaya çalıştı.

Öyle olsa bile, Rose görüşmeleri devralmadan önce ona bir bakış attı. "Evet, tamamen ne istediğinizi tarif ederseniz daha iyi bir şekilde sunabiliriz."

Andrew onlara gülümsedi. Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi o muhteşem dudaklarını kenarlara yaymaya cüret etmişti. "Özel bir şey. Farklı bir şey. İçinde biraz hayal gücü barındıran bir şey."

Bakışlarını Julie'ye odakladı ve kahretsin, Julie kalbinin küt küt atmasına izin vermeyecekti.

"Rüyanda bile pişiremeyeceğin bir şey, Julie," Bir gülücük daha. "Bu düğün ailem için çok önemli ve bugün bana sunduğun şeyden çok daha iyi şeyler yapabileceğini biliyorum."

Rose durumu kurtarmak için araya girerken, en azından bir kişi biliyor diye düşündü Julie.

"Emin misiniz…"

Andrew elini kaldırarak onun lafını kesti. "Üzgünüm, ama bir şey imzalamadan önce tamamıyla yenilenmiş bir mönü görmem lazım."

"Anlıyorum," dedi Rose. Sesi mutlu gelmiyordu.

Julie onu suçlamadı. Çünkü şu anda kendisi, arka kapıdan kaçmak veya Andrew Kyle'ın o mükemmel yüz hatlarına sahip bir bebeğe şiş saplamak ikilemi arasında kalmıştı.

"Bakın," dedi Andrew, "yeni fikirler bulmak için tekrar gelmek isterim. Julie'yle birlikte düğün için mükemmel olacak bir şey bulabileceğimize inanıyorum."

Son birkaç ay içinde onun yaptığı yemekleri iki kez yıkıp geçmişti ve hâlâ onu yanında isteyebileceğini mi düşünüyordu?

Julie'nin Andrew Kyle'ı bir daha görmemek üzere reddetme şansını elinden alarak, "Harika bir fikir," dedi Rose. "Rose'un Köşkü olarak hedefimiz her şeyin mutlu çiftin isteğine göre gitmesidir. Julie sizinle birlikte mönü hakkında fikir yürütmekten mutluluk duyar, değil mi Julie?"

Soru açıkça retorik olduğundan Julie, evet anlamına gelecek bir şeyler mırıldandı.

Rose ayağa kalkarak, "Eğer birkaç dakikanız varsa size çevreyi tanıtmak amacıyla Rose'un Köşkü'nü gezdirmeyi isterim," dedi. "Bütün personelim şu anda burada olmasa da birkaç seçenek üzerinde görüşmeye başlayabiliriz."

Julie, Andrew'un bu teklifi kabul ettiğine çok mutlu olmuştu. Normalde onun gibi bir erkek söz konusu oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunda, ona bakmamanın mümkün *olmayacağından* dolayı onu giderken izlerdi. Ama bugün, gerçekten gittiğinden emin olmak için izledi ve o gittikten sonra iç çekip sandalyesine çöktü.

Neye karışmıştı o böyle?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Üçüncü Bölüm

Ben neye karıştım böyle?

Andrew, Rose'un peşinden düğün salonunun etrafını gezerken, bu soruyu düşünüyordu. Dahası cevabı çok iyi biliyordu. Zaten sıkışık olan programına, fazlasıyla stresli TV programı çekimleri ve arkadaşının beş yıldızlı restoranında haftanın iki günü konuk şef olarak çalışmanın yanı sıra, bir de erkek kardeşinin düğününü organize etmeyi de eklemeyi kabul etmişti.

Hepsi yemeklerin mükemmelin altında kalmasına katlanamadığı içindi.

Ailesi düğünde bu farkı önemsemezdi bile. Ancak o önemsiyordu.

Andrew her zaman yemekleri ve yemek yapmayı sevmişti; o kadar sevmişti ki ailesinin kardeşi gibi tıp fakültesine gitmesi için yaptığı muazzam baskıya direnmişti. Bu nedenle Andrew'un seyirci kalmaya katlanamayacağı tek şey varsa, o da aşçılık mesleğinin bu bağlılık olmadan yapılmasıydı.

"İşte, burası bizim gül bahçemiz," dedi Rose. "Bazı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çiftler sözlerini burada bu kemerin altında vermek istiyorlar. Ama sanırım kardeşin ve gelinin iç mekan seremonisi istediklerini söylüyordun, değil mi?"

Andrew başıyla onayladı. Bahçe güzeldi ama o, yardım etmeyi kabul etmeden önce Phil ve Nancy ile konuşmuştu. Bütün düğün hazırlıkları için burada olmasalar bile ne istediklerini biliyorlardı. Yine de onların Andrew'un boş vakti olduğunu düşündüklerini fark etmekten kendini alamamıştı.

"Çiçekçimiz Phoebe ile oturup konuşman için bir randevu ayarlayacağız ve o konuda düzenlemelere bakacağız. Kıyafet tasarımcımız Anne, Nancy'nin göndermiş olduğu fikirlere dayalı bir tasarım üzerinde çalışmaya başladı bile. Gelininiz son kıyafet provalarına gelecek, değil mi?"

Andrew ellerini iki yana açarak, "Düğünün bu kısmıyla ilgili kesinlikle bir bilgim yok," diye yanıt verdi.

Tam bahçıvan yanlarından geçip Rose'a gelmesi için bir işaret yaptığında Andrew'un telefonu çaldı. Rose onun telefonu açacağını düşünmüş olmalıydı ki izin isteyerek yanından ayrıldı. Bahçıvana yanında müşteri varken onu rahatsız etmemesini söylediğini duymuştu sanki Andrew. Bahçıvan ise yalnızca sırıtıp, "Merak etme müşterilerine çamur sıçratmam," diye cevap verdi. Bir yandan da binanın köşe tarafında kalan çiçek tarhlarını gösteriyordu.

Andrew telefonun ekranına baktı ve arayanın asistanı Sandy olduğunu gördü. Büyük ihtimalle daha sonraki çekim için küçük detayları ona bildirmek için arıyordu.

Yeni televizyon programı, Andrew'un seyircilerin önünde yemek yapması adına, her zamanki hilelerden arındırılıyordu. Yapımcısı bu basitlik endişesinden dolayı en küçük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayrıntılarda bile Andrew'a danışılmasında ısrarlıydı. Son meselesi, setteki tuzluk ve biberliklerin ışıklandırmaya gölge yapmadıklarından emin olunmasıydı.

Andrew bir kereliğine mahsus çağrıyı sesli mesaja yönlendirdi. Sandy çok yetenekli görünmemesine rağmen -ki yapımcı yirmi beş yaşında bu kadar çok pirsingli olan birinin gerçek bir asistan olmayacağı fikrini açıklama hatasını yapmıştı- çok yetenekliydi.

Ayrıca o anda Andrew'un aklında başka bir kadın vardı. Saçlarını modaya uygun boyatmayan ve birlikte çalışmayı kabul ettiği bir kadın.

Julie Delgado.

Onu anında tanımıştı. Unutması pek de mümkün değildi. Ayrıca bu yalnızca güzelliğinden kaynaklanmıyordu. Televizyonda çalışmak onu etrafında güzel kadınlar olmasına çoktan alıştırmıştı. Onlarla payına düşen ilişkileri de yaşamıştı. Fakat genellikle bu ilişkiler, Andrew onların kendisine değil, şöhretli statüsü ile ilgili olduklarını anlayana kadar veya kadınların hayatta yemekten daha önemli şeyler olduğuna karar vermelerine kadar sürerdi. Çoğu zaman her ikisi de geçerliydi.

Julie'de farklı olan bir şeyler vardı. Andrew tam olarak ne olduğunu çözememişti henüz. Fakat haklı olduğunu biliyordu.

Restoranını değerlendirmeye gittiğinde bile bunu fark etmişti. Restoranın yemek salonuna onun yemeğini kontrol etmeye gittiğinde o derin kahverengi gözlere bakakalmıştı ve sırf bu sebepten *neredeyse* değerlendirmesini değiştirecekti.

Buna rağmen dürüst olmak zorundaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Julie *burada* ne yapıyordu?

Onun restoranının kapandığını duymuştu; ama onun şehirde harika bir restoranda çalışmaya başladığını düşünmüştü. Kesinlike teknik yeteneğe sahipti. Kendi restoranlarını işlettiği zamanlarda eğer uygun olduğunu bilseydi ve kabul edeceğini düşünseydi, Andrew ona memnuniyetle mutfakta bir yer teklif ederdi.

Mutfağında mı? Yoksa yatağında mı?

Gerçek şu ki Julie Delgado onda hiçbir kadının başaramadığı bir ilgi uyandırmıştı.

Tam bunları düşündüğü sırada Rose geri geldi ve ona düğün hakkında bilgi vermeye devam etti. Ama Andrew onu sadece yarım kulakla dinliyordu. Julie Delgado'nun gözlerinin mükemmel karanlığını, dudaklarının kıvrımını, birilerini etkilemektense mutfağa uyumlu olma düşüncesiyle seçilmiş kıyafetlerle bile muhteşem göründüğünü düşünmekle meşguldü.

Andrew gözlerini ondan zorlukla alabilmişti. Normalde ona hemen çıkma teklif ederdi. Ancak işler burada daha da karışıktı.

Olabildiğince sakin görünmeye çalışarak, "Bana Julie'den bahsetsene," dedi Andrew.

Rose'un yüz hatlarında endişeli bir ifade belirdi. "Biliyorum yemekler pek beklediğiniz gibi değildi ama ona bir şans verirseniz..."

"Yemek yapma yeteneği harika," diye cevapladı Andrew. "Çalıştığım insanları yakından tanımayı severim. Burada çalışmaya başlayalı çok oldu mu?"

"Sadece birkaç gün," diye açıkladı Rose. "Teyzesi Evie yemek servisimizden sorumluydu. Fakat sağlık durumu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

artık çok iyi olmadığı için emekli olmak zorunda kaldı." Rose duraksadı ve bir an için buna üzülmüş göründü.

"Yani bu Julie'nin yemek yapacağı ilk düğün mü?"

"Evet, ama sizi temin ederim ki bize çok iyi bir öneriyle geldi. Önceden kendi restoranı vardı. Delgado. İşinizden dolayı bunu duymuşsunuzdur muhtemelen."

Andrew, Rose'un hem düğünün sorunsuz gitmesini istediğini hem de birlikte çalıştığı insanlarla yakından ilgilendiğini görebiliyordu. Eğer onun eleştirisi ve Julie'nin restoranı arasındaki ilişkiyi bilseydi, Julie'yle birlikte çalışmasını engelleyebilirdi. Ama Andrew bunun olmasına izin vermeyecek kadar istediğini elde etmeye alışkındı.

O ve Julie kardeşinin düğününde birlikte çalışacaklardı. Ayrıca Andrew aralarındaki çok belirgin olan çekimi de keşfedebileceklerini düşündü.

En azından Julie'nin yemek yapma yeteneğinin temeline inebilecekti. Teknik yeteneği vardı. Aromaları dengelemek söz konusu olduğunda damak tadı bulunuyordu, belli ki. Sunum kabiliyeti de iyiydi ve bir anda birden fazla yemek yapabilme yeteneğine sahipti... Onun daha iyi bir şef olabilmesi için gerekli olan tüm malzemeler mevcuttu.

Andrew sadece malzemelerin yeterli olmadığını herkes kadar iyi biliyordu. Önemli olan kişinin bu malzemelerle ne yaptığıydı.

Telefonu yeniden çaldı ve bu sefer Andrew açmak için müsaade istedi.

"Artık telefonlarını açmıyor musun?" diye sordu asistanı.

"Işıkçılar ana spotlardaki filtreleri değiştirmeden önce benden izin almaları gerektiğine mi karar verdiler?" diye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karşılık verdi Andrew. "Haydi ama Sandy, sen bunu halledebilirsin."

"Tabii, ben de halledebilirim, sorun değil. Ama sana stüdyoda gerçekten ihtiyacımız var."

"Biliyorsun kardeşimin düğün hazırlıklarıyla ilgileniyorum. Bu benim ona düğün hediyem."

"Ben de hâlâ bunu kabul etmenin çılgınlık olduğunu düşünüyorum. Ona sadece bir vazo hediye edip Phil'e kendi düğünüyle kendisinin ilgilenmesini söyleyebilirdin. Ya da senin yerine ben söyleyebilirim. Çünkü açıkçası ekstra proje üstlenmene gerek kalmadan yapacak çok şeyin var zaten."

Andrew asistanının korumacı karakterine hafifçe gülümsemeden edemedi. "Seni kovabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Yaşasın. O zaman yapımcının aldırdığı donmuş gıdaların neden yeterince iyi olmadığını anlatacak başka birini bulursun."

Bu konuda haklıydı. "Bak, bu öğleden sonraya kadar sette olmam gerekmiyor, yani…"

"Ben de sana bunu söylemeye çalışıyorum," diye karşılık verdi asistanı. "Aptallar çekim saatini değiştirdiler. E-posta gönderdiklerini söylüyorlar ama ben almadım. Seni yirmi dakika önce sette istediler."

Andrew normalde, stüdyonun onun vaktini çalmasına izin vermezdi. Fakat bu programın iyi bir başlangıç yapmasını istiyorsa, bu seferlik, Rose'un Köşkü'ndeki vaktini kısa tutmak zorundaydı.

Andrew telefonu kapatınca, "Üzgünüm, ama gitmek zorundayım," dedi Rose'a.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir daha geleceksiniz, değil mi?" diye sordu Rose. "Mönüyü gözden geçirip çiçekler hakkında konuşmak gerekiyor. Daha karar verecek çok şey var."

Andrew bir kez daha Julie Delgado'yu düşündü. Yemek yapmak çok kişisel, çok samimi bir deneyimdi. Mutfağın verdiği stres çok acımasızken aynı zamanda bir büyüyü de içinde barındırıyordu.

İnsanları tanımak için yemekten daha iyi bir şey ve yakınlaşmak için birisini besleyip beslenmekten daha iyi bir yol yoktu.

"Evet," dedi Rose'un sorusuna, "kesinlikle geri geleceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

Dördüncü Bölüm

Julie yemek salonunu temizleyerek dikkatlice tabakları topladı ve onları bulaşık makinesine yerleştirdi. Her adımı düzenle kontrol etti. Her şeyin üstüne bir de tabak kırmayacaktı.

Kesinlikle Andrew Kyle'ı düşünmeye yoğunlaşmayacaktı.

Kuşkusuz, bunu söylemesi kolaydı. Şu gamzeler vardı her şeyden önce. Oraya gelip küstahça Julie'nin en iyi uğraşlarını tıpkı restoranını küçük gördüğü gibi reddetmesine değinmeyecekti bile. Julie en iyi çabasını orada da sergilemişti ve Andrew yemekleri tarif etmek için '*yavan*'dan başka bir kelime bulamamıştı.

Kim olduğunu sanıyordu o?

Elbette, ünlü ve başarılı bir şef... Peki ondan başka? Rose'un gözleri önünde dikkatle tasarlanmış mönüsünü ezip geçme hakkını da nereden buluyordu? Artık Julie'nin, geçici patronuna onun Rose'un Köşkü'nün yemek servis hizmeti için doğru kişi olduğunu kanıtlamak istiyorsa iki kat daha fazla çalışması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Julie, Andrew'un sahip olduğu bu güçten hoşlandığını tahmin ediyordu. Kariyerleri yükseltebilir ya da mahvedebilirdi o. Nasıl bir özgüvendi bu? Julie, Andrew'un gelişigüzel bir şekilde gelip ona 'yardım' teklif ettiğine inanamıyordu. Diğer bir deyişle, "onun yanında dikilip yaptığı her şeyi eleştirmek," demekti bu.

Ne yazık ki bu tipleri çok iyi tanıyordu Julie. Kendinden son derece emin olan, tek yapmaları gereken şeyin parmaklarını şaklatmak ve kadınların onlara koşarak geleceğinden emin olan erkekler. Julie'nin bugünlerde hiç kimseyle birlikte olmamasının nedenlerinden biri de buydu.

Julie birkaç derin nefes aldıktan sonra, Andrew düğün mönüsünü eleştirirken ondan aldığı izlenimin bu olmadığını kabul etmek zorunda kaldı.

Aslında Andrew gayet hoş birine benziyordu. Yemek konusunda ciddiydi; ama kaba ya da aşağılık biri değildi.

Evet, pekâlâ, insanlar bazen göründükleri gibi olmazlardı. Julie dersini birden fazla kez almıştı. Hayatını mahvetmesinde yeterince büyük bir rol oynamış bir erkeğe yeniden güvenme hatasına düşmeyecekti.

"Merhaba, Julie."

Julie sesten yana döndüğünde karşısında Phoebe'yi gördü. Rose'un Köşkü'nün çiçekçisi siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar içinde her zamanki gibi zarif ve güzel görünüyordu. Saçları mükemmeldi, bu yüzden de Julie, sıcak mutfakta geçirdiği birkaç saatten sonra kendi saçlarının ne kadar dağılmış olabileceğini düşünerek utandı.

"Burada ne yapıyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hırsını Phoebe'den çıkarmak istememişti. Yine de güzel kadın yalnızca gülümseyip, "Zor bir gün mü?" diye sordu.

"Özür dilerim," dedi Julie, "yalnızca şu adam…"

Sonra hemen sustu. Eğer Rose gelir de onun damadın kardeşini kötülediğini duyarsa, Rose'un Köşkü'nün arazisinden def edileceğini biliyordu.

Phoebe'nin hayata karşı tutumu Julie'ninkinden daha rahattı. Fakat şu anda çalışıyorlardı ve Julie'nin burada uzatmak istemediği şeyler vardı. Ancak görünüşe göre yeterince konuşmuş olacak ki Phoebe onun koluna güven verici bir şekilde dokundu.

"Bir erkeğin seni böyle üzmesine izin vermemelisin," dedi Phoebe. "Hiçbir erkek buna değmez."

Eğer Andrew herhangi bir erkek olsaydı, Julie bu görüşe katılırdı. Şehirdeki en iyi şeflerden birisi olmasaydı, son beş yıl içinde onun restoranlarında hayatında yemiş olduğu en iyi yemeklerden yememiş olsaydı, Andrew'un onun yemek yapma yeteneğini tamamen reddetmesi bu kadar canını yakmazdı.

Muhtemelen onun ne kadar zavallı olduğunu düşünüyordu. Sırf başarısız olan restoranı yüzünden değil, yemeklerinden ötürü tam tamına iki kez ona saygısızca davranmasına izin verdiğinden kaynaklanıyordu bu!

Lavaboya tava fırlatırken, *ben zavallı değilim*, diye düşündü. *Ama o bunu bilmiyor, değil mi?*

Andrew gittiğinden beri neden bu kadar kötü hissettiğini anladı birden. Kardeşinin düğünü için yemek yapma görevine layık olmadığını düşündüğü için değil, hiçbir şekilde kendisini savunmadığı için kendini kötü hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başarısız restoranı olan bir zavallı olmak bir şeydi.

Korkak olmak ise başka bir şey.

Phoebe ona endişeyle bakıyordu. "Julie?"

"Rose benim nerede olduğumu sorarsa ona çok önemli bir işim çıktığını söyler misin?"

"Elbette söylerim," diye cevapladı Phoebe. "Peki sen iyi olduğuna emin misin?"

Julie ona kendini inandırabileceği tek cevabı verdi. "İyi olacağım."

Önlüğünü çıkararak Rose'un Köşkü'nün otoparkına aceleyle çıktı ve tam vaktinde Andrew'un gümüş, üstü açık Porsche'sine binip arabasını çalıştırdığını gördü. Teyzesinin arabasına atladı ve onun arkasından yola çıktı.

Bu trafikte Julie'nin ona yetişmesi mümkün değildi. Sonuçta Andrew'un arabası süratli, çevik bir spor arabaydı. Buna karşın teyzesinin eski Volvo'su bagaja alışveriş torbaları sığdırabilme amacıyla tasarlanmıştı. Andrew yolun geniş kısımlarında, şeritler arasında zikzak çizerek trafikte süratle ilerliyordu. Lambalar tam kırmızıya dönecekken geçiyordu. Eğer orada polis olsaydı bu onu tutuklatabilirdi. Bu esnada Julie, onu takip ederken bir kazaya sebep olmamaya odaklanmıştı.

Bir köşeden dönerken Andrew'un onu yenmesine izin vermeyerek uyarı amaçlı kornaya sıkıca bastı ve yanındaki sürücüler onun yanından çekildiği için ortalama bir motosikletin zorlukla geçebileceği bir boşluktan geçmeyi başarabildi.

Bu noktada Julie, Andrew'un arabasını hâlâ görebiliyordu ama o artık çok uzaktaydı. Porsche bir dönüş daha yaptığında onun önüne çıkmayı umarak hemen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sağa geçti; çünkü durum kesinlikle olduğundan daha kötü olamazdı.

Ya da olabilirdi.

Ona doğru gelen arabaların da yaptığı gibi, Julie frene asıldı. Ona geri vites yapma fırsatı vermeden korna çalmaya başladılar. Göze batmamak için direksiyonun arkasında olabildiğince aşağı eğildi.

Kim buraya tek yönlü yol yaptı?

Fakat artık önemli olan şey bu değildi. İşler daha kötüye gitmeden oradan çıkmak veya yerin açılıp onu yutmasını ummak da bir işine yaramazdı.

Önemli olan tek şey, artık Andrew'un arabasını göremiyor olmasıydı.

O gitmişti.

Başka bir gün olsaydı Julie pes ederdi. Ama bazen, aptalca şeyler yapmaya devam etmesi gerektiğini fark etmeye başlıyordu. Sonunda işe yarar bir şey elde edemese de hiçbir sebep olmadan bunu yapmaya devam etmesi gerekiyordu.

Bu, bazı televizyon programları için iyi olabilirdi. Fakat onun için yeterince iyi değildi.

Bir an için Porsche'yi görme umuduyla aracını daha dikkatle sürerek Andrew'un gittiğini gördüğü yöne doğru ilerledi. Beş dakika sonra aradığını nihayet buldu. Güzel arabası dökülmüş bir beton yığını gibi gözüken, üzerinde *Cuisine Channel Stüdyoları* yazan bir tabela asılı, kocaman bir binanın önüne rasgele park edilmişti.

Julie otoparka gelerek arabadan indi ve bunu yaparken gerginleştiğini hissetti. Oraya gittiğinde tam olarak ne söyleyecekti? Arabayla gelirken stüdyoya tek parça gel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meye odaklanacağına, bir de bunun çaresine bakabilmiş olsaydı.

Bir güvenlik görevlisi yanına yaklaşarak, "Yardıma ihtiyacınız var mı, bayan?" diye sordu.

Julie doğruyu söylemeye karar verdi. "Andrew Kyle'ı görmeye geldim."

"Çekime erken başlayacaklarının mesajını almayan biri daha," diyen güvenlik görevlisi, binayı işaret etti. "Bir iki dakika önce onu içeri girerken gördüm. Stüdyo ikinci katta."

Julie yukarı çıkarken, çekimin erken başlamasıyla ilgili mesajın ne anlama geldiğini çözmekle uğraşmadı. Julie'nin yanından geçtiği herkes çok meşgul göründüğünden kimse onu durdurmaya çalışmadı. İki adam korkunç derecede karışmış kablolar hakkında tartışıyordu. Diğerleri ise ellerine tutuşturulmuş kâğıtlar ve kahve bardaklarıyla koşuşturuyordu. Herkes çok stresli görünüyordu.

Bunun gibi bir günde Julie oraya tamamen uyum sağladığını düşündü.

Bütün bunların merkezinde Andrew Kyle mı var diye merak etti. Eğer öyleyse bu, onun neden küstah, dik kafalı biri gibi davranmaya hakkı olduğunu düşünmesinin açıklaması olabilirdi.

Etrafta onun adına bu kadar çok insan koşuştururken, muhtemelen istediği her şeyi yapabileceğini düşünüyordu.

Julie, bunun öyle olmadığını ona büyük bir zevkle bildirecekti. Onu bulabilirse, tabii.

İkinci kattaki stüdyonun girişi, geçmesine izin vermeden önce onu birkaç dakika bekleten iriyarı bir set işçisi tarafından korunuyordu. Dışarıdaki kaos yeterince kötü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmasına rağmen içerisi bu karmaşayı binlerce kez katlıyordu. Kamera, spot ışıkları ve kabloların oluşturduğu küçük halkanın içine bir mutfak kurulmuştu. Mutfağa bakan taraf seyircilere aitti. Bütün koltuklar doluydu. Birkaç eleman harıl harıl tartışmakla meşgul olduğundan şu anda çekim yapılmıyordu.

Bütün bunların ortasında, tam da Julie'nin tahmin ettiği yerde, Andrew duruyordu. Düşünceli bir şekilde mutfak tezgâhlarından birine dayanıyordu.

Ona doğru ilerlerken ateş kırmızısı saçları ve pirsingleri olan, elinde bir pano tutan genç bir kadın tarafından yolu kesildi.

"Üzgünüm," diyen kadının sesinden gün boyunca odadaki herkes tarafından sabrı zorlandığı anlaşılıyordu. "Seyircileri sete almıyoruz. Lütfen, yerinize geçiniz. Çekimlerden sonra Andrew ile tanışma faslı olacak."

"Ben seyirci değilim. Ben Julie Delgado ve Andrew ile birlikte yemek yapmak için ayarlandım, yalnızca..."

"Bir dakika, onunla yemek mi yapacaksın?" Genç kadın panosuna geçirilmiş olan bir demet kâğıdı gözden geçirirken, kafası karışmış görünüyordu. Sonra tartışan kişilere öyle bir bakış fırlattı ki elinde herhangi bir silah olmadığına memnun olmaları gerekirdi. "Yapımcının bu kadar geç bir vakitte başka birini eklemeye çalışmasına inanamıyorum. Onlara söyledim, daha fazla buna katlanmayacağız."

"Hayır," diyerek açıklamaya çalıştı Julie. "Hepsi Andrew'un fikriydi. O..."

"*Andrew* yeni bir bölüm mü koydu? Bana hiç bahsetmeden mi? Burada bekleyin lütfen, onunla biraz konuşmam lazım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Julie, Andrew'un bir dakika sonra ona gülümseyip el sallamasına şaşırmıştı. Ona doğru ilerlerken, bu baş döndürücü gamzelere karşı dikkatli olması konusunda uyardı kendini. Üstelik Andrew onu gördüğüne fazlasıyla sevinmiş gibiydi. Onu gördüğüne neden mutlu olsundu ki?

Julie, Andrew'a Rose'un Köşkü'nde işiyle ilgilenirken, hiçbir şekilde onu ezip geçemeyeceğini söylemeye hazırladı kendini. Ama ona daha tek kelime edemeden o çok parlak ışıkların dışından gelen bir ses, "Tamam millet, çekime başlayalım!" diye seslendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beşinci Bölüm

Julie televizyona çıkmaya itiraz etme fırsatı bulamadan, Andrew her gün televizyon şovu yapmanın verdiği rahatlıkla en yakın kamerayla konuşmaya başlamıştı.

"Merhaba, Edgy Eats'e hoş geldiniz. Ben Andrew Kyle ve bugün benim yapacağım klasik kiş tarifinde bana yardım edecek olan yerel şef Julie Delgado konuğum olacak."

Yardım mı edecek? Ne zamandan beri?

Julie konuşma vaktinin çoktan geçmiş olduğunu biliyordu; ama etrafına bakınıp geniş spot ışıklarıyla çevrilmiş olduğunu gördüğünde, itirazı kuruyan dudaklarında aniden yok oldu.

"Klasik tarifler evde iyi yemek yapmak için harikadır. Ancak ben her zaman eski şeyleri tekrar etmektense, tariflerle deneyler yapmanın ve onları kendimize mal etmenin daha önemli olduğunu düşünüyorum. Sen ne dersin, Julie?"

Bunu onu şaşırtmaya çalıştığı için mi sormuştu?

O kadar kolay korkmayacağına karar vererek karşılık verdi. "Ben her zaman klasik tariflerin belli bir nedenden dolayı klasik olduklarını düşünürüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Andrew stüdyo seyircisine hafifçe dönerek güldü. "Julie'yi kendi düşünce tarzıma çevirmenin çok zor bir görev olacağını görebiliyorum." Arkasını kalabalığa dönmeden önce, ona sevgi dolu olmaktan başka bir şeyle adlandırılamayacak bir bakış attı. "Ne diyorsunuz? Bir yemek yarışması yapalım mı?"

Meydan okurcasına söylediği bu sözler, söylediği her şeye sevinçle karşılık vermeye hazır olan seyirci kitlesi tarafından onaylanınca, Julie dişlerini sıktı. Buraya aralarındaki meseleyi halletmeye gelmişti ve gelmişken de kendini savunacaktı. Onunla beraber bir aşçı yarışına katılmak için buraya gelmemişti. Onu böyle bir işin içine sürüklemek yalnızca adil değil, aynı zamanda onun gibi bir erkeğin ona hiç sormadan yapacağı tipik bir şeydi.

Sırf değerli seyircisinin ne tepki vereceğini görmek için Julie oradan çekip gitmeye ve onu öylece orada bırakmaya meyilliydi.

Ama ne olacağını zaten biliyordu. Seyirci onu suçlayacaktı. 'Eğlenceye' ayak uydurmayan ve zavallı Andrew'un başa çıkmak zorunda kaldığı 'zor karakterli' kişi olarak adlandırılacaktı. Bu şov onsuz da gayet güzel devam ederdi. Sonuçta hiçbir şey başaramamış olurdu.

Sadece Andrew'un meydan okumasından geri çekildiği için onun hakkında daha kötü düşünmesine sebep olacaktı.

Hayır, Julie onun kazanmasına öylece izin vermeyecekti. Bunun yerine en iyi gülüşünü sergilemeye zorladı kendini.

"Elbette," diye cevapladı. "Düelloya varım."

Andrew onun bu duruma ayak uydurmasına oldukça memnundu. Pekâlâ, biraz sonra ne kadar memnun olacağını görürlerdi.

"İkimiz de kendi tariflerimize göre kiş yapacağız ve izleyicilerim geleneksel tarif ile daha modern versiyon arasındaki farkı iyice görebilecekler."

Ona başlamasını söylemeden Julie malzemelere uzandı.

Kiş. Yapması en kolay yemeklerden biriydi. Yumurta, tart hamuru, peynir, krema, jambon ve sebze gibi bazı iç doldurma malzemeleri gerekiyordu sadece. Hepsi çok kolaydı. Andrew Kyle'ın bunu o şekilde yapması için fazla kolaydı, tabii ki. Mutfak tezgâhının üstünde birçok ekstra malzeme olmasının nedeni de muhtemelen buydu. Bir sürü baharat, bitki seçenekleri ile alışılmadık meyve ve sebzeler vardı.

Julie kendi bildiği tarif üzerinde yoğunlaştı. Dikkatini hiçbir şeyin dağıtmasına izin vermeyecekti.

Maalesef, Andrew'un işlerin o kadar kolay yürümesine fırsat vermeyeceğini biliyordu.

"Söylesene Julie," dediğinde tam da aroma vermesi için ne kadar muskat koyması gerektiğini hatırlamaya çalışıyordu. "Bugünkü yaklaşımın neye göre olacak?"

"Hakkını vererek yapacağım," dedi Julie. "Klasik, zamana dayanmış tarifler şu anda çok moda olmasa da bazen en iyi yapma şekli budur."

Andrew bir avuç kerevizle patatesi ezerken, "Moda olmasıyla alakası yok," diye karşılık verdi. "Aşçılık dünyasının ilerlemesiyle alakası var. Ya geçmişte kalırız ya da ileri gidebiliriz."

"Tekrarlıyorum," dedi Julie en sakin sesiyle, "klasik tariflerin klasik olmasının nedeni insanların, bir şeyi tattıklarında onun iyi bir yemek olduğunu bilmeleri ve onları kendileriyle aynı şekilde düşünen kişilerle paylaşmalarıdır."

Andrew önce ona sonra da seyirciye gülümsedi. "İnsanları yemeklerinle mutlu etme isteğin kendini yenilikten uzak tutmanı gerektirmez, öyle değil mi Julie?"

Julie, Andrew'un fazla imalı sorusunu duymazlıktan gelmeye karar vererek tart hamurunun kıvamını doğru tutturabilmeye odaklandı. Biraz şanslıysa, Andrew seyirciye malzemelerini nasıl bir araya getirdiğini açıklamaya odaklanıp onu biraz olsun unuturdu.

Ama ne yazık ki onunla işi henüz bitmemişti.

"Kendi restoranın olduğunu biliyorum, Julie. Muhteşem bir yemek yapmak için en önemli olan şey sence nedir?"

Vay canına. En sonunda söyledi. *Onu hatırlamıştı.*

Bu da Julie'nin tahminlerinde haklı olduğunu kanıtlıyordu. Bunların hepsi onun kurduğu iğrenç, sapkın bir oyundan başka bir şey değildi.

Sesini dengede tutmaya çalışarak çenesini kaldırdı ve doğrudan ona baktı. "Bence insanlara gerçekten yemek istedikleri şeyleri vermektir. Çok sayıda şef ne kadar zeki olduklarını kanıtlamaya kendilerini kaptırarak onların yarattığı şeyleri tadabilmek için zor kazanılmış paralarını ödeyen insanları unutuyorlar."

Andrew ona katılırmışçasına onaylayarak, "Benim içinse tutkudur," dedi.

Julie güldü. "Sanırım senin en son *tutkunu* dedikodu dergilerinde okudum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seyirci onun karşılığına güldü. Andrew'un da iyi niyetle katılması Julie'yi sinir etti. "Ne söyleyebilirim ki? Ben çok tutkulu bir erkeğim." Kendinden geçen seyirciye doğru göz kırptı. "Ancak şu anda yemeklere olan tutkumdan söz ediyordum. Yaptığı yemeklerin kendisinin bir yansıması olan biri olmak istiyorum. Hazırladığım yemeklerin benim hakkımda bir şeyler söylemesini istiyorum."

"Bunun için bir basın sözcün yok mu?"

Bu seyirciden tekrar gülüş aldı ama akıllıca yanıtlarından fazla memnun hissetmesine fırsat bırakmadan, Andrew sırıttı ve omuz silkti. "Elbette, var. Ama ben bir dergideki resmimdense yaptığım yemekten bir tadımlığın yeteneğim hakkında daha fazla şey söylediğini düşünüyorum."

En sonunda Julie tatlı dilli TV sunucusuyla laf yarışını kazanamayacağını anlayarak işine geri koyuldu. Yumurtaları birlikte çırparken ona biraz şiddet uygulaması şansını veren bir tarif olduğuna minnettardı.

Sorun şu ki, ne yaparsa yapsın yetmeyecekti. Gelmiş geçmiş en şahane kişi yapsa bile yine de Andrew onu sıradan olarak ilan edecekti. Yemekleri tadan herhangi bir seyirci de şüphesiz onun tarafını tutacaktı.

Nihayetinde, muhteşem yıldızla aynı fikirde olmamak mümkün değildi.

Ne yapacaktı yani? Pes mi etmeliydi? Bu oyunu daha fazla oynamayı reddetmeli miydi?

Hayır, diye karar verdi hemen, o da işe yaramazdı. Başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Tezgâhın üstüne dizilmiş malzemelere baktı. Biraz acı sosla kiş nasıl bir tat alırdı? Alışılagelmemiş baharatlar ona yeni bir lezzet katar mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Risk alamayacağının farkındaydı. Yeni şeyler denediğinde neler olduğunu çok iyi biliyordu. İnsanlar şikâyet ederdi. Emekleri yenmemiş bir şekilde atılırdı.

Sonuçta da kendini berbat hissederdi.

Son dakikada bir şeyler eklemek alabileceği bir risk değildi, o kadar. Hele ki bir sürü seyirci dolu bir stüdyoda.

Ancak Andrew, seyirciye çalıştığı mutfaklardan biriyle ilgili kısa bir öykü anlatırken, Julie kendini birkaç kavanoza ulaşırken buldu. Herhangi bir ölçüm aklında yoktu, çünkü daha önce tarife bu malzemeleri hiç koymamıştı. Yapabildiği tek şey koklamak, tatmak ve ummaktı.

Andew öyküsünün sonuna geldiğinde malzemeler konmuştu.

İş işten geçmişti.

Andrew kendi kişini Julie'ninkinin yanına neredeyse aynı anda koydu.

"Kestik!"

Julie derin bir nefes aldı. Özellikle de tarife ne yaptığını göz önünde bulundurursa stüdyodan olabildiğince hızlı kaçmak için son şansıydı bu. Eğer şimdi giderse, belki çekimi kullanamazlardı ve şefler topluluğunda olduğundan daha fazla alay konusuna dönmemiş olurdu.

Senin korkak olduğunu düşünmesini istemediğini sanıyordum.

Julie içindeki sesin haklı olduğunu biliyordu. Buraya ona ağzının payını vermeye gelmişti ve nihayet o şansı bulabildi. Ancak tam ona doğru ilerlerken kendini Sandy olarak tanıtan Andrew'un asistanı, onu bir sandalyeye götürerek sanki oradan sıvışmamasını engellemekten sorumluymuş gibi arkasına dikildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Andrew, başarılı bir yemek yapma ipuçlarını paylaştığı, birkaç seyirci sorusu yanıtladığı ve kameranın gözüne girmeye çalıştığı birkaç kesit daha çekerken, Julie gözlerini ondan alamadı. Bunun sebebi sadece yakışıklı olması değildi. Gerçi bir nedeni de bu sayılırdı.

Yaptığı şeyden çok zevk alıyor gibi gözüktüğü içindi.

Deniz ürünlerinin kabuklarını kolayca açmayı göstermesinden, masanın üstündeki malzemelerle gösterişli bir tatlı ortaya çıkarmasına kadar yemeklerle ilgili olan her şeyi gerçekten seviyor gibiydi.

Tutku.

Andrew'un bu kelimeden nasıl büyük bir mesele yarattığını bildiğinden, Julie bu kelimeyi kullanmak istemedi. Ancak bu doğruydu. Yiyeceklere ve yemek yapmaya olan tutkusu kameranın önünde söylediği her şeye yansıyordu.

En sonunda kameraların karşısına geçme sırası ona gelmişti. Andrew'un yanında yerini alırken, o seyirciye arkasını dönerek, "Teyzenin hasta olduğunu duyduğuma üzüldüm. Umarım şimdi daha iyidir," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktı Julie. Evie Teyze'nin durumunu biliyor muydu? Nasıl?

Bunun yalnızca Rose'la Julie hakkında konuşmuş olmasıyla mümkün olabileceğini biliyordu. Fakat neden Andrew böyle bir şey yapsındı ki?

Julie, teyzesinin şimdi iyi olduğunu ve sadece biraz dinlenmesi gerektiğini söylemeyi başarırken, yönetmen kameraların tekrar çekime geçmesini söyledi.

Fırının kapağını açmadan önce, "Yemek yarışmamızın nasıl gittiğini öğrenmek üzere Julie Delgado'yu tekrar aramızda görmekten mutluyum," dedi Andrew. "Bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

raz önce kendi düşüncelerimize göre mükemmel olan kişi yaptık. Benim tarifimi programın internet sitesinden bulabileceksiniz. Julie, sen daha çok geleneksel bir yön izledin, değil mi?"

"Aslında birkaç şeyi biraz değiştirdim," diye kabullendi Julie. Onun yemeğini tatmadan önce temel tarife ne yaptığına dair Andrew'u uyarmak zorunda olduğunu biliyordu. "İçine biraz baharat koydum. Biraz da acı sos."

Andrew kaşlarını kaldırdı. "Ben de başına buyruk aşçının ben olduğumu düşünüyordum." Seyirci kıkırdadıktan sonra, "Sonuçları tatmanın zamanı geldi," dedi.

Önce Andrew'un tarifini test ettiler ve Julie onun yemeğinin olağanüstü olduğunu kabullenmek zorundaydı. Andrew, kolayca evde yapılabilen bir tarifi karışık ve lezzetli bir yemeğe terfi ettirmişti.

Julie'nin sırası geldiğinde, kendi yaptığı kişten kendinden emin bir ısırık alıyormuş gibi davrandı. Ancak aslında Andrew'u seyrediyordu. O, yemeğinin tadına bakmakla meşgulken, ardı ardına geçen dakikalar boyunca nefesini tuttu.

"Bu harika!" diye ilan etti Andrew. "Bu muhteşem, Julie."

Hayretler içinde orada durup ona baktı. Şaşırtıcı bir şekilde Andrew da onun kadar sessiz bir ifadeyle bir süre ona baktı.

Julie, aniden Andrew'a ne kadar yakın durduğunu ve onunla daha fazla yakınlaşmak istediğini fark etti. Neyse ki Andrew o anda arkasını kameraya döndü.

Kişinden bir lokma daha aldı Julie. Kabul etmek zorundaydı, bu gerçekten *iyiydi.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

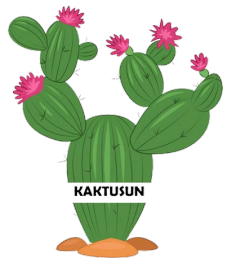
Program sona erdiğinde, oraya ilk geldiğinde devam eden kargaşa anında yeniden başladı. Yapımcı Andrew'u sürüklemişti ve Sandy, her şeyin ne kadar iyi gittiğiyle ilgili bir şeyler söyleyerek Julie'ye arabasına kadar eşlik etti.

"İkinizin arasında gerçek bir uyum vardı. Bu yüzden de çok iyi bir program oldu."

Rose'un Köşkü'nün yolunu tutarken, *evet*, diye düşündü Julie. Andrew ile uyumunun ne kadar iyi olduğunu çok iyi biliyordu. O kadar iyiydi ki ona haddini bildirmeyi tamamen unutmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Altıncı Bölüm

Ertesi gün Rose onu derhal ofisine çağırdı. "Biliyorum, bu çok acil oldu," dedi Rose. "Ama aniden arayan çok önemli müşteri adaylarına bir mönü hazırlarsan çok memnun olurum. Tyce müzik için çoktan birkaç öneri hazırlamaya başladı. Anne de beş dakika önce giysi tasarımlarından birkaç seçenek gönderdi."

Julie, Rose'un Köşkü'nün DJ'ini ve elbise tasarımcısını çok fazla görmemişti. Tyce müzik hazırlığını evindeki stüdyosunda yapıyordu. Phoebe'nin söylediğine göre ise Anne, Rose'un yakın arkadaşıydı. Bu yüzden de Rose'un Köşkü'nde çalışan herkesten daha torpilliydi.

"Tabii," diyerek gülümsedi Julie. "Yalnızca marketten birkaç malzeme almam gerekir."

Eğer Rose Julie'den başka bir düğüne yardım etmesini istiyorsa, bu onun ardından bir düğün ve bir düğün daha gelmesi demek olabilirdi. Böylece kalıcı bir pozisyona alışılagelmişin dışında bir şey yapmasına gerek kalmadan yerleşmiş olmaz mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam da istediği şey. Güvenebileceği garantili, düzenli bir aşçı pozisyonu.

Yavan değil, Andrew ne derse desin.

"Ne zaman gelirler?"

"Dörtten sonra," diye cevapladı Rose. "Bu çok son dakika oldu biliyorum; ama lütfen bunun iyi bir mönü olmasını sağlayabilirsen…"

Julie, "Harika olacak," diye söz verirken, öyle olacağına dair kendine yemin etti.

Bunun üzerine ilham alabilmek için yerel marketlerle hazır yemekçilere doğru yol aldı. Rose bu düğün için özel bir şey istemişti ve Julie onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Yaptığı her şey muhteşem olacak ve duyulara tam bir şölen yaşatacaktı. Dün Andrew ile setteki deneyimi ona bir şey kanıtladıysa, o da gerektiğinde beklenmedik işler başarabilme yeteneğinin *olduğuydu.*

Alışverişinin yarısını tamamladığında gözlerine inanamayarak aniden durdu. Andrew, peynir tezgâhının arkasında bir kadınla konuşuyordu.

Nasılsa, peynir seçmeyi bile son derece seksi bir hale getirmeyi başarmıştı o.

Julie, bu düşünceyi kafasından çabucak sildi. Aralarında yaşanan kısa yakınlaşmayı dün düşünmediyse bugün de düşünmeyecekti.

Ama bu vaat, Andrew arkasını dönüp onu fark ettiğinde, bütün mağazayı aydınlatabilecek bir gülücükle onu karşılayınca daha da zor bir hale geldi.

"Julie, seni burada görmek ne büyük bir şans!"

Tek yapabildiği şey, teslimiyetle iç geçirmesini zapt et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek oldu. Şansının dönmesini umut etmişti, ama belli ki, kaderin onun için başka planları vardı.

Andrew onun sepetindeki malları tararken, Julie soğukkanlığını korumaya çalışıyordu. "Rose'un yeni müşterileri olacak bir gelin ve damat için bir iki yeni bir şey denemem iyi olur diye düşündüm."

Andrew kısa bir kahkaha attı. "Seni dönüştüreceğimi *biliyordum.* Ortaya çıkaracağın şeyi tatmak için sabırsızlanıyorum. Şu anda boş musun?"

"Aslında Rose mönü testini bu öğleden sonraya ayarladı. Bizim görüşmemizi yarına ertelersek daha iyi olur." *Veya tercihen çıkmaz ayın beşine.*

Andrew'un itiraz etmesini bekledi. Çünkü programı yoğun olan bir yıldızdı o. Fakat sadece, "Yarın iyi olur," dedi. Gülümsemesi bir dakikalığına büyülemişti Julie'yi. Andrew ardından, "Eğer şimdi benimle öğle yemeğine çıkmayı kabul edersen," diye ekledi.

"Benimle öğle yemeğine mi çıkmak istiyorsun?" O anda sanki hatırlatma için minnettarmış gibi karnı guruldadı.

"Evet, öğle yemeği," diye onayladı Andrew. Bu esnada da onu çok şirin buluyormuş gibi gülümsemeyi sürdürdü.

Julie kaşlarını çattı. Şirinlik ona göre değildi. İçini tereyağı gibi eriten şahane bir TV şefi için olsa bile.

"Çok fazla vaktim yok."

Herhangi bir erkek, ses tonunun sertliğinden dolayı uzaklaşırdı. Fakat Andrew sadece, "Müşteriler ne zaman gelecek?" diye sordu.

Köşeye sıkışmış olduğunu bile bile, "Dörtte," dedi Julie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu süre sana dün gösterdiğin sihiri göstermen için yetecektir," dedi Andrew. "Ve eğer patronunun nerede olduğunu merak etmesinden endişeleniyorsan, ona telefon edip bunun çok önemli bir araştırma yemeği olduğunu ve aksi takdirde onunla çalışmaya devam edemeyeceğimi söylerim."

Julie'nin gözleri iri iri açıldı. "Lütfen, bunu yapma. Yapmazsın değil mi? Düğünden öyle çekilmezsin? Rose beni öldürür."

Onun sorusunu yanıtlamak yerine, "*The Glass Square*'de öğle yemeği için bana katılırsan çok mutlu olurum. Evet de," dedi Andrew.

Michelin yıldızı alan ve orada yemek yemeyi uman çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar uzun bir bekleme listesi olan bir restoranın ismini sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi ortaya atıvermişti Andrew. Fiyatlara gelince, Julie iki kişilik bir yemeğin ne kadar tutacağını düşünmek bile istemedi.

Ayrıca bir de baştan çıkarıcı, "Evet de," deyişinin kalbini küt küt attırması vardı.

"*The Glass Square*, ciddi misin?"

"Phillipe sürekli uğramamı söylüyor. Ayrıca biliyorum o da seninle tanışmayı çok ister." Ona gamzelerini ön plana çıkaran bir gülücük attı.

Julie hangisinin daha etkileyici olduğundan emin değildi. Andrew'un öylesine önemli bir yerin başşefi hakkında böyle normal bir şekilde konuşması mı, yoksa onunla öğle yemeğine çıkmak adına bu kadar çaba harcamaya gönüllü olması mı? Yine de...

Julie, "Andrew," diyerek isteksizce başını iki yana salladı, "ben…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayırı cevap olarak kabul etmiyorum," diye uyardı Andrew. Daha sonra yüz ifadesini yumuşattı. "Seni programın setine sürüklediğim için bunu bir telafi olarak görmeni istiyorum. En azından seni hoş bir restoranda öğle yemeğine çıkarmama izin ver."

Böyle söyleyince, Julie daha fazla hayır diyemedi. Restoranına yaptığı berbat eleştiri için beklediği özür tam olarak bu olmasa da idare ederdi. Şimdilik.

Donmuş gıda torbalarını Andrew'un bagajında tuttuğu soğutucuya koydu. Restorana onun arabasıyla gittiler, çünkü Evie Teyze arabayı aldığı için Julie işe otobüsle gelmişti. Andrew arabayı bir gün önce olduğundan daha sakin sürmesine rağmen hız sınırlarını zorlamaya devam etti.

Julie, havalı üstü açık arabanın yolcu koltuğunda otururken rüzgâr saçlarını savuruyordu. *Evet*, diye düşündü bu esnada, *Andrew Kyle kesinlikle sınırları zorlamayı seven bir erkekti.*

Belli ki geleceğini önceden haber vermemişti. Julie, gelenin başka biri olsa mutlaka kapıdan döneceğini biliyordu. Tam aksine, ellili yaşlarında yusyuvarlak bir adam, büyük bir coşkuyla Andrew'u selamlamak için mutfaktan çıktı. Sonra da Julie'yi sımsıkı kucakladı. Az sonra Phillipe ellerini çırparak personele Andrew ile Julie'nin onu çalışırken görebilmesi için mutfakta bir masa kurmalarını emretti.

"Tipik Phillipe," dedi Andrew usulca. "Tam bir şovmen. Özellikle de güzel bir kadının önünde." Julie Andrew Kyle'ın başka birisine şovmen deme fikrine güldü. İltifatına karşı da yanakları kızardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Phillipe mutfakta açık bir şişe şarap hazırlamıştı bile. Andrew araba kullandığını belirterek itiraz etti; ama Julie *The Glass Square*'de olmanın verdiği hayretle Phillipe'nin ona gösterişle uzattığı kadehe hayır diyemedi.

"Neredeyse beni sarhoş etmeyi planlıyor olduğunu düşüneceğim," diye fısıldadı Julie, Andrew'a. "Eğer bunu planlamaya vaktin olmuş olsaydı."

"İşe yarayacağını düşünüyor musun?" diye sordu Andrew. Belli ki ona takılmaktan hoşlanıyordu.

Julie onun şakacılığından zevk alarak başını salladı. "Öğle yemeği ile birlikte bir kadeh içeceğim. Hepsi bu kadar."

Andrew kaşlarını kaldırdı. "Seni risk almaya ikna etmek için daha çok yolum var anlaşılan."

Julie onun muhtemelen hâlâ takıldığını biliyordu. Bununla birlikte, ters bir cevap vermemek için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

Ona tetikte olması gerektiğini hatırlattığı için memnun olmasına rağmen *The Glass Square*'in mutfağı bir tartışmayla bozulmayı hak etmeyecek kadar güzeldi. Mutfak sıcak ve gürültülüydü. Personel bir yandan sebzeleri doğrayıp diğer yandan da tatlıları hazırlarken, talimatlar havada uçuşuyordu. Bu, Julie için büyüleyici bir manzaraydı. Bütün bu kaosun içinde bir düzen vardı; herkes tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu.

"TV'de olmadığın zaman senin de mutfağın böyle mi?" diye sordu Julie. Delgado bundan çok daha küçüktü.

Andrew başını sallayarak, "Genellikle daha karışık," diye yanıt verdi, ardından sırıttı. "En azından her şey yolunda gittiği zaman."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başlangıç mönüsü geldiğinde her ikisi de yengeç üzerinde incecik dilimlenmiş jambon ile karışık sebze ve tarhun otu yatağında tarçınlı keklere dalarken, Phillipe onların arkasında bekledi.

Bu kadar fazla malzemenin ön plana çıkmak için yarışacağını düşünürdü Julie; ama her nasılsa her şey mükemmel harmanlanmıştı. Julie böyle söylediğinde Phillipe gerçekten memnun görünüyordu, fakat Andrew onun yaratıcılığını övdüğü zaman gösterdiği memnuniyet kadar değildi. İri adam ana yemek üzerinde çalışmaya başlamaya neredeyse zıplayarak gitti.

"İnsanları mutlu etmenin püf noktasını biliyor gibisin," dedi Julie.

"Herkesi değil," diye cevapladı Andrew, anlamlı bir ifadeyle ona bakarak.

Bir an için Julie'nin gülümsemesi yarıda kaldı. Bu noktadan sonra en iyisi sadece dürüst olmaktı.

"Elinden geleni yaptığın halde birinin gelip bunun yeterince iyi olmadığını söylemesi çok ağır."

"Biliyorum," diye yanıtladı Andrew. "Ben... ben sadece senin gibi birinin yeteneğini harcamasına seyirci kalamıyorum, Julie. Dün sette olağanüstüydün. Neden sürekli böyle yemek yapmıyorsun?"

"Çünkü bir şeyler yanlış gittiğinde neler kaybedeceğimi biliyorum." Hayalini kurduğu her şeyin batmasının, bütün hayatı boyunca amaçladığı bir hedefin fazla kabarmış sufle gibi çökmesinin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. "Senden daha iyi."

Julie, bu kelimeleri söyler söylemez ona kendini böyle anlatmaktan pişman oldu. Fakat Andrew ona acıyarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakmıyordu. Başarılı bir restoran çalıştırmayı hak etmeyen bir zavallı gibi görmüyordu onu.

Tam tersine gözlerindeki ifade nazikti.

Sanki onu önemsiyormuş gibiydi.

"Restoranını kaybettiğini biliyorum," dedi Andrew alçak bir sesle. "Ben bu konuda çok üzgünüm. Ama hepsi bundan ibaret değil, öyle değil mi?"

Julie cevap veremeden, Phillipe taze görünümlü tuzlu sufle ve kafeste çıtır sebze sundu. Aralarındaki yoğun tartışmaya rağmen Julie önündeki inanılmaz yiyeceklere direnemedi. Çok lezzetliydi.

Yemeğini yarıladıktan sonra yeniden konuştu. "Ben çocukken, yapmak istediğim tek şey yemek pişirmekti. Herkes için. Mahalledeki insanları toplayıp benden yapmamı istedikleri şeyleri yapardım. İçine her türlü çılgınca malzemeler atardım…"

"Kişe koyduğun acı sos gibi. İşe yaramıştı."

"...ve onları..." Julie iç çekerek konuşmasına devam etti. "…kimse yemek istemezdi. Ailem uyum sağlayebilmem içim bana çok yardım etti. Ben etraftayken İspanyolca konuşmayı bırakırlardı. Hatta okula tipik Amerikan gıdası olduğunu düşündükleri, beyaz ekmek arasında peynir, tatlı olarak da *Oreo* bisküvi götürmem için ellerinden geleni yaptılar. Tabaklar dolusu değişik yemekler pişirmeme rağmen kimse yemediği için hepsini çöpe attım. Sonra da eğer uyum sağlamak istiyorsam insanların sevmediği şeyler yapmayı denemekten vazgeçmem gerektiğine karar verdim."

Andrew'un hüzünlü ifadesi Julie'yi şaşırtmıştı. "Benim ailem doktorlar ve avukatlardan oluşuyor. *Gerçek işleri*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan kişiler yani. İnan bana, uyum sağlayamamanın ne demek olduğunu biliyorum."

Herhangi bir soru sormasına fırsat kalmadan Phillipe yeniden masalarına geldi. "Yemeklerinizi nasıl buldunuz?"

"Şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi," diye yanıtladı Julie.

Ayrıca sırf yemeklerden dolayı değildi. Misafirperverlik de oldukça güzeldi.

Şaşırtıcı derecede güzel.

Phillipe onlara tekrar sarılıp aceleyle mutfağa döndükten sonra Julie, her güzel şey gibi bunun da sona ermek zorunda olduğunun farkına vardı. "Rose nerede olduğumu merak ediyordur. Saat dörde kadar bir mönü oluşturmam gerekiyor." Hararetli mutfağı işaret ederek başını iki yana salladı. "Açıkçası, pişirdiğim hiçbir şeyin bu seviyede olmayacağını bildiğim hâlde neden uğraştığımı merak etmeye başladım."

Sandalyeden kalkarken, "Kendine yeterince güvenmiyorsun," dedi Andrew. Sonra gerçek bir beyefendi gibi Julie'nin sandalyesinden kalkmasına yardım etti. "Seni Rose'un Köşkü'ne geri götürmeden önce bana bir söz verir misin?"

"Bu ne olduğuna bağlı."

"Hâlâ çok temkinlisin, değil mi?"

"Senin etrafında mı?" diye sordu Julie, tek kaşını kaldırarak. "Kesinlikle."

Andrew bu cevaba rağmen yine gülümsedi. "Bu öğleden sonra temkinli olmayacağına söz ver. Sağlam içgüdülerin var, Julie. Eğer bunları izlersen, gerçekten çok çok iyi olacağını düşünüyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yedinci Bölüm

Julie, Andrew ile içeri girdiğinde, Rose da onu bekliyordu.

"Ah, Andrew, seni tekrar görmek ne güzel." Rose ikisini köşkün dışında birlikte gördüğü için açıkçası şaşırmıştı. "Julie'yle birlikte kardeşinin mönüsünü yeniden gözden geçirmeye vaktiniz oldu mu?"

Andrew başıyla onayladı. "Az önce bir şef arkadaşımla biraz araştırma yaptık. Umarım onu bir saatliğine alıkoymam senin için sorun olmamıştır."

Söz konusu o olduğunda, işlerin neden bu kadar kolay gittiğini merak etti Julie. Ne olursa olsun, Rose'un alışverişten geç geldiği için onu hemen kovmak yerine gülümsediğine memnun oldu.

"Hayır, sorun değil," dedi Rose. "Ancak umarım bugünlük yapılacak daha fazla araştırma yoktur. Julie'nin yemek sunması gereken başka müşteriler var ve yakında burada olacaklar."

Julie yanıt olarak gıda ürünlerinin bulunduğu poşetlerini kaldırdı. "Bütün malzemeler hazır, her şey yolunda gidecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendisi de buna inanmaya başlamıştı. Sabah yeterince yaratıcı hissediyor olsa da *The Glass Square*'de öğle yemeği yedikten sonra Julie'nin aklı yepyeni fikirlerle doluydu.

Dün Andrew'un setinde, yalnızca damak tadına güvenirse neler yapabileceğini görmüştü. Bugün, Rose'un yeni müşterilerine dünyada eşi benzeri olmayan bir düğün mönüsü göstermeye kararlıydı.

"Benim zaten stüdyoya geri dönmem gerekiyor," dedi Andrew. "Yapımcılar yerel şeflerle birlikte yemek yapma fikrine o kadar bayıldılar ki şimdi bunu düzenli olarak yapmamı istiyorlar."

Andrew doğrudan ondan söz etmemiş olsa bile Julie, Rose'un durumu anlayacağını bekleyerek gerginleşti. Belki televizyon programına hazırlıksız çıkışından bahsetmeliydi. Ama o zamandan beri bu konuda Rose'la konuşmak için doğru bir zaman olmamıştı, değil mi?

Neyse ki Rose dikkati dağınık bir şekilde, "Kulağa eğlenceli geliyor," diye yanıtladı. "Üzgünüm, gitmem lazım. Hazırlanacak çok şey var." Sonra topuklu ayakkabılarını sert zeminde takırdatarak telaşla içeri gitti.

Julie Andrew'a dönerek, "Bu hoş öğle yemeği için çok teşekkür ederim," dedi.

"Benim için bir zevkti," diye yanıtlayan Andrew, gözlerinin içine bakıyordu. İşte o an Julie nefesinin kesildiğini hissetti. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Çok yakında."

Bu kez Julie gerçekten nefes alamaz oldu. Andrew arabasına binip uzaklaştıktan sonra tekrar nefes almayı hatırlayabildi. Mutfağa doğru ilerlerken, Rose, RJ ile konuşu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Bahçıvan patronuna her ne dediyse bir an için onu yüksek sesle güldürdü. Ancak Rose soğukkanlılığını hemen geri kazandı ve aceleyle telefonuyla arama yapmaya başladı. Rose'un Köşkü'nün sahibi asla yavaşlamayacak gibiydi.

Julie mönüyü yazmaya, aklında şekillenen yemekleri hazırlamaya başladı. Ayrıntılar henüz tamamen belirgin değildi. Julie'nin normalde izlediği dikkatle ortaya çıkan süreçler yerine, neredeyse yarım yamalak hatırında kalan tatlardı.

Test edilip onaylanmış şeyler yapmanın çok daha güvenli olacağını biliyordu. Ancak dün Andrew'a hazırlayıp sunmuş olduğu mönüyü ve onun sonucunun ne olduğunu görmüştü.

Ayrıca mönüsünü bu şekilde hazırlama düşüncesi bugün nedense kısıtlayıcı geliyordu.

Bunun yerine, üzerinde çalıştığı yemekleri tattı ve kokladı. Yavaş yavaş mönü ortaya çıkmaya başlamıştı. Başlangıç olarak papaya dilimleriyle servis edilmiş kalamar. Ana mönü ise nispeten nadir, suşi tarzı sunulan geleneksel et ve yeşil sebzelerle sarılmış, incelikle tatlandırılmış pilav. Bu sadece küçük bir değişiklikti ama büyük bir fark yaratıyordu. Tatlıya gelince, meyveli ve iştah açıcı dondurmalı krepleri masada flambe edecekti. Kuşkusuz, düğüne damgasını vuracak bir mönü olmuştu.

Dilimleme, karıştırma, kısıkta et pişirme ve tatlıları dondurma çok uğraştırıcıydı. Ayrıca bir de hepsinin birlikte nasıl sunulması gerektiğini çözmek için ekstra zamana ihtiyacı vardı. Rose yeni müşterilerin, gelecekteki O'Neil çiftinin, geldiklerini haber vermek için kapıda belirdiğinde, Julie aceleyle mönüsünün son rötuşlarını yapıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güzel kokuyor," dedi Rose. "Zamanında hazır olacak mı?"

Julie başıyla onayladı. Bugün ölse bile mükemmel bir sunum yapacaktı. "Birkaç dakika içinde üç yemeği de birlikte sunacağım. Andrew'un dün önerdiği gibi hepsini birlikte getirirsem daha iyi olur."

"Tamam, sorunsuz bir şekilde yapabileceğini düşünüyorsan."

Elbette bu, tek seferde her şeyi sunma teklifinin en olumsuz yanıydı. Başlangıç tabağını dengede tutması, diğer yandan suşi tarzı üçlü eti dilimlemesi gerekiyordu. Ayrıca dondurma dondurucudan çıkmalıydı. Şu anda bir kalamar kadar kola sahip olabilmek Julie'nin çok işine yarardı.

Sonunda bir şekilde başarabildi. Dikkatlice dengelenmiş tabaklarla yemek salonuna yöneldi. En ufak bir kaymanın onun mükemmel sunumunu mahvetmesine izin vermemeye kararlıydı.

Her şey iyi olacaktı. İyiden bile iyi. Bu örnek mönü, Julie'ye kalıcı olarak ihtiyacı olduğuna Rose'u ikna edecekti. Julie bundan emindi.

Ta ki yemek salonunda bekleyen çifti görene kadar. Her ikisi de Julie'nin beklemiş olduğundan daha yaşlıydı. Dış görünümleri de -gelecekteki damadın takımının kesiminden gelin adayının belli belirsiz rujuna kadar- muhafazakâr, hatta vakur izlenimi veriyordu.

Ne yapmıştı böyle?

Tabii ki kalbinin sesini dinlemişti. Ancak O'Neillara bakmak onun midesini burkmaya yetmişti.

Aynen çocukluğundaki gibiydi, ama bu sefer gerçekten ihtiyacı olan bir işi kaybetme endişesi de dahildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayır, diyerek kendini yatıştırdı. Pozitif olması gerekiyordu. Andrew'un ne söylediğini hatırlamalıydı; *bu öğleden sonra temkinli olmayacağına söz ver. Sağlam içgüdülerin var, Julie.* Çok uzun zamandır ilk kez yaptığı yemek konusunda kendine güvenecekti.

Yine de bunu söylemek kolaydı. Üstelik hiçbir şeyden etkilenmemeye kararlı görünen Rose'un Stephen olarak tanıttığı damat ve getirilen yemekleri derhal şüpheyle inceleyen Rebecca söz konusu olduğunda.

"Bu bizim şefimiz, Julie," dedi Rose. "Eminim ki ortaya çıkarmış olduğu mönüyü seveceksiniz. Bunun özel olacağına dair bana güvence verdi."

"Öyle olsa iyi olur," dedi Stephen. "Ödediğim para söz konusu olursa..."

"Haydi ama sessiz ol," diye araya girdi Rebecca. "Hepimiz ne kadar para ödediğini biliyoruz. Her dakikada bir bunu söylüyorsun. Ben sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

"O zaman size aklımda ne olduğunu gösterebilir miyim?" diye sorarak masaya tabakları koydu Julie. Mönüyü çıkararak onu birkaç saniye inceleyen çifte uzattı. Kısa bir süre sonra yüzlerindeki ifadeler Julie'ye bilmesi gereken her şeyi söyledi. Bu yüzden de hayal kırıklığına uğradı.

"Burada kalamar mı yazıyor?" diye sordu Stephen.

"Biz kalamar sevmeyiz," diyerek araya girdi Rebecca. "Ana mönü neden suşi tarzı yapılıyor? Biz çiğ et istemiyoruz."

"Aslında, bunun nedenini açıklayabilirsem..."

"Tüm bu süslü şeyleri yapmak için bir neden göremiyorum," diyerek ayağa kalktı Stephen. "Bu bir düğün, çıl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gın bir deney yapma şansı yakalamanız için bir bahane değil." Rose'a dönerek konuşmasına devam etti. "Gerçekten, Bayan Martin, Rose'un Köşkü'nden beklediğim bu değildi. Yapabileceğinizin en iyisi buysa, başka bir yere gitmeyi düşüneceğiz."

"Bir deneseniz…" dedi Julie, ama adam ona gözlerini dikti.

"Bir deneyeyim mi? Neden ki? Neden birileri denesin? Rebecca ve ben ne sevdiğimizi biliyoruz. Bu da kesinlikle sevdiklerimiz arasında değil. Haydi, Rebecca gidiyoruz."

Rose onlara yolu gösterirken, Julie olduğu yerde kalakalmıştı. Yenilmemiş yemeklere baktı. Bütün çabasına rağmen hiçbir şeye değmemişti. Başarabileceği tek şey onu kovdurmaktı.

Andrew Kyle'ın böyle yapmanın iyi olacağına onu ikna etmesine neden izin vermişti?

Rose bir iki dakika sonra geri geldi. Ona bağırmasa da mutlu olmadığı belliydi. Terk edilmiş yemeklerin bulunduğu masada Julie'nin karşısına oturdu.

"Julie, sen bana muhteşem bir şey hazırlayacağını söyledin, müşterilerin başka bir yere gitmekle tehdit edecekleri bir şey değil."

"Yemeği bir *deneselerdi*, sevebilirlerdi," diye itiraz etti Julie.

Julie, en azından her yemekten bir lokma tattığı için Rose'a hakkını vermeliydi.

"Bu yemeklere çok uğraş verdiğini görebiliyorum, Julie. Fakat bu mönünün bu müşteriler için uygun olup olmadığını hiç durup düşündün mü? Dün Bay Kyle yemeklerin yeterince heyecan verici olmadığını söyledi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biliyorum; ama şimdi de fazla ileri götürdün. Artık onları müşteri olmaya ikna etmek için çok çaba harcamak zorundayım."

"Üzgünüm," dedi Julie. Söyleyebileceği tek şey buydu.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Rose. Bunu kabaca söylememişti. Konuşmasına iç çekerek devam etti. "Teyzen senin doğru tercih olacağını söylediği için seni işe aldım. Beni haksız çıkarmanı hiç istemem."

Konuyu burada kapattıktan sonra Julie, yemek kalıntılarını attı, bulaşıkları yıkadı ve teyzesinin evine geri döndü. Evie Teyze henüz evde değildi. Bu yüzden de kaçınılmaz sorulara cevap vermek zorunda kalmadan evde dolaşabilecekti. Teselli edilmek için havasında değildi.

Bugüne kadar yaptığı en büyük hatanın üzerinde düşünmek için kanepeye yerleştiğinde kapı zili çaldı. Kanepeden kalkıp kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtı.

Kendine özgü gülümsemesiyle Andrew Kyle hiç derdi tasası yokmuş gibi orada duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Julie.

"Rose'un Köşkü'nde değildin, bu yüzden seni izlemek zorunda kaldım."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Sandy olmak istediğinde iyi bir dedektiftir." Sonunda onun yüzündeki ifadeyi fark edebilmişti. "Yemek tadım işi nasıl gitti?"

Julie geçirdiği şoktan ötürü bir adım geriledi. İlk olarak, birlikte öğle yemeği yedikten bu kadar kısa bir süre sonra onu görmek için gelmişti. İkincisi, onun tadımını hatırlamıştı.

Son olarak da, ne kadar *kızgın* olduğunu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl mı gitti?" diye tekrarladı. "Nasıl mı *geçti*? Yaptığım şeyden nefret ettiler."

"Yok artık! Neler oldu?"

Julie ona dik dik baktı. "Yemeğimi denemediler bile, başka bir yere gitmekle tehdit edip defolup gittiler. İşte olan bu. Rose şimdi bana çok öfkeli. Anlayışlı davrandı ama lafını da esirgemedi. Beni daha fazla bu işte tutacağını sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü seni dinledim, o yüzden!" Julie sesini yükseltmekten kendini alamadı. Andrew böyle basit bir şeyi nasıl anlayamazdı? "İçgüdülerimi takip ettim, risk aldım. Senin şu çok sevdiğin her şeyi yaptım... Ama ne oldu? Her şey ters gitti. Rose bile söyledi. Yaptığım işe uygun bir yemek pişirme tarzı değil bu."

Andrew başını salladı. "O zaman başka bir şey yap. Kimin hayallerini takip etmek istiyorsun? Kendinin mi, yoksa Rose'un mu?"

"*Senin* için söylemesi kolay bu," diye alay etti Julie.

"Çok yeteneklisin ama bunu boşa harcıyorsun!" diye karşılık verdi Andrew, ifadesinden ne kadar kızgın olduğu anlaşılıyordu.

"Sanki benim hayatım hakkında *bir şey* biliyorsun!"

"Senin hayatın hakkında daha fazla şey öğrenmeye uğraşıyorum. Bu riski de almayacaksın, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun? Neden benim hakkımda..."

Andrew onun sorusunu yarıda keserek dudaklarını onun dudaklarıyla buluşturdu. Tutku dolu bir öpücüktü… Aynı zamanda şok edici derecede yumuşaktı.

Julie, bunun ne kadar yanlış olduğunu aklına getirme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den önce kendini onun kollarına bıraktı. Öpüştükleri sürece kafasında çalan uyarı çanlarını olabildiğince göz ardı etti.

Sonunda yine mantığının sesi galip geldi; *Andrew Kyle'ın akciğerlerden hava alması gerekiyormuş gibi öpüşmekle ne yapıyordu o?*

Julie geri çekildi. Yine de bunun harika bir öpücük olduğunu kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Andrew'un kendisi gibi öpücüğü de özgüven dolu ve isabetliydi; ama düşündüğünden daha da nazikti. Elbette, yanlıştı.

Tamamen, tamamen yanlıştı.

"Bu bir hataydı," dedi. "Gerçekten büyük bir hataydı."

"Julie..."

Kapıya doğru yürüyüp ona kapıyı gösterirken, "Andrew, lütfen," dedi Julie.

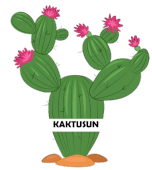
Andrew da şaşırtıcı bir şekilde yürümeye başladı. Eşikten geçmeden hemen önce dönerek birkaç saniye onun gözlerine baktı.

"Ben vazgeçmiyorum, Julie. Sen de vazgeçmemelisin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Sekizinci Bölüm

Fırından pastanın üçüncü katını çıkarıp teyzesinin mutfak tezgâhına koyarken, "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim, Evie Teyze," dedi Julie.

Krema sıkma torbasını uzatıp, "Sorun değil, tatlım," diye yanıt verdi teyzesi. "Daha önce düğün pastası pek yapmadığını biliyorum."

"Daha önce *hiç* düğün pastası yapmadım," diyerek düzeltti Julie. "Gerçekten bunu doğru tutturmalıyım."

"Ama bu sadece tadına bakmak için değil mi?"

Bu pastanın neden bu kadar önemli olduğunu Julie nasıl açıklardı? Andrew'un yemeklerini didik didik eleştirmesini teyzesine anlatmış mıydı? Ya da O'Neil fiyaskosundan, onların kalamarla çiğ ete olan aşırı tepkilerinden sonra Rose'a bunu telafi etmek zorunda olduğundan bahsetmiş miydi?

Ama Evie Teyze'yi kendi sorunlarıyla sıkamayacağını biliyordu. Üstelik düğün işleri onu bir kez hasta ettikten sonra bunu yapamazdı.

"Yalnızca elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum. Her zaman çok çalışıyorsun, tatlım. Bazen çok fazla."

Pasta yapmak birkaç basit malzemenin doğru şekilde karıştırılmasından ibaret olmasına rağmen onu dekore etmek aşırı odak gerektiren bir sanat tarzıydı. Hele ki Andrew'un beklenmedik öpücüğü aklına geldiği zaman.

Julie üçüncü kez krema dekorasyonunu berbat ettiğinde Evie, "Julie, sorun nedir?" diye sordu.

Ama Julie önceki gece neler olduğunu düşünmek istemiyordu. Belki zihninin derinliklerine yeterince gömerse, Andrew'un öpücüğünün ne kadar iyi hissettirdiğini unutabilirdi.

"Hiçbir sorun yok. Sadece bu konuda iyi değilim."

Evie Teyze krema torbasını onun elinden aldı. "Kenarları böyle mahvetmene neden olan şeyi bana anlatana kadar bu zavallı pastaya bir şey yapmana izin vermeyeceğim."

"Ben... ben bir adamı öptüm." Julie birdenbire kendini genç bir kız gibi hissetti. "Aslında, o beni öptü ve ben de onun öpücüğüne karşılık verdim. Şimdi de bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Onu seviyor musun?"

Andrew'un güzel yüzü bir kez daha aklına geldiğinde, Julie tereddüt etti.

"Başka bir şekilde ifade etmeme izin ver," diyerek gülümsedi teyzesi. "Kremayı düzgün bir şekilde bile süremiyorsun, yani evet, onu seviyorsun. Peki, sorun ne?"

Julie başını salladı. "Onu *sevmemeliyim*. Ondan nefret etmeliyim. Ama işler..."

"Bu kadar basit değil mi?" diye soran Evie, usulca güldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiçbir zaman değildir. Benim sana tavsiyem hayatla barışık olman ve seni nereye götüreceğine bakman."

Neyse ki teyzesi çok uzatmadan konuyu kapattı. Pasta işleri bittiğinde Julie, Rose'un memnun olacağından emindi. En azından O'Neil sıkıntısını atlatacağını umuyordu.

İşe gitmeden önce, Julie banyoda çok fazla makyaj yaptı. Sonra da neredeyse hepsini silip normal iş kıyafetlerini giydi.

Rose'un Köşkü'ne geldiğinde Phoebe, göstermelik birkaç küçük parça çiçek düzenliyordu. Çiçekçi vücudunu tamamıyla saran uzun, mavi ve yeşil bir elbise giymişti. Julie onunla karşılaştırıldığında neredeyse paçavra gibi giyindiğini hissetti.

"Phoebe, bu tasarımlar inanılmaz." Julie, Andrew'un onun yemeklerini acımasızca eleştirdiği gibi, yeni arkadaşının düzenlemelerini de aynı şekilde eleştirmemesini umdu. "Gerçi bugün burada olmanı beklemiyordum."

Phoebe işine ara verip gülümseyerek Julie'ye döndü.

"Rose doğru yönde ilerleyip ilerlemediğimi kontrol etmek için Bay Kyle'a çiçekleri göstermemi önerdi. Ee, nasıl biri o?" diye sordu Phoebe. "Yani onu televizyonda gördüm ama ünlülerin gerçek hayatta da aynı olup olmadığını kim bilir?"

Andrew'u tek başına göremeyecek olmak onu hayal kırıklığına uğratsa da bu hissi görmezlikten gelmeye çalıştı. Bir gece önceki öpüşmeleri ve ondan gitmesini istemesinin ardından nasıl böyle bir şey isteyebilirdi?

"Andrew..." Julie aceleyle öpüşmeleri hakkındaki düşünceleri bir kenara bırakmaya çalıştı. "Kardeşinin düğünü için ne istediğine dair çok net bir fikri var. *Çok* net."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlıyorum," diyen Phoebe, biraz endişeli görünüyordu. "Yemeklere gelince çok seçici olduğunu duydum. İlk düğün yemeğinin daha kolay olamadığı için üzgünüm."

Bu kez diplomatik olmak Julie için daha da zor oldu. *Daha hiçbir şey bilmiyorsun* demek istedi. Fakat bu onu tam bir pislik gibi gösterirdi. Ayrıca Andrew hakkındaki ön yargılarının doğru olup olmadığından artık emin değildi.

Güven verici bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "Her şeyin yolunda gideceğinden eminim," dedi Julie. Sonra da dikkatini pastayı açıp monte etmeye verdi.

"Vay canına, Julie, bu çok güzel. Çok çaba sarf etmiş olmalısın. Hepsi sırf tadına bakmak adına."

Tam o sırada, Andrew geldi. Julie öpüşmelerinden sonra zar zor uyuyabilmişti. Ancak o rahatsız edici derecede dinlenmiş ve kendinden emin görünüyordu.

Tam da '*ben pes etmiyorum sen de etmemelisin*' veda yorumu ile uyumlu doğrultudaydı.

Julie bir gece önce öpüştüklerini ele vermeyen profesyonel bir ses tonuyla, "Andrew, bu çiçekçimiz Phoebe," dedi. "Phoebe, seni Andrew ile tanıştırayım."

Elini uzatarak, "Merhaba, Phoebe," dedi Andrew. "Ne hoş bir elbise. Julie sen de her zaman olduğu gibi harika görünüyorsun."

Onu şaşırtan ani iltifatına rağmen Julie, Andrew'u yemek salonuna götürürken bunu belli etmemeye çalıştı. Phoebe ile hemen konuşmaya başladı. İkisi iyi anlaşıyor gibi görünüyordu. Andrew ona, her yemeğin üzerinde yenilebilir çiçek olmasında ısrar eden, eskiden yanında çalıştığı genç bir yıldız adayıyla ilgili bir anekdot anlatmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Julie'nin bir yanı Andrew'a ulaşıp onu kendine doğru çekmek istedi. Ancak birbirinin tam tersi iki şeyi aynı anda isteyemezdi; bir yandan onu itip diğer yandan da çekmek.

Ne kadar iyi anlaştıklarını kıskanmıyorum, diye geçirdi içinden Julie. *Phoebe bugün muhteşem gözükse de... Andrew... her zamanki Andrew.*

Sorun şu ki, yemek odasına girip Andrew çiçekleri gördüğünde bunu kendine söylemesi daha da zorlaştı.

"Phoebe, bunlar harika. Bir araya getirdiğin düzenlemeler düğün için mükemmel olacak, teşekkür ederim."

Ama övgüyü basitçe kabul etmek yerine Phoebe, "Kardeşinin düğününün senin için çok önemli olduğunu biliyorum," dedi. "İstersen onları değiştirebilirim. Bu hiç sorun olmaz."

Phoebe neden övgü peşindeydi? Andrew ile ilgilenmiyordu, değil mi?

Julie çabucak bu düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı. Phoebe, Andrew'un onun düzenlemelerine karşı nazik olabileceğine inanamıyordu, çünkü Julie'nin mönüsünü nasıl acımasızca eleştirdiğini duymuştu.

Bu da konuyu pastaya getirdi.

Phoebe pastanın yanına gelmiş, Andrew'a Julie'nin ne kadar çaba sarf etmiş olduğunu anlatmaya başlamıştı. Julie buna dikkatini vermedi. Aksine Andrew pastayı yakından incelerken, her kattan bir dilim kesip tadına bakmasına odaklandı.

Haydi ama, diye düşündü Julie, *bir pasta hakkında fikir edinmek ne kadar sürer?*

Sonunda, her iki gamzesini ön plana getiren gülücüğüyle ona döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu harika, Julie. Gerçekten harika. Tadı çok güzel. Ayrıca dekorasyonu fazla zaman almış olmalı. Üç farklı katman olma fikrini çok sevdim. Geleneksel ve aynı zamanda yaratıcı."

Julie övgüsünü duyunca mutluluğuna engel olamadı. Onun ne düşündüğünü umursamamalıydı. Ama gerçek şu ki umursuyordu.

Phoebe, Andrew'a yolu göstermeyi teklif ettiyse de Julie onu neredeyse itti. Otoparka çıkıp meraklı gözlerden uzaklaşana kadar bir şey söylemeden bekledi.

"Andrew, ben..."

"Akşam yemeğine benim mekânıma gel, Julie."

"Ne?"

Cebinden bir parça kâğıt çıkarıp üstüne adresi yazdı ve onun avucuna koydu.

"Geleceğini söyle. Lütfen."

"Andrew ben artık nerede durduğumu bilmiyorum..." diye itiraf etti Julie. "Önce senden nefret ettiğimi sandım. Sonra senden hoşlanmaya başladım. Ama öpüşmek mi?" Başını iki yana salladı. "Eminim ki bu yanlıştı."

"Ben eminim yanlış değildi," diyen Andrew, nazikçe onun yanaklarını okşarken bakışları yumuşadı. "Ben iyi hissettim Julie. Bana senin iyi hissetmediğini mi söyleceksin?"

Tanrım, o kadar iyi hissetmişti ki Andrew'u oracıkta öpmemek için kendine zor hâkim oluyordu. Ama Julie bunu yapamayacağını biliyordu. İşyerinin önünde olmazdı. Ayrıca geleceğini ikinci kez -bir kez restoranıyla, şimdi de Rose'un Köşkü'nde- ellerinin arasında tutan adamla *kesinlikle* olmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Julie yavaş yavaş gerilerken, karnında hâlâ uçuşan kelebekleri durdurmaya çalışıyordu.

"Bu gece gelmemin mümkün olacağını sanmıyorum, Andrew."

Andrew yine ona ulaşmaya çalıştı. "Julie, bunun senin için zor olduğunu biliyorum, ama..."

"Yapamam, Andrew." Umutsuzca istediği gibi kendini onun güçlü kollarına atmak yerine tekrar bir adım geri gitti. "Ben istiyorum, ama yapamam."

"Bir risk al, Julie."

Julie, onun nazikçe söylenmiş zorlamasına karşılık başını salladı. Yalnızca, "Pastayı beğendiğine sevindim," diyebildi. Julie birkaç dakika sonra onun arabasıyla uzaklaşmasını izlerken, adresi hâlâ avucunda tutuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Dokuzuncu Bölüm

"Haydi ama Andrew, bir yemek pişirmek ne kadar zor olabilir?"

Andrew'un babası, bıçak çatal elinde, eğer yemek hemen gelmezse ahşabın üzerine onları vurmaya başlamaya hazır bir şekilde yemek masasında oturuyordu. Babası altmışlı yaşlarında birkaç kilo almıştı ama saçları siyaha boyalıydı ve jüriyi kendi tarafında oy kullanmalarına ikna etmek için mükemmel olan bakışları her zamanki gibi şahin gibiydi.

Andrew'un babasının yanında, kırklarına geldikten sonra yaşını saymayı bırakmış olan annesi vardı. Egzersiz programları, spa randevuları ve ara sıra başvurmuş olduğu estetik ameliyatlardan sonra kırktan pek de fazla görünmüyordu zaten.

Daha sonra Phil ve Nancy vardı. Phil babasına çekmişti. Andrew'dan daha iri yapılı ve babasıyla aynı delici bakışlara sahipti. Mesleğinde çok başarılı olan bir doktorun pahalı zarafetine uygun giyinmişti. Nancy sarışın ve şen şakrak olmasına rağmen kesinlikle aklı havada değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Halkla ilişkiler uzmanı olarak başarısı da bunu kanıtlıyordu. Andrew, onu kardeşini öperken izledi.

En azından birilerinin aşk hayatı iyi gidiyordu.

Birkaç dakika sonra, "Yemek hâlâ hazır değil mi, Andrew?" diye sordu Phil.

Fırından tavukları çıkarıp oyma bıçağıyla işe koyulmaya başlarken, "Şimdi tavuklarla işim bitiyor," dedi Andrew. "Hepinizin sadece biraz sabırlı olması gerekiyor."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi babası, "neden biftek yemediğimizi bilmiyorum. Izgaraya on dakika attın mı hemen hazırlar!"

Buna cevabı çok basit oldu. Andrew kesin bir dille babasının istediği tarzda, yanmış olarak nitelendirilebilecek bir biftek sunmayı reddetti.

Ayrıca biftek, Andrew'un fırınla neler yapabileceğini gösterme şansını elinden alırdı. Yemek seçimi hakkında birkaç şikayet dinlemek zorundaysa, sorun değildi.

Annesi mutfak tezgâhına baktığında kaşlarını kaldırarak, "İstersen gelip yardım edebilirim..." dedi.

"Sorun değil anne," dedi Andrew. "Yemeğimiz neredeyse hazır."

Sos güzelce fokurduyordu, patatesler iyi pişmişti, sebzeler mükemmel hazırlanmıştı ve geriye kalan tek şey, bütün bunları tabaklara koymaktı. Aile yemeğini biraz daha özel bir hale getirebilmek için Andrew'un sahip olduğu tüm becerilerle yaptığı bir yemekti.

Aile. Teorik olarak böyle basit bir kelime, uygulamaya gelince çok zordu.

Ailesini kaç kez böyle yemeğe davet etmişti? Onlarca? Peki ne kadar sıklıkla gelmişlerdi? Genellikle yoğun prog-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ramları izin verdiğince ama Andrew'un istediği sıklıkla değil. Hemen hemen her zaman, babası büyük bir davasının olduğunu söylerdi. Ya da Phil ve Nancy kendi işleriyle veya arkadaşlarıyla gece dışarı çıkmakla meşgul olurlardı. Ya tamamen iptal eder ya da başka bir tarih önerirlerdi. Sonra da Andrew onlara sürekli televizyon çekimleri ve yemek yapma arasında gidip gelen yoğun programının da fazla tatile fırsat bırakmadığını söylediğinde, bunu anlamazlardı.

Yemekleri tabaklara koyduğu sırada, babasının üzerinde çalıştığı büyük bir sözleşme hakkında bir tartışmaya başladılar. Bu sorun değildi, ama şimdi her an…

"Biliyorsun Andrew," dedi babası, "benim teklifim hâlâ geçerli. Bu gibi sözleşmelerde bulabildiğimiz kadar insana ihtiyacımız var. Ayrıca aklına koyarsan olağanüstü bir avukat olabileceğini biliyorum."

"Ben kariyerimden memnunum, baba."

"Ya da tıp fakültesine gidebilirsin. Çok geç değil, biliyorsun. Notların çok iyi, bu yüzden kardeşinle birlikte aynı mesleği uygulamaman için hiçbir neden yok. Nasıl olabileceğini bir düşün; yan yana çalışan iki Kyle."

Babasını duymazlıktan gelmekte yıllar boyu tecrübesi olan Andrew'un, tabakları dağıtırken aklı başka yerdeydi. Tabii, aklı sadece bir yöne kayabilirdi.

Julie.

Onu öpmek bir hata mıydı? Andrew öyle olduğunu düşünmek istemiyordu. Fakat öğleden sonra Rose'un Köşkü'nün önündeki davranışına bakılırsa onunla flört etme fikrine ısınıyormuş gibi görünmüyordu.

Andrew'un yapısı her zaman istediği şeyi elde etmek ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muştu. Düğün yerinin otoparkında birlikte ne kadar uyumlu olabileceklerini ve buna teslim olmayı reddederse neler kaçıracağını göstermek için onu bir kez daha öpmek istemişti.

Fakat bunu yapmış olsaydı, Julie'nin ondan tamamen uzaklaşacağını biliyordu.

Yine de Andrew daha fazla bekleyebileceğinden emin değildi.

"Andrew," dedi annesi onun düşüncelerini yarıda keserek, "baban ciddi bir öneri yapıyordu. Tıp fakültesi senin için iyi olur."

Tıp fakültesi onun için bir felaket olurdu. Andrew, ailesinin şimdiye kadar bunu fark etmiş olmasını isterdi. O bir doktor değil, bir şefti. Kendi hayatı vardı ve bu hayatı seviyordu.

"Oğlum..." diye başladı babası. O anda kapı zili çaldı.

Kaçınılmaz tartışmayı biraz daha ertelemeye istekli olan Andrew, kapıyı açmaya gitti.

"Julie?"

Hakkında düşünmeyi bırakamadığı kadın göz kamaştırıcı görünüyordu. Belli ki eve gidip üstünü değiştirmişti, çünkü şimdi muhteşem hatlarını gösteren siyah bir elbise giyiyordu.

Andrew gözlerini ondan alamadı. Makyajı da sabahkinden sadece biraz daha fazlaydı ve bu kadar yakınındayken hafif parfüm kokusunu alabiliyordu.

Oracıkta onu tekrar öpmek istedi. Bunun yerine, "Geleceğini sanmıyordum," demekle yetindi.

"Neredeyse gelmiyordum," diye itiraf etti Julie. "Hâlâ da emin değilim..." Sonunda yalnız olmadıklarını fark etti. Fısıldayarak, "Andrew, bu insanlar kim?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ailem," diye açıkladı Andrew.

Julie'nin gözleri iri iri açılınca, Andrew eğer çabuk hareket etmezse saniyeler içinde onun kapıdan geri döneceğini biliyordu.

Onun koluna hafifçe dokunarak, "Lütfen, kal," dedi Andrew. "Senin için yemek pişirme şansım olmadı henüz. Ayrıca burada olmana çok sevindim."

Julie bir iki saniye için tereddüt ettikten sonra hafifçe gülümsedi. "Eğer ben de senin yemeklerin hakkında imalı yorumlar yapabileceksem neden olmasın."

Andrew bunu hak ettiğini tahmin etti. "Buna değeceğini düşünüyorsan, elbette. Yeter ki tatlarına bakmaya yetecek kadar uzun kal."

Yine tereddüt etti. Sonra Julie başıyla onayladı. Onun ceketini almak için uzandı Andrew.

"Julie Delgado ile tanışmanızı istiyorum," dedi Andrew, sonra da herkesi tanıttı. Yakında ortaya çıkacağını bildiğinden, "Düğün yemeğini hazırlayacak olan şef kendisidir," dedi.

"Gerçekten mi?" dedi Andrew'un annesi. "Mönüyü kesinleştirdiniz mi o zaman?"

Julie hafifçe kızarmasına rağmen kendine hâkim olabilmişti. "İnce ayrıntılar üzerinde çalışmaya devam ediyoruz. Ama size söz veriyorum," dedi Phil ve Nancy'ye gülümseyerek, "kesinlikle mükemmel olacak."

Andrew kimsenin ona Rose'un Köşkü'nde bir şef olarak çalışmanın ayrıntılarını sormadığını fark etti. Aynı şekilde onun mesleğiyle ilgili ayrıntıları umursamadıkları gibi. Sadece ona öyle davranmadıklarını bilmek neredeyse güzeldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neredeyse.

Andrew Julie'ye bir sandalye getirdi, daha sonra yemek servisi yaptı. Babası ve kardeşi her zamanki gibi tadıma pek yeterli zaman bırakmadan aceleyle yemeğe koyuldular. Nancy ve annesi tabaktaki yemeklerinden çok az yediler. Muhtemelen annesi diyetteydi. Nancy ise büyük olasılıkla düğün öncesi kilo almak istemiyordu.

Bu arada Julie, Andrew'un *The Glass Square*'de dikkat ettiği gibi aynı zevk ve takdirle yemeğini yiyordu. İlk birkaç lokmada gözlerini kapattı. Belli ki Andrew'un tabağa koyduğu her şeyin tam tadına varmak istiyordu.

Julie, "Bu inanılmaz," diyerek Andrew'a baktı. "Gerçekten, bu şimdiye kadar yemiş olduğum en iyi ev yemeği."

"Ah, onu teşvik etme," dedi Phil. "Bu gidişle onu bu yemek yapma işinden vazgeçirip gerçek bir iş edinmesine asla ikna edemeyeceğiz."

Ailesi ve Nancy buna hep birlikte güldüler. Julie ise şaşırarak baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Çocuklar, Andrew'u nihayet doktorluk mesleğine geçiş yapması için ikna etmeye çalışıyorlardı," dedi annnesi. "Çok geçmeden bir şey yapmazsa, mesleğinin en üst noktasına ulaşması için çok geç kalmış olacak."

Andrew Julie'nin kaşlarını çattığını gördüğünde ona bunun ailesinin normal davranışları olduğunu ve duymazlıktan gelmenin en iyisi olacağını işaret etmeye çalıştı. Fakat Julie çoktan, "O bunu çoktan yaptı," dedi.

"Aşçılık ile ilgili mi diyorsun?" dedi babası. "Bu kimseye yardımcı olmuyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Andrew'un annesi ona baktı. "Üzgünüm, canım ama bunun söylenmesi gerekiyor. Mutfakta iyi vakit geçirdiğini biliyorum. Ama okula gidersen yardım edebileceğin onca insanı düşün. Dünyanın gerçekten *ihtiyacı* olan bir şey yapıyor olabilirsin."

Andrew ters bir yanıt vermekten kaçındıysa da Julie zahmet etmedi.

"Ben dünyanın beslenmesi gerektiğini zannediyordum." Nancy ve Phil'e baktı. "Örneğin, sizin düğününüzde. Andrew bunun için çok çaba sarf ediyor."

"Biz de bunun için çok minnettarız," diye yanıtladı Nancy.

"Bu harika," dedi Phil, "ama biraz yemek pişirmek o kadar çok zaman almaz. Ne de olsa, bir beyin ameliyatı değil."

"Dalga mı geçiyorsun?" Julie aile üyelerinin her birine güzel yüzünde şok ve dehşet ifadesiyle baktı. "Yemek yapmak, üstelik iyi bir yemek yapabilmek saatler alır. Sadece yemekleri hazırlamakla değil, planlamak da dahil. Serbest zaman söz konusu olduğunda, Andrew düğün organizasyonu ayarlamak, program çekimleri ve hatta haftada birkaç gece son derece titiz standartları olan üst sınıf bir restoranda çalışmak arasında bir ileri, bir geri koşturup duruyor. Bunun ne kadar zor bir iş olduğunu anlayabilir misiniz bilmiyorum ama benim bunca şeyi bir arada yapmam kesinlikle mümkün olmaz."

Bir an için, sadece bir an için, Phil biraz utanmış gözüktü. Andrew'un deneyimlerine göre bu ifadeye çok sık denk gelmiyordu.

"Gerçekten kardeşim, Nancy ve ben bunu yapmayı kabul ettiğin için çok mutluyuz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim için bir zevk," dedi Andrew.

"Buna rağmen," diye konuşmaya başladı babası, "senin için endişeleniyoruz. Çünkü seni önemsiyoruz. Tüm bunlar sona erdiğinde ne yapacaksın?"

Julie gülümseyerek başını iki yana salladı. Bu da Andrew'a eğer çok kaba olmayacağını düşünse kahkaha atacağı izlenimini verdi. "Bence yaptığı işte inanılmaz derecede iyi, kazandığı parayı yatırım yapıp faiziyle bir ada alacak. Bay Kyle, bana güvenin, endişelenecek bir şey yok. Aslında oğlunuzla gurur duymalısınız. Özellikle de size benim son zamanlarda tattığım en iyi yemeği yapmışken."

Julie konuyu burada kapattı. Şaşırtıcı bir şekilde, böyle konuşmaya cesaret ettiği için onu azarlamak yerine, ailesinin güzel konuğunun geri adım atmayı reddetmesine saygı duyduklarını hissetti Andrew.

Yemeğin geri kalanı boyunca, Andrew gözlerini ondan ayıramadı. Bunun yanı sıra, ailesinin tabaklarından taze lokmalar alıp daha yavaş, daha tadını alarak yediklerini fark etti. Bunun uzun süreceğinden şüpheliydi. Yine de en azından şimdilik, hiç kimse onun seçtiği meslek hakkında daha fazla yorum yapmadı. Aksine yemeğin ne kadar güzel olduğundan bahsetmişlerdi.

Kısa bir süre sonra hepsi ayrılmak için ayağa kalktı. Fakat Andrew bu kez onlardan kurtulmak için istekli değildi. Bu arada annesi onu yanına çekti ve hiç de fena olmadığını söyledi. Tabii ki, o zaten Julie Delgado'yu gözüne kestirdiği ilk andan beri bunu biliyordu.

Herkes gittikten sonra Julie'ye dönerek, "Ee, biraz tatlıya ne dersin?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onuncu Bölüm

Julie tatlıya yardım etmeye başladığında, "Geleceğini sanmıyordum," dedi Andrew.

"Gelebileceğimi sanmadın mı? Aslında kapıya gelene kadar *ben de* geleceğimden pek emin değildim," dedi Julie. "Açık konuşmak gerekirse dışarıda eve dönüp gitmeli ve yokmuşsun gibi mi davranmalıyım diye düşünürken beş dakikamı harcadım."

Andrew onun bu dürüstlüğü karşısında gülümsemeden edemedi. "Öyle yapmadığına sevindim. Ayrıca akşam yemeği için aileme katılmaya karar verdiğine memnun oldum."

"Ben de."

Andrew'un buzdolabında bulunan çikolata, dondurma gibi birçok malzemeyle tatlı hazırlamaya başladılar. Tarif yoktu. Tatlıyı hazırlarken nadiren konuştular. İkisi de bir kâsenin içine rasgele şeyler fırlatıp onları püre haline getirinceye kadar karıştırdılar. Sonra da onu iki kâseye boşaltıp kaşıkla yerken gülmeye başladılar.

Her ikisi de tatlılarını yemekle meşgulken, "Ailen gerçekten de ilginç..." dedi Julie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Otuz dört yaşında olmama rağmen 'gerçek' bir iş bulamadığımdan dolayı endişelendiklerini mi kastettin?" Andrew bunu söylerken güldü. Ama Julie'nin gözlerindeki hüzünlü ifadeyi de fark etmişti.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedi Julie. "İkimiz de ne kadar sıkı çalıştığını biliyoruz. Bu işin ne kadar zor olduğunu ve senin bu işte ne kadar iyi olduğunu."

O anda Andrew'un gülüşü içten bir hal aldı. "Senin sayende şimdi ailem de biliyor."

"Onların bunu duymaya ihtiyacı vardı. Hatırladığım kadarıyla sen insanlara ne istediğinden çok ne duymaya ihtiyaçları olduğunu söyleme taraftarısın."

Andrew biraz çekindi. "Julie..."

Julie başını sallayarak, "Tatlılarımızı yiyelim, tamam mı?" dedi.

Kanepeye doğru ilerlediler. Bir iki dakika için beraber yaptıkları çılgın tatlıyı yiyip bitirmeye devam ederken, "Bu tatlı karman çorman, değil mi?" diyerek güldü Andrew.

"TV şefleri kendi yaptıkları bir şey için bunu söylerler mi?"

"Kesinlikle. Kendi yaptığına televizyonda gülemezsen, çok mesafe kat edemezsin. Canlı yayında her şey yanlış gittiğinde ancak özgüveninle bunun üstesinden gelebilirsin."

"Kimse sana özgüveninin az olduğunu söyleyemez," diye takıldı Julie, ardından konuşmasına devam etti. "Bazen bende de biraz daha fazla olsun isterdim."

"Kendine güvenin tam olmalı, Julie. Sen inanılmazsın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sadece aşçılıktaki becerin için değil. Naziksin, eğlencelisin, güzelsin. Sen…"

Julie, "Sen kimsin ve gerçek Andrew Kyle'a ne yaptın?" diyerek havayı biraz yumuşatmaya çalıştı. "Ayrıca bilirsin, TV'ye çıkan birine göre hiç fena sayılmazsın."

Andrew bu gece gerçekten de müthiş görünüyordu.

Ya da belki şu anda onun birçok farklı yönünü görebildiğinden dolayıydı bu. Andrew sadece aşçılık hakkında keskin tercihleri olan bir TV yıldızı değildi. Aynı zamanda kardeşine düşkün, yoğun bir şef ve harika öpüşen biriydi.

Değişik özellikleri onun nasıl göründüğüne dair bir fark yaratmamalıydı. Ama Julie'yi etkilediği kesindi. Ayrıca zaten çok da yakışıklı bir erkekti. Fakat şimdi, *sadece* harika görünümlü biri değildi.

Ondan çok daha fazlasıydı.

"Biraz krema var..."

"Nerede?"

"Burada," dedi Andew, ardından gülerek parmağıyla Julie'nin yanağına bir parça krema sürdü.

"Hey!"

Tatlı kaşığının içindekileri ona geri fırlattı ve kısa zamanda yemek kavgasına giriştiler. Julie'nin uzun zamandan beri giriştiği ilk yemek kavgasıydı bu.

Görünüşe göre çok da eğlenceliydi.

Belki de yemek kavgasına giriştiği kişi sayesinde eğlenceli olmuştu.

Andrew onu öptüğünde hâlâ bunu düşünüyordu. İlk öpüşmelerinden daha kısa ve eğlenceliydi. Dudakları yalnızca hafifçe değmişti, ama Julie'nin kanepeden sıçrayarak Andrew'a suçlarcasına bakması için yeterliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yapıyorsun?"

Pişmanlık duymadan, "Seni öpüyorum," dedi Andrew. "Bakışlarındaki ifadeye daha fazla karşı koyamazdım."

Bir tarafı hâlâ onun için uygun olmadığını, sonunda onu üzeceğini söylüyordu. Diğer tarafı da kanepeye uzanıp ikisi de birlikte yaptıkları tatlıyla kaplanana kadar Andrew'u öpmekte ısrar ediyordu.

İkinci sesi, Andrew'un yüzünde bir parça kremayla bile ne kadar muhteşem göründüğünü doğruladı. Özellikle bu haldeyken, çünkü ona ulaşıp temizleme şansı veriyordu. Ancak Andrew onun parmaklarındaki kremayı dikkatle yalayınca Julie eğer kalırsa işlerin nereye varacağını anladı. Tekrar öpüşmeye başlarlarsa Julie kendini kontrol edemeyeceğinin farkındaydı. Onun öpücüklerinden, vücudundan daha fazlasını isteyecekti.

Kalbine de sahip olmak isteyecekti.

Julie birkaç saniye içinde ceketini giyerek kapıya doğru yöneldi. Andrew onun kolunu zorlamadan, nazikçe dokunarak Julie'yi kendisine doğru çekti.

"Gitme."

"Gitmeliyim," diye ısrar etti Julie.

Andrew başını iki yana sallayarak, "Gitmek *zorunda* değilsin," dedi. "Gitmek *istiyor* musun?"

Evet.

Hayır.

Andrew sessizce, "Neden kaçıyorsun?" diye sordu.

Aralarına biraz daha mesafe koyarak, "Seninle olmaktan. Seninle olamamaktan," diye fısıldadı Julie. Ona yakın olmadığında düşünmek daha kolaydı. Fakat yeterince kolay değildi. "Ne istediğimi bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana *benim* ne istediğimi söyleyebilir miyim, Julie?"

Gergin bir gülüşle, "Ne istediğin gün gibi ortada," dedi Julie.

"Seni istiyorum. Sadece bu anı kastetmiyorum, şimdi, bu gece, yatağımda, eğer seni durduran buysa."

"Eminim bunun aksini söyleyecek birkaç ünlü vardır," diye belirtti Julie.

Onu durduran bu muydu? Andrew'un şöhreti? Belki de aynı diğer kadınlarla olduğu gibi dikkati başka birine uçup gittiği zaman bir kenara atılma korkusu muydu?

Andrew onun korkusunu hisseder gibi oldu. "Sen onlar gibi değilsin," diye söz verdi. "Sen hiçbir şekilde onlar gibi değilsin."

"Anlamıyorum. Neden ben?" Kendilerini onun kucağına atmaya hazır olan bir sürü kadın varken, Andrew neden onu istiyordu? "Sadece peşimde koşmanın verdiği heyecan yüzünden mi?"

"Heyecan var, bir de hızlı trene binmenin verdiği heyecan var," dedi Andrew.

Julie Andrew'un muzipliğine gülmemeye çalıştı. Kendisini daha fazla etkilemesine izin vermemeliydi.

"Sen gerçekten farklısın," dedi Andrew, Julie'ye. "Yanlızca bu konuda bana güvenmelisin."

Güven.

Sorun buydu. Bırak Andrew'u, Julie kendine bile güvenmiyordu.

"Seninle flört etmek istiyorum, Julie Delgado. Daha fazla rol yapmayacağım. Artık lafı da dolandırmayacağım. Senden gerçekten, ama gerçekten çok hoşlanıyorum. Sanırım sen de benden hoşlanıyorsun. Sadece kendini biraz serbest bırakırsan..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Andrew geri çekildi. Julie, Andrew çekilene kadar kapının önünü kapattığını fark etmememişti.

"Beni istemiyorsan söyle yeter. Bu gece ilişkinin ilerlemesini istemiyorsan, her şeyin çok hızlı gittiğini düşünüyorsan, söyle. Öpüştüğümüzden beri sana zaman vermeyi denedim. Fakat daha fazla dayanamayacağım, Julie. Senden o kadar çok hoşlanıyorum ki beraber ne kadar ilerleyebileceğimizi görmek istiyorum."

"Ben de istiyorum," diyerek kabullendi Julie. Kelimeler ağzından çıktığında bunu *istediğinin* farkına vardı. İstemediği tek şey beraberinde gelebilecek olan acıydı. "Sadece bunu yapmalı mıyım, bilmiyorum."

"Hiçbir risk almadan hayatını sürdürebilirsin," dedi Andrew. "Ama bu şekilde mutlu olabilecek misin?"

Andrew yeniden yaklaştıysa da ona dokunmadı. Bunu yapsaydı Julie'nin vereceği kararı o belirleyecekti. Şu anda ona o kadar ihtiyacı vardı ki Andrew eğer onu bir kez daha öpseydi, hayır diyemeyeceğinden emindi.

Ama Andrew Julie'nin seçimini henüz duymadığı için durumu kolaylaştırmak istemedi. Tam tersine sakin, beklentili ve hareketsiz bir şekilde yerinde durdu.

Neden sırf bu gece onu cesur olmaya zorluyordu?

Mantıklı seçim, vazgeçip oradan çekip gitmekti. Sonuçta, o Andrew Kyle'dı. Yalnızca onun aşçılığını çok fazla eleştirmiş bir adam değil, aynı zamanda Rose'un Köşkü'nün müşterisinin kardeşiydi. Onunla durumu daha da ileriye götürmek kesinlikle Julie için bir felaket olabilirdi. Bu kadar tehlikeli olabilecek bir riski alamazdı.

Peki ya bu riski alsa ne olurdu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Andrew ile beraber olmak, hayallerinin ötesinde bir mutluluğu vaat ediyor olsaydı, ne olurdu?

Risk almadan geçirilen bir hayatın onu mutlu edip etmediğini sormuştu Andrew. Hatırlayabildiği kadarıyla hiçbir zaman etmemişti. Evet, Julie Andrew'u istiyordu. Ama ondan daha çok mutlu olmak istiyordu.

Bu sevinci hak ediyordu, öyle değil mi? Tek yapması gereken, bir kez olsun kendini serbest bırakmaktı. Her şeyin yolunda gideceğine inanmaktı.

Tek yapması gereken…

Julie Andrew'u kendine doğru çekti. Bütün hapsedilmiş tutkusuyla Andrew biraz geri çekilene kadar onu öptü.

"Bu flört etmeyi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

Julie cevap olarak onu tekrar öptü. Andrew bu kez tutkuyla karşılık verdi. Öpüşmenin kontrolünü ele alarak en tatlı şekilde anın zevkini çıkardı.

İlk öpüşmeleri harika olsa da bu geceki tek kelimeyle muhteşemdi. Öpüşmeleri ancak Julie Andrew'u kanepeye geri iterken sona erdi. Daha sonra ikisi de kanepenin üzerindeyken dudakları bir kez daha birleşti.

"Lanet olsun," diye sövdü Andrew. Tatlı gömleğinin büyük bir kısmına dökülmüştü.

"Bilemedim," dedi Julie. "Bu, gömleğini çıkarmak için iyi bir bahane olacak. Üzerinde kalan olursa… ben bir yöntemini bulurum belki?"

Andrew'un yüz ifadesi şefkatli bir hal aldı ve elleriyle Julie'nin yüzünü okşadı.

"Emin misin?"

"Kremanın tadı o kadar kötü değildi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani bizim hakkımızda demek istedim. Daha önce ciddiydim. İlk önce yalnızca flört etmek istersen, birlikte olmayı ertelemek istersen, sadece söyle."

Andrew'un ellerini yüzünden çekerek, "Biliyorum," diyen Julie, Andrew'un avuçlarını öptü. "Şu anda istediğim tek şey, seninle birlikte mutlu olmak."

Andrew güldü ve Julie'yi kolayca kucağına alıp gözlerini, yanaklarını, boynunu öptü. Onu yatak odasına taşıdıktan sonra kapı arkalarından kapanırken Julie Andrew'un derin kara gözlerine baktı ve onu yine öptü.

Bu sefer hiç durmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Birinci Bölüm

Julie ertesi sabah dudaklarında bir gülümsemeyle uyandı. Andrew ile geçirdiği hoş, *tek kelimeyle nefis* gecesinden sonra bedeni hâlâ sızlıyordu.

Onu istemişti ve ona âşık olmuştu. Böyle büyük bir tehlikeyi göze almak ürkütücü olabilirdi. Yine de önceki geceden kalan hatırlanmaya değer bir iki anıyı düşündüğünde buna değdiğini biliyordu.

Kesinlikle değmişti.

Julie yastığına sarılmış yatakta diğer tarafa yuvarlanırken, geniş yumuşak yatağında Andrew'a hâla sarılmış olsaydı, ne iyi olurdu diye düşünüyordu.

Saatin kaç olduğunu nihayet görebildi. *Eyvah.* Eğer acele etmezse işe geç kalacaktı. Geniş yatağın konforunu geride bırakmak çok kötü olacaktı. Gerçi bu sabah bu bile dert değildi. Her şey son derece harika görünürken nasıl canını sıkabilirdi ki?

Julie örtüleri bir kenara çekerek kıyafetlerini aramaya başladı. Sutyeni *oraya* varmayı nasıl başarmıştı? Yatak odasında banyonun olmadığını fark eden Julie, mutfağa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru göz attı. İşte Andrew ocak başında bir şeylerle uğraşıyordu.

Andrew Julie'nin bakışlarını yakalayınca ondan yana döndü. "Günaydın."

Julie birden kıyafetinin hepsini giymediğini fark edince yapabildiğinin en iyisiyle geri kalanını da çekiştirdi.

Andrew yüzünde harika bir gülümsemeyle, "O aşamayı geçmedik mi?" diye sordu.

Julie bunun doğru olduğunu bildiğinden kıyafet yığınıyla uğraşmayı bıraktı. Onun yerine Andrew'un gözlerinin onda olmasının tadını çıkardı.

"Banyo ne tarafta?"

"Bunun gibi eski bir apartmanda tek sorun bu." Spatulayla oturma odasının kapısını işaret etti. "Tam orada. Kahvaltı birazdan hazır olur."

"Kahvaltı etmeye vaktim olduğundan emin değilim."

Andrew başını iki yana sallayarak, "Kahvaltı için daima zaman vardır," dedi. "Çabucak duş alırsan, elbette. Gerçi sanırım…"

Julie ister istemez gülümsemeye devam etti. "Sırtımı ovalamak istediğini söylemeyecektin, değil mi?"

Andrew tam da bunu önermek üzere olduğunu belli edecek bir şekilde sırıttı. "Bir umut belki."

"Ümit etmek yeterli," dedi Julie. "Gerçekten olacağını sanmadığın sürece. Yoksa işe geç kalmamı mı istersin?"

"Oyunbozan."

Julie, saçını toplayıp duştan mümkün olduğunca çabuk çıktıktan sonra eve gidip üstünü değiştirmeye zamanı olmadığını fark etti.

Geçen gece giydiği kıyafeti -günlük iş kıyafetinin ak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sine iyi bir akşam yemeği için dizayn edilmiş bir kıyafet olmasına rağmen- giymek zorundaydı. Phoebe bunu yapabiliyorsa o neden yapamasındı ki?

Duş alıp giyinmesini bitirdiğinde mutfaktan da enfes kokular geliyordu. Andrew da onu bekliyordu. Gözlerindeki memnuniyet ifadesi yüzüne renk getirmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Julie. "Jambona sarılmış yumurtayla Fransız tostu mu? Özenle hazırlanmış, kat kat kesilmiş meyve ve ev yapımı yoğurt mu?"

"Omlet," diye cevapladı Andrew.

Hâlâ Julie'ye bakıyordu. Her ne kadar derinlerde bu görünse de arzuyla değil, daha çok şefkatli bir ifadeyle bakıyordu ona.

Memnun görünüyordu.

En az Julie kadar da mutlu.

"Sadece omlet mi?" diye takıldı Julie. "İnanmıyorum Şef Kyle, Michelin'dekiler ne düşünür?"

Andrew gülerek, "Sen bir şey söylemezsen, ben de söylemem," dedi. "Gel otur şimdi. Tabağındakileri bitirene kadar işe gitmene izin vermeyeceğim."

Andrew haklıydı. Bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı. İşe gitmesi gerekse bile Julie henüz buradan ayrılmak istemiyordu. Andrew'un yemek yapışını daha iyi seyredebilmek için tezgâhın bir köşesine yerleşti.

Julie bu sefer yardım etmedi. Beraber tatlı hazırlamak eğlenceli olmuştu. Önceki geceki akşam yemeği, onun geleceğini bilmediğinden dolayı sadece ailesi içindi.

Andrew ilk kez sadece Julie için yemek yapıyordu.

Bir eliyle yumurtaları kırmaktan, çatalın keskin hareketleriyle diğer her şeyi çırpmaya kadar yaptığı her hare-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ketten emin ve becerikliydi. Birkaç dilim jambon koydu ve biraz domates kızarttı. Karmaşık bir şey yoktu. Buna rağmen o bitirmeden bile Julie kahvaltının muhteşem olacağını biliyordu.

Yeni pişmiş omleti önünde dilimledi. Julie bir ısırık aldı. Tadı mükemmeldi.

Andrew pişirirken omlete baharat da eklemişti. Doğru kıvama gelinceye kadar pişmesini sağlayıp diğer malzemeleri de ekleyerek onu yavan kalmaktan kurtarmıştı. Basit olan bir yemeğin kendinden emin bir versiyonuydu. Ayrıca öyle iyi pişirmişti ki Julie'nin her aldığı lokma eşsizdi.

"Seni yerken seyretmeyi ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" dedi Andrew nazikçe. "Aslında neredeyse sürekli izlemeyi seviyorum."

Kollarında geçirdiği bir önceki gece olağanüstüydü. Ama bu sabah sadece burada onunla olmak, beraber yemek, şakalaşmak harikaydı.

"Ben de seni izlemekten zevk alıyorum," diye cesurca cevap verdi Julie.

"Beni izlemekten *zevk* mi alıyorsun?" diyerek güldü Andrew. "Ben de *zevk* almaktan daha güçlü bir kelime beklemiştim." Bir kaşını kaldırıp şakacı bir ifadeyle konuşmasına devam etti. "Yakında sana istediğim yerde sahip olacağım."

Andrew'un başarı sırrının en büyük kısmı işte buydu. Sadece teknik, üstün tat alma becerisi ya da yıllarca en iyi restoranlarda çalışmanın verdiği deneyim değildi.

Kendine olan güveniydi.

Her şeyi başarabilmesini sağlayan tek şey bu gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Julie yaptığı her şeyde, her hareketinde, ağzından çıkan her kelimede bunu görebiliyordu. Kendine olan güveni herkesi ona çekiyordu. Mutfaktaki her hareketini izlemek bir zevkti. Yemeklerini de lezzetli yapan şey buydu.

"Güldüğünü görmek ne güzel," dedi Andrew.

"Gülümsemek için çok nedenim var," diye yanıtladı Julie. Bir dakika sonra ona verdiği öpücük gülümsemesi için bir neden daha oluşturmuştu.

Biraz sonra işe gitmek için arabanın anahtarını alıp hoşça kal demek için hazırlandığında Andrew ona sarıldı.

"Fazla sessizsin," diye dikkat çekti Andrew.

"Sadece bir şeyler düşünüyordum," diye yanıt verdi Julie. Ona karşı tamamen dürüst olmak istiyordu.

"Bizimle ilgili mi?"

"Bu sabah," dedi usulca, "durum çok belli. Belki çok fazla ortada."

"Fazla belli olan bir şey yok. Sadece kendine güven, Julie. Hislerine güven."

Bir de o güvene sahip olabilseydi. Birazcık da olsa. "Gitmeliyim."

"Emin misin?"

Başıyla onayladı. "Zaten on dakika geç kaldım. Dün gece harikaydı, gerçekten."

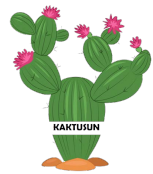
"Seni daha sonra ararım, tamam mı? Beni görmezlikten gelirsen teyzenin evine gelirim, biliyorsun."

Rose'un Köşkü'ne doğru yola koyulduğunda, Andrew'un kollarındayken her şey çok basit görünüyor diye düşündü. Peki gerçekten o kadar basit miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

On İkinci Bölüm

"Vay canına, bu sabah çok mutlu görünüyorsun." Julie sesten yana başını kaldırdığında, Phoebe'nin Rose'un Köşkü'nün mutfağına girdiğini gördü. "Neredeyse mutluluktan ıslık çalacaksın. Biliyorsun, buna kesinlikle izin yok," diye takıldı Phoebe.

Julie halindeki değişikliğin bu kadar belli olduğunu fark etmemişti. Gerçi dürüst olmak gerekirse Andrew Kyle'la akşam yemeği ve kahvaltıdan sonra kim harika hissetmezdi ki?

Phoebe muzip bir ifadeyle, "Bu bakışları bilirim," dedi. Ardından Julie'ye uzun uzun baktı. "Kim bu şanslı adam?"

"Phoebe!" dedi Julie mahcup bir şekilde. Ama bu mutlu hislerini birilerine anlatmak için sabırsızlanıyordu. Başka kiminle konuşacaktı? Evie Teyze'yle mi? Teyzesinin bu gece arkadaşlarıyla dışarı çıkma planı olmasa bile teyzenle konuşmayacağın bazı şeyler vardı.

"Nasıl tahmin ettin?" dedi Julie.

"Işıldıyorsun çünkü. Ayrıca besbelli kıyafetini değiştirmek için eve gitmemişsin. Üzerindeki o giysi iş için çok fazla resmi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu, şu anda üzerinde diz boyunu geçen, 1950'lerden kalma çiçekli bir elbise giyen bir kadın söylüyordu. Julie kaşlarını kaldırdı. Phoebe ise bunu görmezlikten geldi.

"Bu retro elbise," dedi Phoebe, ardından Julie'nin kıyafetini işaret etti. "*O* ise hazırlıksız yatıya kaldığının işareti. Aradaki farkı bilirim. Şimdi bana onun kim olduğunu söyleyecek misin? Yoksa ben mi tahmin edeyim?"

Julie anında cevap vermezken, Phoebe bir elini başına koymuş olasılıkları düşünüp taşınırken düşüncelere dalmıştı.

"Bir bakalım, beraber çok zaman geçirdiğin biri olmalı. Yakışıklı biri, belli ki," diye yorum yaptıktan sonra gözlerini iri iri açtı. "Aman Tanrım! Yoksa Andrew Kyle mı?"

Julie başka ne yapacağını bilemeden, sonunda birine olanları hiç çekinmeden anlatabilmenin verdiği memnuniyetle onayladı. Yüzünde engel olamadığı bir gülümseme hâkimdi.

"Ne şanslısın! Andrew mükemmel biri. Nasıl oldu? Ayrıntıları anlatsana."

Julie'nin yüzü kızarmıştı, ama bu konuyu biriyle konuşamazsa patlayacaktı.

Etrafa göz gezdirip tamamen yanlız olduklarından emin olduktan sonra Andrew ile olan ilişkisindeki önemli anları çabucak açıkladı. Phoebe bu konuda anlayışlı olmasına rağmen Julie herkesin aynı şekilde hissetmeyeceğini biliyordu.

"Rose'a bu konudan bahsetmezsen gerçekten memnun olurum. Bir müşteriyle flört ettiğimi duyarsa, eminim bundan pek mutlu olmaz. Özellikle de geçmişimin olduğu biriyle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rose'un Köşkü'nün sahibi eğlenceden nefret eden biri olduğundan değildi. Rose bir işletme çalıştırıyordu ve müşterilerle çalışanlar arasındaki ilişkilerin en aza indirgenmesini umuyordu.

"Merak etme, bir şey söylemem," diyen Phoebe, Julie mutfağa dönmeden önce kolunu yakaladı. "Senin için mutluyum ama Andrew gibi biri..."

"Biliyorum, dikkatli olacağım," dedi Julie. "Teşekkürler Phoebe."

Phoebe bahçeye dönerken, Julie fırın tepsisine ulaşmak için döndüğü anda Rose'la karşı karşıya geldi.

Rose'un Köşkü'nün sahibi pek mutlu görünmüyordu. Aslında, ne hissettiğini göstermemek için yüzünde bir ifade olmadığını Julie hemen fark etmişti. Tuhaf bir biçimde ona bağırmış olmasından daha berbattı bu.

"Julie, ofisime gel, lütfen." Rose Julie'yi beklemeden dışarı çıktı.

Aman Tanrım, *kesinlikle* duymuştu.

Phoebe'yle liseli kızlar gbi konuştuysa, bu da müdürün odasına çağrılmış olmak gibiydi. Sorun, Julie'nin başının dertte olup olmadığı değildi.

Başının ne kadar dertte olduğuydu.

Julie ona yetiştiğinde, Rose masasında oturuyordu. Derli toplu bir masa değildi. Etrafa dağılmış çok fazla kâğıt parçası bulunuyordu. Patronundan başka kimsenin anlamayacağı bir düzen vardı, belli ki.

Rose masanın önünde müşterilere ait olan sandalyelerden birini işaret etti. Julie geçici iş görüşmesinde bile oraya oturmamıştı, çünkü görüşmeyi mutfakta yapmışlardı. Durum aniden korkunç derecede resmileşmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lütfen otur, Julie."

Julie oturdu. "Rose bunu açıklayabilirim."

"Phoebe'ye söylediğinin çoğunu duydum," dedi Rose. Sesini yükseltmedi. Kızgın bile değildi. Ses tonunda hayalkırıklığı vardı. "Andrew Kyle ile mi flört ediyorsun?"

Julie duraksadıktan sonra onayladı. İnkâr edilecek bir durum yoktu. "Evet."

"Bunun işleri ne kadar karışık hâle getireceğini biliyor musun?"

"Özür dilerim," diyen Julie, ister istemez bir anda kendini savunmaya geçti. "Açık konuşmak gerekirse, onunla benim aramdaki durum zaten yeterince karışıktı."

"Restorana yaptığı eleştiri yüzünden mi?" diye sordu Rose, Julie'ye bakarak. "Müşterinin kardeşi olduğunu öğrendikten sonra bunu bana neden söylemedin?"

Julie başını öne eğdi. Her şeyi mahvetmişti. Öyle olduğunu biliyordu. "Andrew'un restaronımla ilgili eleştirisini sana anlatsaydım, burada çalışmama izin vermezdin."

"Yani bunun yerine, bana yalan söyledin."

"Tam olarak yalan söyemedim. Sadece hiçbir şey söylemedim." Julie söylediğinden utanmıştı. "Bir fark yaratmaz biliyorum."

"Bana söylemediğin birkaç şey daha var gibi görünüyor," diye devam etti Rose. "Önce Andrew'un restoranının batmasında oynadığı rol var, sonra bir şekilde onun yeni televizyon programına çıktın…"

"O beklenmedik bir olaydı," diyerek karşı çıktı Julie. Gerçi bunun bir yardımı olmadı.

"Sonra birkaç gün önce onunla öpüştün, ailesiyle ak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şam yemeği yedin, geceyi onunla geçirdin... Tüm bunlar hakkında ne söyleyeceğimi bilemiyorum, Julie."

"Bunların hiçbirini planlamadım. Andrew'un eleştirisini görmezlikten gelebileceğimi sandım," dedi Julie mahcup bir ifadeyle. "Bu konuda ikimizin de profesyonel olabileceğini sandım."

Rose'un dudaklarını birbirine bastırmasından aklına gelen ilk şeyi söylemediği anlaşılıyordu. "Evet, profesyonellik iyi olurdu. Ama şüphesiz, olan bu değildi."

Julie başıyla onayladı. "Bu konuda üzgünüm. Gerçekten." Bir insanın günde tam olarak kaç kere özür dileyebileceğini merak etti. Buna rağmen gerektiği kadar özür dileyecekti. Yeter ki işinden olmasın.

"Julie, seni işten çıkarmak zorundayım."

"İşten çıkarmak mı?" Bir an için Julie zorlukla konuşabildi. "Beni kovuyor musun?"

Rose başıyla onaylayarak, "Başka çarem yok," dedi.

"Ama Kyleların düğünü..."

"Mönüyü hazırlayacak başka birini bulmak zorundayım," dedi Rose. "Nasıl olsa sonra başka birini bulmam gerekecekti. Bu sadece işleri biraz daha çabuklaştırır. Bak, sana referans vermekten mutlu olurum. Tattığım yemek iyiydi. Sadece bunun dışındaki her şey sorun yaratıyor."

Julie elleriyle yüzünü kapattı. Ağlamaya başlayacağını hissedebiliyordu. Fakat bunu yapmamaya kararlıydı. Burada, bu şekilde olmazdı.

"Ama ben..."

Rose kalktı ve masanın etrafında dolanmaya başladı. Julie bir an için onu kapı dışarı mı edecek diye merak etti. Bugün için harika bir son olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun yerine Rose çok daha şaşırtıcı bir şey yaptı. Julie'yi teskin etmek istercesine ellerini omzuna koyarak, "Biliyorum zor," dedi. "Ama en iyisinin bu olacağını düşünüyorum. Sen de düşündüğün zaman, benimle aynı fikirde bile olabilirsin. Benim uzun süre bu işe kendini adayarak yapacak birine ihtiyacım var. Ayrıca sen buna hiçbir zaman istekli değildin, Julie."

"Bu doğru değil," diyerek karşı çıkmaya calıştı Julie. Ama Rose onu durdurdu.

"Senin kendi restoranın vardı. Burada çalışmak, düğünler için yemek hazırlamak senin için daima ikinci sırada gelecekti. Andrew bile buraya geldiğinde senin hevesli olmadığını söyledi."

Julie her şeyin nasıl bu kadar çabuk dağıldığına hayret etti. Harika bir sabahtan berbat bir öğleden sonraya. Julie, teyzesine işi kaybettiğini söylediğinde, Evie ne tepki verecekti?

"Günün geri kalanında çalışmana gerek yok," dedi Rose. "Bunun kişisel bir şey olmadığını bilmeni isterim. Sadece Rose'un Köşkü için uygun olduğunu düşünmüyorum. Üzgünüm. Elbette, bu zamana kadar yaptığın her şey için ödemeni alacaksın."

Julie başıyla onaylayarak ayağa kalktı. Kendini tutamayıp ağlamaya başlamadan önce Rose'un ofisinden çıkmalıydı. Bu zamana kadar ona verdiği bütün fırsatlar için minnettar olduğu hakkında bir şeyler mırıldandıktan sonra otoparka geldiğinde, nihayet durumu anlayabildi.

Kovulmuştu.

Restoranının batışından sonra edinebildiği tek iş öylece gitmişti. Bütün bunlar, Andrew Kyle'ın hayatını karıştırmasına izin verecek kadar aptal olduğundan başına gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Üçüncü Bölüm

Julie, teyzesinin evine doğru yürürken zorlukla nefes alıyor ve içi sızlıyordu. Bütün bu olanlara bir anlam vermeye çalışırken eve dönmek için otobüse binmeye bile çalışmadı.

Yağmur yağmaya başladığında telefonu çaldı. Biriyle konuşmanın düşüncesini bile kaldıracak durumda değildi. Ama gelen mesaja bakmaya karşı koyamadı. Ya Rose yeniden düşüneceğini söylemek için aradıysa?

Sesli mesajdaki Phoebe'nin sesiydi. "Bütün olan biteni ve artık burada çalışamayacağını yeni duydum." Yanlış bir şey söylemiş gibi duraksadı yeni arkadaşı. "Umarım iyisindir. Çok üzüldüm. Andrew konusunda soru sormaya başlamamalıydım. Bunun hakkında konuşmamamız gerekirdi. Olanlar için çok üzgünüm. Lütfen, fırsat bulduğunda iyi olduğuna dair beni haberdar et."

Julie arama tuşunda parmağını tutarak duraksadı. Phoebe'yi herhangi bir şey için suçlamadı. Hatta aramasının hoş olduğunu bile düşündü. Ama yine de şu anda kimseyle konuşabileceğini sanmıyordu. Özelikle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de birilerine iyi olduğunu söylemeyi kaldıracak durumda değildi.

İyi değildi. *Hiç* iyi değildi.

Telefonu cebine geri koyup kaldırımda birikmeye başlayan kirli sudan kaçınmadan teyzesinin evine doğru yol aldı. Tek istediği koltuğa kıvrılıp bir süreliğine hiçbir sorunu yokmuş gibi davranmaktı. Çok fazla sorunu olsa bile...

Julie apartmanının sonundaki gezici yemek aracının önünden geçti. Ne servis ettiklerini merak bile etmeden yürümeye devam etti. Yemek düşüncesi bile midesini burkmaya yetiyordu.

Evie Teyze'nin evine vardığında, Julie'nin kıyafetleri yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Julie, teyzesinin şu anda evde olmasını nasıl da istiyordu. Yalan da olsa her şeyin iyi olacağını söyleyip ona sarılmak istiyordu.

Evie ona teslim etmiş olduğu onca işi, Julie'nin durup dururken kaybettiğini duyduğunda ona kızar mıydı? Hayal kırıklığına mı uğrardı? Birden fazla düğüne yetişmeye çalışmanın stresi yaşlı kadının sağlığına mal olmuştu. Yeğeninin her şeyi mahvettiğini duymak ona ne yapardı?

Julie odasına çıkıp ilk başta tarif yazmaya niyetlendiği fakat çekmecelerinden birinde bomboş duran küçük not defterini aldı. İlk sayfasıyla kapağı arasında sıkışmış bir kâğıt parçasını çekti ve Andrew'un eleştirisini tekrar okudu; *Delgado: 2 yıldız.*

Niçin bu eleştirinin çıktısını alıp oraya koymuştu? Bunun sebebini güçlükle hatırlayabiliyordu. Belki sıkı çalışmaya teşvik etmesi için bir ilham kaynağı olarak kullanılabilir diye düşünmüştü. Belki de her şeyin nasıl kolayca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ters gidebileceğini hatırlatmak amacıyla saklamak istemişti. Tüm bildiği, bir çift paragrafın hayatını mahvetmesine izin vermemek için bir kopyasına ihtiyacı olduğuydu.

Restoranlar yavan yemeklerden daha fazlasını sunmalıdır...

Delgado'da bu tutku etkileyici bir izlenim bırakmadı.

Julie bir gün Andrew Kyle'a bu sözlerini yedirebilmenin hayalini kurmuştu. Ezberlediği kelimelere hızlıca göz gezdirip yazıyı tekrar okuduğunda tatsız bir şekilde gülümsedi.

Çevremdeki birçok boş koltuğa bakılırsa, diğer müşterilerin de aynı şekilde hissettiği söylenebilir.

Bu kadar basit cümleler böylesine büyük bir zarara yol açmıştı. Eleştirinin sonuna geldiğinde başa dönüp tekrar okumaya başladı.

Belki gelecekte, restoran sahibi bariz becerilerini daha yaratıcı bir mönü ile birleştirir.

Garip bir biçimde ilk defa iki şey gözüne çarptı. *Bariz beceriler*, gerçek bir iltifattı. Bir de, *gelecek*... Andrew, onun bir geleceğe sahip olduğunu ima ediyordu.

Kendini dünyaya kapatmış bir halde Andrew'un geçmişteki sözlerini düşünerek, orada ne kadar uzun süre oturduğunu bilmiyordu. Andrew'un yeniden ortaya çıkmasıyla iyi sayılabilecek hayatının nasıl dağılmaya başladığını dile getirmek kolay olabilirdi.

Ama kendisine Andrew'un gerekçeleriyle ilgili yalan söyleyemezdi. Onu incitmeye çalışmamıştı. Kasten hayatını paramparça etmeye çalışmamıştı.

Andrew sadece, kendi yaşadığı hayat tarzının başkaları için geçerli olmayacağını anlayamamıştı. Yapacağını yap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı ve sonuçlarını asla düşünmedi. Çünkü onun için hiçbir sonucu olmayacaktı.

Julie içinse hayat sonuçlardan, kötü sonuçlardan ibaretti.

Boşuna uğraştığını fark edip eleştiriyi not defterinin arasına geri koyduysa da pek fark yaratmadı. Kelimeler hâlâ kafasının içinde tekrarlamaya devam ediyordu.

Bir dakika sonra duşa girip dayanabileceği kadar sıcak suyu açtı ve gözlerini sıkıca kapattı. Pek bir işe yaramamıştı. Julie aklından, Andrew'un restoranına verdiği son kararı, mürekkeple beynine yazılmış gibi görebiliyordu; *sıradan.*

Gözlerini tekrar açtığında, duşun altında yere oturmuş, kollarını dizlerine dolamış bir şekilde buldu kendini. Ne kadar inkâr etmek istese de Delgado kapanmadan aylar önce inişe geçmişti. 2 yıldızlı eleştiri de tabuta son çiviyi çakmak olmuştu yanızca. Ayrıca Andrew ile geçirdiği gece, bu sabahki kahvaltı, tatlı öpücükler... Bütün bunlar onun seçimiydi, bu riski almayı da kendisi seçmişti.

Mutlu olabilmek için seçimini yapmıştı.

En sonunda Julie, tek bir gerçekle baş başa kalmıştı; hayatının mahvolmasının sorumlusu kendisiydi. Andrew değil.

Banyodan telefonun çalmaya başladığını duyabiliyordu. Fakat duymazlıktan gelerek su soğuyuncaya kadar duşun altında oturmaya devam etti. Bir faydası olmadı. Kafasında dolanıp duran, hatırlamak istemediği düşünceleri silemiyordu. Kurulandıktan sonra biraz kendine gelebildi. Kot pantolon ve koyu renk kazak giydikten sonra telefonunu kontrol etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cevapsız arama: Andrew Kyle.

Julie onu kesinlikle arayamazdı. Olanlardan dolayı onu suçlamasa bile henüz onun etrafında olabileceğinden emin değildi.

Risk almaya değmeyeceğini yaşayarak öğrendikten sonra bunu yapamazdı.

Karnının guruldaması Julie'ye saate bakmasına gerek kalmadan vaktin ne kadar geç olduğunu hatırlattı. Olan bitenden sonra yemek yemenin onu daha iyi hissettirmeyeceğini bilse de, aç kalmakla hiçbir şeyi çözemezdi. Ne var ki Julie, ilk defa yemek pişirmeye katlanamıyordu. Restoran iflas ettiğinde bile bir tarifi alıp uygulamak teselli edici olmuştu.

Julie eve gelirken önünden geçtiği gezici yemek aracına gitmeyi düşündü. Hâlâ orada olabilir miydi? Eski bir şemsiye alıp boş kaldırımdan aşağı doğru yürüdü.

Şansına, önlüğü yağ lekeleriyle kaplı, saçları seyrekleşmeye başlayan, elli yaşlarında bir adam tarafından işletilen araç hâlâ oradaydı.

Julie yaklaştığında, adamın sevinçten yüzü parladı. "Bir müşteri! Yağmur yüzünden herkesin gittiğini düşünmeye başlamıştım. Size ne ikram edebilirim?"

Mönü oldukça basitti. Biftekli sandviç, tavuklu sandviç, sosis, kızartma, hamburger. Şu anda tamamen Julie'nin ihtiyaç duyduğu yiyeceklerdi, bu nedenle tavuklu sandviç siparişi verdi. Asıl planı apartmana dönmek olmasına rağmen dışarıda kalmayı tercih etti. Sefilliğiyle baş başa kalmaktansa çiseleyen yağmurda dışarıda olmak daha iyiydi.

Adının Frank olduğunu söyleyen araç sahibi, Julie'nin orada kalmasına sevindi. Julie'ye yağmur başladığından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beri neredeyse hiç müşterisi olmadığını söyledi. Yerini değiştirmemesinin nedeniyse yağmurun her yerde aynı şiddetle yağmasıydı. Hepsi gezici yiyecek satıcısı olmanın fevkalade yaşantısı diye belirtmişti neşeyle. Yağmura rağmen bir çift müşterisi daha geldiğinde, Frank, Julie'yi şans tılsımı olarak ilan etti.

"Şu anda ben dediğinin tam tersiyim," diye bilgilendirdi onu Julie.

O anda kamyonun bir tarafına asılmış olan 'yardımcı aranıyor' ilanını fark etti. Bu düşünceyi hemen reddetti. Rose'un Köşkü bile onun için bir basamak aşağı düşmek demekti. Böyle bir şeyse birçok basamak aşağı yuvarlanmak gibi olurdu. Restoran işletmiş biriydi o. Bunu düşünmemeliydi bile…

"Nasıl bir yardımcı arıyorsunuz?" diye sorarken buldu kendini Julie.

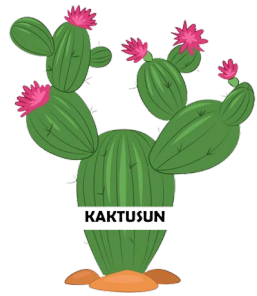
Gerçek ortadaydı, şu anda işsizdi. Son iki işinde olanlardan dolayı bir iş daha bulabileceği kesin değildi. Ayrıca her şeyden sonra gerçekten daha iyisini hak ettiğini düşünüyor muydu?

"Genel işlere bakacak bir yardımcı arıyorum," dedi Frank. "Bulaşık yıkayacak, kızartma yapacak biri. İlgilenecek birilerini tanıyor musun?"

Julie hayır demesi gerektiğini biliyordu. Bunu yaparsa Andrew ona çok kızardı. Teyzesi bile ona kendisini küçümsediğini söyleyecekti.

Fakat Julie'nin gerçek, güvenilir, yapabileceğini bildiği ve iyi yapabildiği bir şeye ihtiyacı vardı. Julie fikrini değiştirmeden hemen, "Evet, ben," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dördüncü Bölüm

“Kestik! Temel beceriler kısmı için hazırlanın.” Kameralar kapandığında Andrew, açıkçası adını hatırlayamadığı, birlikte yemek pişirdiği yerel şefin elini sıkıp setten uzaklaştı. Herkesten uzakta telefonunu kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu.

Daha önce üç sefer kontrol ettiği gibi.

Sandy, kendilerini en büyük hayranları olarak ilan eden yirmi yaşlarında bir grup kadın getirip onlarla fotoğraf çektirirken, Andrew telefonunu kaldırdı. Sandy onların resmini çekerken Andrew, uzun zamandan sonra ilk defa kendini bütün bunları çekmeye zorladı. Bir tanesi eline bir kâğıt parçası sıkıştırmıştı. Andrew açıp baktığında bir telefon numarasının yazılmış olduğunu gördü.

Sandy iki genç kadını gönderdikten sonra, Andrew telefon numaralarını fırlatıp atarken ona baktı.

“Neyin var bugün senin?”

“Rahat bırak beni, Sandy. Neden faydalı bir şeylerle uğraşmaya gitmiyorsun? Bana kahve ya da herhangi bir şey getirebilirsin.”

Sandy kaşlarını kaldırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Özür dilerim," diyen Andrew, gezegendeki en berbat patron olduğunu hissediyordu.

"Ben yalnızca…"

"Dik kafalısın? Budalasın? Muazzam bir biçimde…"

"Seni hâlâ kovabilirim biliyorsun."

Sandy gözlerini devirerek, "Ee, uzun zamandır eziyet çeken asistanına sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu. "Yoksa ben mi tahmin etmeliyim?"

Andrew buna güldü. Bugün ilk defa gülümsemişti. Çekim haricinde, elbette. O sayılmazdı.

"Rose'un Köşkü'ndeki şef değil mi? Hani şu kalp şeklinde gözlüklerle baktığın."

"Sandy ben yetişkin bir erkeğim. Kalp şeklinde gözlüğüm yok."

Sandy ona kulak asmadı. "Genç bir kızın, arabasının arka koltuğunda zaman geçirdiği yıldız oyuncunun tekrar araması için dua ettiğinden daha fazla telefonunu kontrol ediyordun."

Andrew bu kadar belli ettiğini fark etmemişti. Çok utandırıcıydı. Reddedilmiş bir genç gibi davranıyordu.

Julie *neden* aramamıştı? Her şeyin harika gittiğini düşünüyordu. Beraber oldukları gece inanılmazdı. Ama en iyi kısmı, gerçekten özel olanı birlikte geçirdikleri sabahtı. Zira ilişkilerini sağlamlaştırdıklarından emindi.

Şimdiyse Julie yine mesajlarını görmezlikten geliyordu. Bu durum ilk öpüştükleri zamandan daha da kötüydü. En kötüsüydü aslında. Öpüştükten sonra onu başından atması sinir bozucuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oysa bu tam bir geri çekilmeydi.

"Neden gidip onu görmüyorsun?" diye sordu Sandy. "Her şeyi baştan sona konuş veya magazin dergileri bu durumda yapılacak en iyi şey ne diyorsa, onu yap işte."

Sandy haklıydı. Julie ile konuşmak daha önce işe yaramıştı. Ayrıca Rose'un Köşkü'ne gitmesi gerekiyordu zaten.

Elbette, herhangi bir bahaneye ihtiyacı yoktu. Andrew son görüşmelerinde Julie'ye telefonlarına cevap vermezse cevabı almaya bizzat kendinin geleceğini söylemişti.

"Biliyor musun, Sandy, bazen iyi fikirler buluyorsun."

Sandy imalı bir ses tonuyla, "İşte uzun zamandır duymak istediğim şey," dedi. "Bu arada hazır oraya gitmişken, yapımcıların final için ne planladıklarını ona söyle. Onun da katılmasını istiyorlar, patron."

Andrew, Rose'un Köşkü'ne doğru deli gibi sürdü. Fakat ne Julie ne de Rose oradaydı. Andrew'un tek bulabildiği kişi çiçekçi Phoebe'ydi.

"Julie'yi gördün mü?"

"Julie artık burada çalışmıyor, sayende."

"Ne? Kovuldu mu? *Benim* yüzümden mi?"

"Başka kim onun kovulmasına neden olurdu ki?"

Andrew ellerini saçına götürerek, derhal Julie'yi işe geri almazsa düğünü iptal ediceğini Rose'a söylemeyi planlamıştı. "Aramalarıma cevap vermiyor. Bilmiyordum."

Çiçekçi gözlerini kısarak, "Bak, bunun ilişkilerde hep olduğunu bilirim," dedi. "Ama Julie benim arkadaşım ve onun incindiğini bilmek beni üzüyor. *Senin* yüzünden."

"Bana onun nerede olduğunu söyle, Phoebe. Onunla konuşmam lazım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmiyorum. Ama bence onu rahat bırakıp hayatına devam etmesine izin vermelisin."

Neden Julie, Andrew'a bundan hiç bahsetmemişti? Rose'un onu kovmak için ne sebebi olabilirdi? Her iki sorununda cevabını bilmiyordu, ama bulacaktı.

Julie'nin evine gitmek üzere şehir merkezine doğru süratle sürdü. Ama oraya vardığında Julie'nin teyzesi ona yalnızca her şey yolundaymış gibi, "Rose'un Köşkü'ne gitti," dedi.

"Ama ben daha yeni..." Andrew sesini yükseltmeye başladığını fark etti. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. "Lütfen Julie'ye onu görmeye geldiğimi, onunla konuşmak istediğimi söyleyin."

Neler olduğunu anlamak için olabildiğince hızlı bir şekilde oradan ayrıldı. Evie bile Julie'nin kovulduğunu bilmiyor gibi görünüyordu.

Bikaç saniye sonra Julie'yle karşılaştığına inanamadı. Gerçi onu nerede olsa bulabilirdi. Çünkü Andrew için çok önemliydi o... Ayrıca onunla konuşmayı çok istemişti.

Buna rağmen onu gezici yemek aracında bulacağı kesinlikle aklına gelmemişti. Park edilmez bölge olduğunu görmezlikten gelerek bulabildiği ilk yere arabasını park etti.

Julie müşterinin birine hamburger servis ediyordu. Andrew adamı bir kenera itmemek için kendini bütün gücüyle zapt etmeye çalıştı.

"Julie, böyle bir yerde ne yapıyorsun? Niçin mesajlarıma hiç cevap vermedin? Olanları Phoebe'den duydum. Rose'a düğünü iptal edeceğimizi söyleyeceğim, eğer seni..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır!"

Julie'nin bu ani tepkisi Andrew'u şaşırtmıştı. "Niye beni görmezlikten geliyorsun? Neden işinle ilgili gelişmeleri bana haber vermedin? Böyle kaçmayacağına söz vermiştin."

"Sen de bana eğer sana güvenirsem her şeyin yolunda gideceğini söylemiştin," diye karşılık verdi Julie, başını iki yana sallayarak. "Telefonlarına cevap vermediğim için özür dilerim. İşimi kaybettiğimi söylemediğim için de. Ama gitmelisin. Bu işi de senin yüzünden kaybetmek istemiyorum."

"Julie," dedi Andrew nazikçe, "olanların çok zor geldiğini biliyorum. Ama sadece gelip benimle konuşsan…"

Julie yeniden başını iki yana sallayarak, "Yapamam," dedi. "Ben... artık yapamam. Lütfen, bu zamana kadar işleri senin yönteminle denedik. Artık kendi yöntemlerimi denemem gerek."

"Nedir peki senin yöntemin?" diye sordu. Hayal kırıklığıyla yüzündeki tüm nezaket kaybolmuştu. "Aramamak mı? Benimle konuşmamak mı? Acı çektiğinde beni haberdar etmemek mi?"

Andrew'un incinmesini umursamıyor muydu? Hiçbir önemi yokmuş gibi bir kenara atılması onun için bir şey ifade etmiyor muydu?

"Beraber iyiydik," diye hatırlattı Andrew ona. "Mutluydun."

"Bir gece ve bir sabahlığına," dedi Julie, ardından yüzünü yana çevirdi. "Bana çok şeye mal oldu."

Buna inanamadı Andrew. Tanrım, Julie'nin sesinin bu kadar sakin çıkmasından nefret etmişti. Neredeyse ölü gi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biydi. "Yani, bir işten kovulmanın sahip olduğumuz her şeyi yıkmasına izin vereceksin. Mutlu olmak için küçücük bir riski bile göze almayacak mısın?"

Sonunda sesini yükselterek, "Niye alayım?" diye sordu Julie. "Aldığım her risk beni bir köşede sıkıştırmak için bekliyor. Anlamadığını biliyorum. Asla anlamayacaksın. Sırf bu yüzden aramadım." Ardından derin bir iç çekti. "Tartışmak istemiyorum."

Kızgın olmaktan çok üzgün gibiydi. Bu, Andrew'un da üzülmesine sebep oldu. Yemek aracında kot pantolon ve tişörtünün üzerinde kirlenmiş beyaz bir önlükle duran Julie'ye birkaç dakika baktı.

"Bari buradan kurtulmana yardım edeyim…"

Julie, Andrew'un cümlesini bitirmesine izin vermeden başını iki yana sallayarak, "Hayır, lütfen," dedi. "Daha fazla yardımını istemiyorum."

Andrew irkildi. Geri kalanında eski bir arkadaşına denk geldiğinde onunla konuştuğu gibi davrandı.

"Yapımcılar seni programa geri istiyor," diye Julie'yi bilgilendirdi.

"Andrew…"

"Programda seni beğenmişler. Seni de canlı aşçılık programlarının bir parçası olarak görmek istiyorlar. Haydi Julie. Bu kadarını hak ettiğini biliyorsun."

Julie omzunu silkti. "İnsanların hak ettikleri her şeye sahip olamadıklarını çok iyi biliyorum."

"Yani yapmayacak mısın?" Nedense bu Andrew'u her şeyden daha çok kızdırdı. "Bir iki şey yanlış gitti…"

"Sadece bir iki şey değil," diye belirtti Julie. "Neredeyse her şey."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi senin için büyük bir şans olabilecek bir teklifi geri mi tepiyorsun? Seni anlamıyorum, Julie. Anlayamıyorum."

Julie yeniden ızgaranın başına geçti. Bir sosis ve birkaç parça tavuk kızartıyordu. Andrew'a bunların hepsi çok kolay göründü.

"Belki anlamak zorunda değilsin," dedi Julie. "Önemli olan şey benim anlamam. Programına da tekrar gelemeyeceğim."

"Bunun senin için yeterli olduğuna inanmalı mıyım?"

Julie yeniden omzunu silkerek, "Şimdilik yetmek zorunda. Böyle olmasını istemezdim," dedi. Ardından hüzünlü bir ifadeyle tekrar Andrew'a baktı. "Seni incittiğim için özür dilerim. Programına gelemeyeceğim için özür dilerim. Olmamı istediğin kişi olamayacağım için özür dilerim."

Andrew başını sallayarak, "Özrünü kabul edemem," dedi. "Etmeyeceğim. Özür dilediğini söylüyorsun, ama yaşayabileceklerimizden vazgeçiyorsun. Özür benim ne işime yarar sen..."

Sen olmayınca.

Andrew bu kelimeleri söyleyemeden cümlesini yarıda kesti.

"Özür dilerim," dedi Julie tekrar.

Andrew ondan elde edeceğinin hepsinin bu olduğunu biliyordu. Ama bu yeterli değildi. Hiç yeterli değildi.

Hiç tereddüt etmeden Julie için her şeyi altüst edebilirdi... Ama Julie, Andrew'a karşı gerçekten ne hissettiğini kabul etmeye ürküyordu. Kalbini tamamen ona açma riskini almayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu asla yapmayacağı da çok açık görülebiliyordu.

Andrew geriye bakmadan arabasına döndü. Aracını vitese takıp stüdyoya doğru yola çıktı. *Julie Delgado olmadan da iyi olacağım*, diye geçirdi içinden.

Bir de buna inanabilseydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Beşinci Bölüm

"Al bakalım, Betty." Julie ızgara edilmiş ton balıklı, yumurtalı sandviçi uzattı. "Yarın yeniden seni burada görebiliriz, umarım?"

"Hayır, art arda iki gün burada yiyebilmem mümkün değil."

Julie kendi kendine güldü. Son üç gündür aynı şeyi söylüyordu kadın. Frank yaşlı bir adamla bu sezon hangi beyzbol takımının kazanacağına dair sohbet ederken, Julie sıradaki müşteriye servisini yaptı. Daha istenmeden Alvin'in siparişini hazırlayıp götürdü.

"Bugün iyi görünüyorsun, Alvin. Ethel'le aranız iyi herhalde?"

Uzun ve dolambaçlı sohbetleri boyunca Julie birkaç siparişi hazırladı. Alvin gittikten sonra Frank, "Julie, müşterilerle bu kadar uzun sohbet etmemelisin," dedi.

Julie buna yüksek sesle güldü. Çünkü Frank'in kendisi gelen her kişiyle anında on dakika konuşarak zaman geçirebilirdi.

"Sen durursan ben de dururum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellerini iki yana açarak, "Bu benim kendi dünyam. Artık duramam," dedi Frank, birkaç saniye duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti. "Julie, sana bir şey sorabilir miyim?"

Yaşlı adamın sesi kaygılı geliyordu. "Sorabilirsin," dedi Julie.

"Böyle bir işte çalışarak ne yapıyorsun?" diye sordu Frank. "Normal bir maaştan daha az veriyorum. bu hafta bir kez bile hava kararmadan eve dönmedin, ayrıca belli ki istediğin herhangi bir yerde iş bulabilecek kadar yeterli derecede yemek pişirmeyi biliyorsun. Neden burada çalışıyorsun?"

"Burada mutluyum." Julie işlerin bir seferliğine basit olduğunu keşfettiğine şaşırmıştı. "Ayrıca bir sürü müşteriyle bensiz ne yapacaksın?"

Julie'nin açıklamasını başıyla onayladıktan sonra, "Öyle de olsa endişeleniyorum," dedi Frank.

Julie, beraber gerçekten zevk alarak çalıştığı adama gülümseyerek, "Telaşlanacak bir şey yok," dedi.

"En azından seni büsbütün sömürdüğüm için daha iyi hissetmek adına sana biraz zam vereceğim." Biraz mahcup göründü. "En kısa zamanda elimden geldiğince…"

"Bu iyi olur, Frank."

Müşterileriyle hayatlarını konuşmaktan hoşlanan patronu, her nasılsa Julie'ye ilk birkaç gün içinde çok fazla şey sormamıştı. Büyük ihtimalle biraz kafa dinlemeye ihtiyacı olduğundandı.

Teyzesine ne yaptığını söylemek pek kolay olmamıştı. Gerçi en zor kısmı cesaretini toplamaktı. Julie sonunda olanları anlatabildiğinde, Evie Teyze ona sarılıp her şeyin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iyi olacağını söylemişti. Ertesi gün teyzesi gezici yemek aracına uğradığında o ve Frank fazla iyi anlaşmıştı. Muhtemelen Julie'nin doğru beslenip beslenmediği hakkında konuşmuşlardı ve Julie bundan hoşlanmamıştı.

Andrew yemek aracından uzaklaşıp hayatından çıktıktan beş gün, üç saat, kırk sekiz dakika sonra Julie'nin telefonu çaldı. Arayan Andrew'un asistanı Sandy'di.

İşlerin yavaş gittiği bir gündü, bu yüzden telefonu aracın arkasında açtı Julie. "Alo?"

"Edgy Eats yemek programının finaline çıkmaya dair herhangi bir düşüncen var mı diye sormak için aradım."

"Ben..." Julie konuşmaya başladıysa da devam edemedi, onun yerine, "Andrew nasıl?" diye sordu.

"Neden kendisine sormuyorsun?" Sert ses tonu Julie'ye Andrew'un asistanının patronuna karşı nasıl korumacı olduğunu hatırlattı. "Programa çıkmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Düşünmem lazım."

Bir saat sonra yapımcılardan gelen aramaya da aynı cevabı verdi.

Tabii ki, programa çıkıp çıkmayacağını sormak için aramayan tek kişi Andrew'du. Üzücü olmasına rağmen kendisine bu şekilde daha iyi olacağını söylemişti. İstediği buydu sonuçta; rahat bırakılmak. Şikâyet etmeye hakkı yoktu, değil mi? Öyle olsa da birçok gece Julie, kendini Andrew'u düşünürken bulmuştu. Hatta Evie Teyze Andrew'un televizyon programını kapattığında, Julie kanalı geri açarak bir sorun olmadığını söylüyordu.

Andrew'a olan hislerinin ve onu yemek aracından uzaklaştırdığından bu yana bir saniye bile onu düşünme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den edemediği gerçeği dışında her şey, şaşırtıcı bir şekilde yolundaydı.

Yemek aracında çalışmak, düşünüldüğü kadar stresli değildi. İnsanlar bazen bir yemeği nasıl böyle lezzetli yapmayı başardıklarını sorarlardı. Frank de onun aç insanları beslemek için güzel, basit bir yemek olduğunu söylerdi.

Julie de gittikçe onun haklı olduğunu görmeye başlıyordu. Üzerinde farklı ve kusursuz olmasını gerektiren bir baskı yoktu. Ne de herhangi bir 'kural' vardı. İnsanlar hazırladığı şeyleri, bir parça farklı olduklarında bile, denemekten mutluydu. Herhangi bir baskı olmadan, yeni patronunun istediği gibi yemek pişirmesine izin verdiği için mutluydu. Son derece rahat, iyi yemekler pişirebiliyordu.

Yıllardır kendini bir kutudan diğerine uydurmaya çalışıyordu. Nihayet kendisi olabildiğini fark ettiğine şaşırmıştı.

"Baksana, Frank," diye sordu yerel inşaat sitesinde çalışan kaslı bir genç, "bu sosisli sandviçin içinde ne var?"

"Neden?" diye sordu Frank. "Bir problem mi var?"

"Hayır, bir sorun yok. Çok lezzetli. Gerçekten çok lezzetli. Ben çocukken büyükannemin yaptığı sosislileri hatırlattı."

"Julie'nin özel tarifi," dedi Frank gururla. Julie de buna gülümseyerek karşılık verdi.

Elbette, Julie arkasında bugünün mönüsü köfteli sandviçler için birkaç baharat katarak hazırladığı domates sosunun kaynadığını biliyordu. Uzun zamandan beri ilk defa çalışırken gülümsemesine rağmen halletmesi gereken şeyler vardı.

En kısa sürede.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derin bir nefes alıp önlüğünü çıkararak ellerini sildi. *Hemen.*

Frank cömertçe Julie'ye bir saat izin verince, Julie çabucak hazırlıklarını yapıp Rose'un Köşkü'ne doğru yola çıktı. Rose, Phoebe ve RJ yemek salonunda çardağı nereye koyacaklarını tartışıyorlardı. En azından Rose tartışıyordu. Phoebe nazikçe daha iyi bir yer göstermeye uğraşırken, RJ ikisine de kulak asmadan düşmeyeceği bir yer teklif ediyordu.

Julie bu ekip çalışmasına gülümsemeden edemedi.

"Herkese merhaba."

"Julie! Burada ne yapıyorsun?" diyerek ona sarıldı Phoebe.

Julie'yi şaşırtarak Rose da aynısını yaptı. "Merhaba Julie. Her şey yolunda mı?"

Birkaç gün önceye kadar Julie başıyla onay bile veremezdi. Bugün ise, gergin olmasına rağmen paketlediği sepeti kaldırırken gülümsüyordu. "Yiyecek getirdim. Hepinizin öğle yemeğini yiyemeyecek kadar meşgul olduğunu biliyorum." Rose şüpheyle sepete bakınca Julie güldü. "Merak etme, işimi geri almak için herhangi bir hile değil bu. Gerçekten zevk alarak yaptığım bir işim var. Ben sadece... gelip bir merhaba demek istedim."

Özellikle sepeti açıp yiyecekleri yemeye başladıklarında gerçekten de kendilerini iyi hissettirmişti. RJ bir çift tavuklu sandviçi bir çırpıda yiyip bitirdikten sonra sosis-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

liye geçti. Phoebe isteyen başkası var mı diye etrafa bile bakmadan bir tabak dolusu rokfor peynirli patates kızartmasını afiyetle midesine indirmişti. Rose bile köfteyi denemişti.

"Bu lezzetli," dedi Rose, ardından yemeğini bitiren diğer ikiliye baktı. "Çardağı bitirmek zorunda olduğunuzu unutmayın. Julie ofisime gel de biraz konuşalım."

Rose'un ofisinin hatırlattığı tek şey kovulmasıydı. Ama artık sandığı kadar sorun değildi bu. Müşteri sandalyesini çekti. Rose da kendi masasına oturmak yerine aynısını yaptı.

"İyi olduğuna sevindim," dedi Rose. "Seni işten çıkardığımda ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum."

"Çok zor oldu. Ama neden öyle yaptığını anlıyorum. Gerçekten."

"Gelecek düğün ve olup biten her şeyle, gerçekten çok fazla seçeneğim yoktu," diye açıkladı Rose. "Belki biraz fazla tepki gösterdim, ama geceyi Andrew ile geçirdiğini duyunca yapacak bir şey kalmamıştı."

Julie başıyla onayladı. "Dediğim gibi, anlıyorum. Buraya seni suçlamaya gelmedim."

"Ben hâlâ neden geldiğini anlamadım," diye kabullendi Rose. "Yanlış anlama, bize öğle yemeği getirmen ve seni tekrar görmek güzel. Ama neden buradasın?"

"Özür dilemeye geldim. İşimi geri almak için değil, sana saygı duyduğum ve arkadaş olabilmeyi umduğum için geldim. O'Neilların düğününü mahvettiğimi biliyorum. Çiğ et ve kalamarla ilgili sorunlar olsun, Andrew'la ilgili sorunlar ve kardeşinin düğünü olsun…"

"Çok uzun süredir burada aynı takımla çalıştım," dedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rose. "Bu yüzden de yeni birini hiç eğitmemiştim. Yeni elemanlarımın gelecekte başarılı olmaları için onlarla daha yakından ilgilenmem gerektiğini fark ettirerek bana çok yardımcı oldun, Julie. Senin durumunu kolaylaştırabilmek için yapabileceğimiz bir şeyler var mıydı?"

Julie başını salladı. "Bence hepsi kaçınılmazdı. Restoranım iflas ettikten bu yana kendimi kandırıyordum. Hatta ondan önce de. Kendimi Andrew'un 2 yıldızlı eleştirisinin restoranımı batıran tek neden olduğuna inandırdım. Ama asıl neden o değildi. Restoranı *ben* batırmıştım. Öyle bir yer çalıştırmayı deneme baskısının beni ezmesine izin verdim."

Sonra kendi hayatının sorumluluğunu üstüne almak yerine, tüm bu sorunları Andrew'a bağlamıştı.

Artık bunların kendi suçu olduğunu kabul edip geçmişte verdiği yanlış kararları değiştirmek için çok geç olmadığını anlayınca nihayet, içinde gerçek güven tohumlarının filizlenmeye ve yeşermeye başladığını hissetti.

Julie, "Rose'un Köşkü'ne geldiğimde," diye açıklamaya devam etti Rose'a, "senin istediğini düşündüğüm aşçı olmaya çalışarak, mükemmel olmaya çalışarak, kendime daha fazla baskı yaptım."

"Niye özür dilemesi gereken ben olmalıymışım gibi hissediyorum?" diye sordu Rose.

"Hayır," dedi Julie. "Demek istediğim bu değil. Evet, bazen sen öyle meşguldün ki etrafta yardım isteyecek kimse yoktu gerçekten. Ama dürüst olmak gerekirse, yardım da istemezdim zaten. Tıpkı Evie Teyze'nin olduğu gibi mükemmel olmaya çalıştım. Sorun şu ki mükemmel olmak… bana göre değildi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evie nasıl?"

Julie gülümsedi. "İyi. Bugünlerde daha iyi. Aslında ben işe gitmek için çıktığımda, yeni patronumla birlikte kendime daha iyi bakmam için arkamdan bir şeyler planladığına eminim."

"Daha söylemedin. Şimdi ne yapıyorsun?"

Buraya gelirken konuşmanın nereye gidebileceğini düşündüğünde, Julie bu soruyu cevaplayabileceğinden emin değildi. Belki Rose'a eski işinden sonra bir basamak düşmüş gibi görünebilirdi. Gerçi şimdi bir fark yaratmayacağını biliyordu Julie. Sonuçta, önemli olan Rose'un ne düşündüğü değildi.

"Gezici bir yemek aracında çalışıyorum. Genel pişirme. Basit şeyler yani. Mutluyum."

Acıma ifadesi veya bu kadar sefil bir işte çalıştığını görmesinden dolayı sempati beklemişti Julie. Ama bunun yerine eski patronu gülümsedi.

"Bazen en önemli şey budur," diyen Rose, bir anlığına kaygılı göründü. "Mutluluk."

"Sadece bazen mi?"

Julie'nin sorusuna cevap vermek yerine, konuyu Kyleların düğününe getirdi. Görünüşe bakılırsa Andrew ve Rose hâlâ yiyecek servisiyle nasıl baş edebileceklerinin tartışmasını yapıyorlardı. Rose hemen yeni aşçı ayarlayabileceğini sanmıyordu. Bu yüzden de Andrew'un şef arkadaşlarından bu işi üstlenebilecek birini bulabilmesini umuyordu, gerçi ideal olan bu değildi. Julie giderken, işi bırakmasının her şeyi zorlaştırdığı için tekrar özür diledi ve çıkarken Phoebe'yle karşılaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çiçekçi, "Nasıl gitti? Eski işini geri alabildin mi?" diye sordu.

Julie güldü. "Bunun için gelmedim ben, Phoebe. Gerçekten."

"Ne yazık. Seni buralarda görmeyi özleyeceğim," diyen Phoebe, kaşını kaldırdı. "Belki sormamalıyım ama Andrew ile işler nasıl? Başına böyle bir sorun açtıktan sonra tarih olmuştur diye düşündüm."

"Andrew ile durumumuz… karışık," dedi Julie, bir an duraksayarak.

Phoebe, ona en kısa sürede sadece kızlar arasında bir parti yapmaları gerektiğini söyledikten sonra Julie oradan ayrıldı. Ardından Rose'un Köşkü'nün park yerine gelip derin bir nefes aldı.

Rose'la olan meseleyi çözmeye, ona nasıl hissettiği, neden böyle olduğunu anlatmaya ihtiyaç duymuştu. Birkaç saniyeliğine yüzünü güneşe çevirip oyalandı.

Rose'un Köşkü meselesini halletmişti; ama uğraşması gereken çok daha büyük bir sorun vardı.

Bunu yapabilir miydi?

Julie bu sabaha kadar buna hayır diyebilirdi. Fakat artık durum farklıydı. Cebinden telefonunu çıkarırken aniden yüzleşemeyeceği hiçbir şey yokmuş gibi hissetti.

Planının işe yarayacağından bile emin olmadığını hesaba katarsa, bu doğru sayılırdı.

Çok geç kalmış olabilirdi. Şansı kaçırmış olabilirdi. Öyle olmasa bile, üstesinden gelebilmesi için çok fazla cesarete ihtiyacı olacaktı.

Bunun yanı sıra, büyük miktarda kendine güvene.

Julie Andrew'un, *Sağlam içgüdülerin var, Julie. Eğer*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bunları izlersen, gerçekten çok çok iyi olacağını düşünüyorum, dediğini hatırlayarak gülümsedi.

Telefonunun ekranına bakarak, Andrew'un yapımcısının numarasını bulana kadar numaraları taradı.

"Merhaba," dedi. "Ben Julie Delgado, teklifiniz hâlâ geçerli mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Altıncı Bölüm

"Tamam, millet," diye seslendi Andrew'un yapımcısı *Edgy Eats*'in setindeki gruba. "Bunun son program olduğunu biliyorum, hepimiz heyecanlıyız. Ama partiye başlamadan önce elimizden gelenin en iyisini yapalım, lütfen."

Andrew birkaç haftadır, Julie'yi yemek aracında gördüğünden beri hemen hemen hiçbir şeyden heyecan duymuyordu.

Durumun düzeleceğinden çok emindi. Ne kadar harika bir çift olabileceklerini Julie'nin sonunda anlayabileceğini sanmıştı. Lakin başladığı yere geri dönmüştü. Ta en başa dönmüştü aslında. Çünkü Julie ile anlaşmaya varacaklarına dair çok fazla bir umut görünmüyordu.

Zaman zaman gezici yemek araçlarına uğrayan şeflerin söylentilerinden duyduğu kadarıyla Julie yeni hayatından memnundu. Andrew'un onun için hayal ettiği şeyin yanından bile geçmese de, sonunda kendini mutlu edecek şekilde yemek yapabiliyor gibi görünüyordu.

Memnun olması gerektiğini biliyordu… Fakat Julie

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onu istemedikten sonra Andrew nasıl mutluluk duyabilirdi?

"Affedersiniz, Andrew."

Arkasını döndüğünde, kesinlikle izleyicilerden, bir şekilde ana sete gelmeyi başaran bir kadın gördü.

"Böyle çıkıp gelmekle muhtemelen şansımı zorladığımı biliyorum. Yalnızca merak ettim, işiniz bittiğinde birlikte…"

Şansına Sandy koşarak geldi ve konuşmalarını böldü. "Hemen yerinize oturmanızı rica ediyoruz. Teşekkürler."

Kadın bir kez daha ona uzun uzun bakarak gittikten sonra Andrew, "Phil ve Nancy daha gelmedi mi? Peki annemle babam? Biletleri gönderdin, değil mi?" diye sordu.

"Biletleri göndermekle kalmayıp onları şahsen teslim ettim," dedi Sandy. "Güven bana biletler ellerine geçti, ama…"

"Geleceklerine dair bir işaret yok," diye tamamladı Andrew.

"Korkarım ki öyle. Üzgünüm patron."

"Senin suçun değil." Ailesinin gelebileceğini düşündüğü için suç ondaydı. Onları arasaydı, büyük olasılıkla ne kadar meşgul olduklarını bahane edeceklerdi. Öyleydiler de. Fakat bir kez, sadece bir kez yoğun programlarına onun için ara verebilselerdi ne iyi olurdu. Çünkü onun ailesiydi. Ailenin de bir önemi olması gerekiyordu.

Neyse ki yapacak çok şey kalmamıştı. Şehrin altı aşçısı birbirini alt etmeye çalışırken, ortada durup iyi görünmek dışında yapacak bir şey yoktu. Sonra da…

Sonra ne? Ne yapmak istiyordu sonra?

Bir anlığına Julie'yi düşünüp başını salladı. Julie ne is-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tediğini açıkça, ne istemediğini ise *daha da* açıkça belirtmişti. Hâlâ neyi bekliyordu?

En iyisi kaçmaktı, Julie'den, ailesinden, her şeyden.

Fransa'ya uçup oradaki restoranlarda çalışabilirdi. Onu bırak, Loire Vadisi'nde yazlık ev bile satın alabilir, bir dahaki sezon başlayana kadar istediğini yapabilirdi.

Düğün için geri dönmek zorundaydı, tabii. Bir dahaki varış noktasına gitmeden önce San Francisco'da kısa bir mola verebilirdi.

Sandy yavaşça koluna dokundu. "İyi misin, patron?"

"İyiyim," diyerek yalan söyledi Andrew. Asistanına yalan söylemeyecek de kime yalan söyleyebilecekti? "Hâlâ yapımcılık şirketini başlatmayı planlıyorsun, değil mi?"

Asistanı başıyla onayladı. Biraz endişeli görünüyordu. Belli ki bunu başlatabilecek sermaye henüz umduğu düzeyde değildi. Neyse ki Andrew bunu kolayca halledebilirdi. Şehirden ayrılmadan önce kayda değer bir şeyler yapmak hoş olabilirdi.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Sandy yeniden. "Kendinde değil gibisin."

Andrew omuz silkerek, "Yemek yapmaya hazır mıyız?" dedi.

"Aşağı yukarı."

Bu iyiydi. Ne kadar çabuk bitirirlerse, o kadar çabuk gidebilirdi. Toplanmasına bile gerek yoktu. Çekimler biter bitmez uçakta olabilirdi. Bu düşünce, mutfağın ortasına doğru adım atarken gülümsemesini kolaylaştırdı.

"Merhaba, *Eady Eats*'e hoş geldiniz. Bu sezonun finalinde size, özel bir sürprizimiz var. Bu sezonda beraber yemek pişirdiğim birkaç kişi, kibarca finale gelmeyi kabul

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etti. Ayrıca bunu daha da özelleştirmek için, onlar yalnızca benim için değil, aynı zamanda San Francisco yemek basınından ve restoran sahnesinden seçilen eleştirmenlere yemeklerini hazırlayacaklar. Uzmanlarımıza hoş geldiniz diyelim."

Lucy, Cuisine Channel için yemek haberleri sunuyordu ve şen şakrak bir güzelliği vardı. Geraldine sert konuşmasıyla ünlü yerel bir şefti. Ayrıca buna uygun da sert bir yüzü vardı. Steve yerel gazeteler için restoran eleştirileri yazan ve göbeğine bakalırsa, işinden zevk alan biriydi.

Andrew onlarla önceden tanışmış olmasına rağmen hiçbirini çok iyi tanımıyordu. Ama şimdi gülümsemeli ve en iyi arkadaşlarıymış gibi rol yapmalıydı. TV işi böyleydi.

"Bugünkü kurallar kolay," dedi seyircilere. "Aşçılarımız, uzmanlarımız için dört adet yemek hazırlayacaklar. Bize pişirme stilleri gösterecek olan ara sıcak, başlangıç yemeği, ana yemek ve tatlı. Arzu ettikleri malzemeleri kullanabilirler ve ben gerçek bir lezzet keşfini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de öyle umuyorum," diyerek ona katıldı Lucy.

"Açıkçası erişilen standartlar da son derece önemli," diye ifade etti Steve.

Geraldine başıyla onayladı. "Bunların programına katılan en iyi aşçılar oldukları söylendi bana. Bu yüzden hepsinden yüksek standart bekliyor olacağım."

Ayrıca beklediği seviyede olmazlarsa onların yarasını deşme fırsatını kesinlikle kaçırmayacaktı.

Yarışmacılar muhtemelen neyle karşı karşıya olduklarını biliyorlardı. Bu da ona...

"Yarışmacılarımıza hoş geldin diyelim mi?" diye sor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du Andrew seyirciye. Devam etmeden önce tezahüratlarının biraz azalmasını bekledi. Herhangi bir hata olmadığından emin olmak için kelimeleri gösteren tablodan isimleri okudu. "Huzurlarınızda Mitchel Crane, Antonio Summers, Elaine Neilson, Gregory Brown, Natasha Smith ve… Julie Delgado?"

Ekranda Julie'nin adını gördüğünde sesinden de belli olan şaşırmasına engel olamadı. Yönetmenin 'kes' demesini umarak, büyük bir hata olduğunu, onu programa çıkarmakla uğraşırken adını silmeyi unutmuş olduklarını açıklamasını bekledi.

Ama Julie oradaydı. Diğerleriyle birlikte, seçtiği yemekler için tüm malzemeler kutuda, çalışma yerine yürüyordu. Ayrıca inanılmaz derecede güzel görünüyordu.

Andrew, onlara başarılar dileyip yemek yarışması için süreyi başlatırken, bir şekilde programın rayında gitmesini başardı. Canlı yayında Julie'nin yanına gidip onunla ilişkileri hakkında konuşamayacağını gayet iyi biliyordu. Bunun aksine yarışmacılar arasında dolanıp onlara ne yapmayı planladıklarını, geçen seferki programdan beri neler yaptıklarını sormak zorundaydı.

İlk yarışmacılarla zorlanacağını fark etti, çünkü dikkati onlarda değildi. Bir tanesiyle, kafesini nasıl genişlettiği veya yemek düzenine olan yaklaşımını çarpıcı bir biçimde nasıl ilerlettiğiyle ilgili sohbetin yarısını bile dinleyememişti. Çünkü sırılsıklam âşık olduğu kadına bakakalmamak için canla başla uğraşıyordu.

Kendisine bu kadar aptalca davranmamasını söylemeye çalıştı ve son seferde ne olduğunu kendisine hatırlattı. Ama bir şey fark etmedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çünkü ona âşıktı.

Sonunda, *en sonunda* onun yanına geldi. Tanrım, onu seven erkek olarak onunla konuşmaktansa, bir sunucu olarak konuşmaktan nefret ediyordu.

"Julie, seni yeniden burada görmek ne güzel."

Göğsünü sıkıştıracak kadar tatlı bir şekilde gülümsedi ona Julie. "Buraya dönmek güzel, Andrew."

"Seni son gördüğümüzden beri neler yapıyorsun?"

"Çeşitli şeyler, işte. Şimdi bana bugünkü mönümü soracaksın, değil mi?"

Hayır, Andrew daha önemli şeyler sormak istedi. *Niçin buraya geldin? Seni ne kadar çok sevdiğimi görebiliyor musun? Aşkıma karşılık verecek misin?* Ne yazık ki, TV'de canlı yayında olması, rolünü oynaması gerektiği anlamına geliyordu.

"Mönün nedir Julie?"

"Hazırladığımda söyleyeceğim." Ferah gülüşüyle gözleri ışıldıyordu. "Uzmanlara söyleme, ama yapabildiğim kadar bir şeyler ayarlayacağım."

Bunu duyduğunda Andrew'un gözleri iri iri açıldı. Seyircilerin kahkahasının kaybolmasını bekledi. "Bu bayağı riskli olacak."

Julie sakince başıyla onaylarak, "Evet, öyle," dedi. "Ama bir keresinde bilgili biri bana içgüdülerime güvenirsem, her şeyin yolunda gideceğini söylemişti." Bir süre durduktan sonra, "Bunu anlamam biraz uzun sürdü, ama sonunda arkadaşımın haklı olduğuna karar verdim," diye ekledi.

Andrew o an Julie'yi kollarına almak istedi. Onu öpmek, ona ne kadar saygı duyduğunu, nasıl delicesine sevdiğini söylemek istedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Andrew bir şekilde Julie'den uzaklaşıp uzmanlara döndü. Julie'nin söylediğinden hiçbiri hoşlanmamıştı.

"Bir plan yapmamak biraz saçma görünüyor," dedi Lucy.

"Saçma mı?" diye tekrarladı Geraldine. "Bu aptallık. Sonuç olarak tabağında dişe dokunur bir şey olursa şaşıracağım."

Bazı seyirciler yuhaladı. Jürideki kötü adamın kim olduğu belliydi. Andrew da onlara katılmak istedi. Fakat yapamazdı. Tüm yarışmacılara eşit şans vererek tarafsız olmalıydı. Yapabileceği tek şey, yemek yapma vakti dolana kadar orada durup yarışmacılar ve uzmanlarla kısa konuşmalar yapmaktı.

Normalde böyle olmasına aldırış etmezdi. İnsanları yemek pişirirken izlemekten hoşlanırdı. Onlar hakkında çok şey gösterirdi bu.

Şimdi ise zamanını, Julie'ye göz gezdirerek sonunda risk almaya hazır olmakla ne demek istediğini anlamaya çalışarak geçirdi. Sadece yemek hakkında mı konuşuyordu?

Yoksa onunla olmaktan da mı bahsediyordu?

"Zaman doldu," diye belirtti restoran eleştirmeni Steve. Andrew da saate bakıp öyle olduğunu gördü.

"Spatulaları ve bıçakları bırakma vakti, millet," diyerek sunuş moduna geçti. "Öğün öğün giderek herkesin hazırladığı yemeği sırasıyla tadarak değerlendireceğiz. Ben oy kullanmayacağım. Korkarım önceden ödediğiniz rüşvetler boşa gidecek." Seyircilerden bir kahkaha daha geldi. "Ama tadına bakıp yorumumu yapacağım. Bu benim programım sonuçta. Ara sıcakları önce kim getirmek ister?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlk adımı Julie atınca Andrew onunla gurur duydu. Julie her biri özel bir sosla kaplanmış bir tabak dolusu küçük köftelerle geliyordu.

"Köfte mi?" dedi Geraldine küçümser bir ifadeyle.

"Birkaç ek malzemeyle," diyerek gülümsedi Julie.

Önce uzmanlar tattı. Lucy hoş olduklarını, lakin bir TV şovu için çok olduklarını söyledi. Steve diğer yarışmacıların yemek düzenine yetişebilmesi için duaya ihtiyacı olduğunu belirterek, bir plan yapmış olsaydı sorunları engelleyebileceğini önerdi.

Geraldine fikrini daha açık bir şekilde belirtti. "Bu bir hazır yemek. Böyle bir şovda daha fazlasını beklerdik. Berbat."

Yorumları Andrew'u umutlandırmadı. Ta ki köftelerden bir ısırık alana kadar. Damağına iki tür et tadı geldi; hafifçe baharatlar karıştırılmış biftek ve tavuk. Sosa gelince... Sos gerçekten bambaşka bir şeydi. Muazzam bir şeydi. Malzemeler damağında lezzet patlaması yaşatmıştı.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," dedi Andrew. "Bu harika."

"Şükürler olsun ki bazılarımız neden bahsettiğimizi *biliyor*," diyerek tersledi Geraldine. Bu da tekrar yuhalanmasına sebep oldu. Diğer aşçılar beklenen en iyi yemek kombinasyonlarını hazırladılar. Andrew da birkaçının tadının iyi olduğunu kabul etti. Ama aklında, yaratıcılık açısından Julie ile aynı seviyede değillerdi. Ya da *tutku* açısından. Doğal olarak, uzmanlar aynı fikirde değildi.

Başlangıç mönüsü de aynı şekildeydi. Bazı yarışmacılar ayrıntıyla hazırlamış; ama buna rağmen tamamen aynı şeyi yapmışlardı. Andrew, bu civarlarda herhangi bir res-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

toranda o yiyecekleri bulabilirdi. *The Glass Square*'de ise hepsinin daha iyisini bulabilirdi.

Öte yandan Julie, basit bir tortilla gibi görünen, ancak tavuk eti, Thai stili baharatlar, doğuya özgü sebzeler ve limondan oluşan bir karışımı kullandığını açıkladığı bir yemek sundu. Diğer uzmanlar tortillanın kabuğundan ötesini göremediler.

"Bu süreçle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Geraldine.

Andrew tadına baktı. Gülümsemesini saklamakla uğraşmadı. "Bu mükemmel." İzleyiciler alkışlamaya başladığında Geraldine, Andrew'a dik dik baktı.

Julie'nin ana yemeği sosisliydi. Ancak geyik etinden yapılmıştı ve yanında bitkiler, ev yapımı baharatlı ekmek, domates ve hardaldan ibaret olmayan harika bir sos kombinasyonu ve kereviz kızartmasıyla sunuldu.

Geraldine, "Berbat. Şu ana kadarki en kötüsü," diye niteledi.

Lucy bile daha az hoşgörülü görünüyordu. "Üzgünüm," dedi, "ama bu bir sosisli için beklenmedik bir karışım. Artık diğer yarışmacıların çok gerisindesin, Julie."

Steve başıyla onayladı. "Dürüst olmak gerekirse, sana bir şans vermesi için tatlının herkesin şimdiye dek tattığı en iyi şey olmalı. Ama ben böyle olacağını zannetmiyorum."

Andrew o zaman güldü.

"Komik olan nedir?" dedi Geraldine.

"Açıkçası üç kişinin de nasıl böyle yanılabileceğini anlayamıyorum. Bu sadece bir sosisli değil." Uzmanları görmezlikten gelip seyircilerle yüzleşerek içindeki öğele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ri teker teker gözden geçirdi. "Demeye çalıştığım," diye açıkladı, "bu şimdiye kadar yapılmış olan en lezzetli sosislilerden birisidir."

Julie'nin tatlısı çikolata, dondurma ve bulabildiği her malzemenin karışımıydı. Normalde Andrew bile bunu reddederdi. Fakat bu sefer yapamadı.

Çünkü onu hatırlamıştı. Beraber geçirdikleri gece ortaya çıkardıkları tatlıyı yeniden yaratmıştı Julie.

"Berbat," diyerek tekrar fikrini belirtti Geraldine.

"Karman çorman," dedi Lucy.

Steve başını sallayarak, "Zamanın bittiğinden hepsini bir kâseye fırlatmışsın gibi görünüyor," dedi.

Ancak Andrew için yemeği bitirdikten sonra daha mükemmel bir tatlı olamazdı. Julie'nin yapmış olduğu üç yemek, karışıklığın ve basitliğin harika bir karışımıydı. Hiç planlanmamış aromalarla yeniden inşa edilen temel, basit gıdalar. Her biri risk taşıyordu ama kalbinin derinliklerinden gelmişti.

Ayrıca onun tatlısı? Bu Andrew için o kadar açık bir mesajdı ki derhal yayını kes diye bağırıp koşarak Julie'yi öpmek istedi.

Tanrım, onu nasıl da seviyordu. Artık herkesin gitmesini beklemeli ve... Canlı yayında olmaları kimin umurundaydı ki?

Andrew sahneden karşıya geçti. Julie'yi kollarına alıp seyircilerin ve personelin önünde onu öptü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Yedinci Bölüm

Uzmanlar düşünüp taşındı. Andrew sonunda Julie'yi bırakıp diğer yarışmacılarla birlikte kararı dinlemesine izin verdi. Julie yüzünde odadaki her kadını kıskandıran güzel bir öpücüğün verdiği parlaklık olduğunu biliyordu.

"Üçüncü sırada, Mitchel Grain," dedi Lucy.

Seyircilerden alkış alarak ilerledi. Julie de nazikçe alkışa katıldı; ama gözleri Andrew'daydı. Andrew ise kibar sunucu rolünü zar zor oynayabiliyordu. Çünkü Julie'ye bakmakla meşguldü. Siyah gözlerindeki ateşle birlikte o harika gülümsemesi, Julie'nin içini titretiyordu.

"İkinci sırada, Natasha Smith."

Daha fazla alkış gedi, ama Julie beklenmeyen güzel öpücük hakkında düşünmeyi bırakamıyordu. Ne anlama geliyordu? Yeterli miydi? Hazır mıydı bunun için…?

Hayır, yeniden aynı şeyleri yapmayacaktı. Andrew ile arasında olan sihri artık kesinlikle sorgulamayacaktı.

Önemli olan bu andı. Onu seviyordu ve bunun asla değişemeyeceğini biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Özellikle Julie kendine güvenmeden önce Andrew ona güvenmiş olduğunda.

"*Edgy Eats* yarışma programının finalinde kazananımız..."

Uzmanlar gereksiz yere uzattılar, elbette. Bu az ya da çok zorunluydu. Çünkü TV şovu kurallarına göre heyecanı arttırmak şarttı. Julie kimin kazanacağı konusunda az da olsa kaygılanmamıştı. Uzmanların yorumlarından sonra olabilecek tek bir şey vardı.

"...Elaine Neilson!"

İşte bu. İlk üçte bile değil. Geraldine'nin Julie'ye kötü kötü bakmasından son sırada olduğu belliydi.

Başka bir gün olsa Julie buna üzülebilirdi. Ama bugün değil.

Odadaki tek önemli kişi ona güneşin doğuşundan ve batışından sorumluymuş gibi bakarken değil.

Julie kazanan yarışmacıları kutladıktan sonra bir kenarda durup Andrew'un programı kapatışını sabırla bekledi. Andrew zar zor anlaşılır bir hızda aceleyle son sözlerini söyledi. Şansına, yönetmen ona seslenmedi. Gerçi bunun nedeni Sandy'nin o anda yönetmenin omzunu sımsıkı tutması olabilirdi.

"Kestik! Çekim sona erdi, millet."

Personel ve seyirciler hep birlikte alkış tuttu. Yapımcılar bile partiye katılmak için mutlu görünürken kamera personelinden birisi içkileri getirdi. Kısa sürede TV stüdyosundan çok ev partisine benzemişti.

Andrew Julie'nin yanına gelip onu kollarının arasına aldığında Julie başka bir şeyi umursamıyordu.

"Seni seviyorum," dedi Andrew. "Artık saklayamayacağım, Julie."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Tam öpüşecekken, jüri heyetinden Geraldine ve Lucy'nin gelmesiyle yarıda kaldılar. Geraldine burnunu çekerek onlara doğru baktı. "Böyle bir yarışmada yer alabilmenin nedeni sunucuyla yatmaktı demek."

Birkaç gün önceye kadar bu, Julie'nin korkuyla sinerek Andrew'dan uzaklaşmasına yol açardı. Şimdi ise ona daha sıkı sarıldı. "Kesinlikle. Aslına bakarsan, Andrew'un beni baştan çıkarmaya çalışmak için bu yarışmayı düzenlediğine eminim."

Andrew Julie'yi alnından öptü. "Sadece harika bir aşçı değil, aynı zamanda çok da zeki."

"Ama... Ama bu..."

Julie çirkin kadına bakarak, "Ne oldu? Kıskandın mı?" dedi.

"Kıskanmak mı? Seni mi? Bizler yemeği kaliteli bir şekilde üreten gerçek şefleriz."

Julie omuzlarını silkti. "Ben insanların yemek isteyeceği iyi yemekler üretiyor olmaya razıyım. Kendi yapmak istediğim şekilde yapabildiğim sürece."

"Bu yüzden hiçbir sonuca ulaşamayacaksın," diyerek yanıt verdi Geraldine.

Andrew kaşlarını kaldırdı. "Hiç derece kazanamayan bir şefe kıyasla mı? Yemeklerine yapılan eleştirileri gördüm, Geraldine."

Şef kendi kendine mırıldanarak yürüyüp gitti. Cuisine Channel sunucusu Lucy bir iki dakika daha bekledi. "Sertçe eleştirilerim için özür dilerim. Belki biraz kendimi kaptırmışımdır. Ayrıca, haklısın. Öyleyim."

Tam olarak anlamadığından, "Nasıl?" diye sordu Julie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En yakışıklı aşçıya sahip olduğun için belki biraz kıskandım." İkisine de gülümseyerek, "İyi şanslar," dedi.

Julie diğer kadın giderken güldü. O da gittikten sonra Andrew ve Julie etraftaki kargaşanın ortasında tek sabit nokta olarak kaldılar. Er ya da geç birbirlerine sarılmayı bırakmak zorundaydılar. Ama henüz değil.

En azından kısa bir süre daha böyle kalabilmelerini umdu Julie.

Birkaç dakika sonra Julie, "Ee, şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Benim evime gidebiliriz," diye önerdi Andrew. "Sonra da seni bir güzel baştan çıkarabilirim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Julie. Parmak uçlarına yükselerek dudaklarını Andrew'un boynuna değdirdi. "Gerçi fikrinin kulağa hoş geldiğini kabul edeceğim. Çok çok hoş."

Andrew yüzünü uzun bir süre Julie'nin saçlarına yaslayarak alçak bir sesle, "Fransa'ya gidip orada biraz zaman geçirmeyi düşünüyordum," dedi. "Ama şimdi San Francisco'da kalmalıyım sanırım."

"Öyle yapsan iyi olur," diye uyardı Julie. "Gerçi kıyıda köşede kalmış restoranları keşfederek tatil yapmak eğlenceli olabilirdi."

"Tam da aradığım kadın."

Julie bu fikri için heyecan duyabilen bir erkek tanımıyordu. Öte yandan, Andrew birçok erkek gibi değildi. Hiç de değildi.

Julie aniden Andrew'un önceki fikrini harekete geçirip apartmana dönmenin ne kadar iyi olacağını düşündü. Yine de gerçek şu ki, şimdi burada kalıp partinin tadını çıkar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dıktan sonra birlikte olmaya devam edeceklerini bilmek en iyisiydi.

Bu sefer ikisi de bir yere gitmeyecekti. Şu andan itibaren onlar bir takımdı.

Julie birkaç insanın gelip yarışmada yaptığı yemekler hakkında soru sormasına şaşırmıştı. Hemen hemen Evie Teyze'nin yaşlarındaki bir kadın, "Doğru yapıldığında gerçek yemeklerin o gösterişli şeylere ayak uydurabildiğini görmek güzel," dedi.

Julie'nin 'gerçek yemek' pişirme tarzının eşsiz ve tamamen kişisel olduğunu kabul ederken bile herkes onun bu fikrini beğenmiş görünüyordu. Kendini Rick olarak tanıtan yapımcılardan biri bile o ve Andrew'un yanına gelmişti.

"Merhaba Julie," dedi. "Birkaçımız programı tartışıyorduk. Seyircilerin hepsi bugünkü performansını beğenmiş görünüyor."

"Çok naziktiler," dedi Julie.

Rick başını salladı. "Nezaketlerinden değil. Güven bana. Ne istediklerini iyi biliyorlar. Kamera önünde çok doğalsın."

"Bilmiyorum ki."

"Öylesin," diyerek garanti verdi Andrew. "Mutfakta da öylesin."

Rick lafı kısa kesti. "Programımızda hâlâ birkaç boşluk var. Kendine özgü stilini ve kişiliğini katarak yeni bir şov yapmayı düşünürsen seviniriz."

Julie, adamın TV dilini anlayabilmek için birkaç dakika bekledi. "Benimle bir yemek yarışmasından daha fazla süreyle mi çalışmak istiyorsunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, etkini arttırmak, harika reytingler almak, belki oradan başka programlara ve hatta yeni bir restoran açmak için ne kadar büyük bir şans olduğunu görmeni umuyoruz. Bu kanaldaki herkesin yapmak istediği şey bu."

Haklıydı. Mesleği aşçılık olan herhangi biri kendine ait yemek programı yapma frsatını hiç düşünmeden kabul ederdi; ancak Julie daha önce mükemmel olmayı denemişti. Ayrıca böyle bir baskıya yeniden hazır olup olmadığından emin değildi.

"Tam olarak neleri kapsıyor bu?"

"Birkaç hafta çekim yapacağız. Çalışanlarımızın yoğun programını aksatmamak için her güne birkaç bölüm sığdırmak istiyoruz."

Julie'nin yanında Andrew homurdandı. "Bir de giderleri kontrol altında tutmak için, öyle değil mi Rick? O kısmı unutmayalım."

"Tabii, o da var," dedi yapımcı utanmadan. "Sonra biraz promosyon, belki devam çekimleri filan."

"Yoğun bir tempo var," dedi Andrew, "ama haklı. Senin için harika bir fırsat olabilir. Önemli olan senin ne istediğin, Julie."

Bu da şu soruyu getirdi: O ne istiyordu?

Cevabın biri belliydi; Andrew'u istiyordu.

Andrew dahi yoğun çalışma saatlarine uyabiliyordu, yani bu onu durduramazdı. Böyle büyük bir şans tanınırken bile onun geri çekilmesine neden olan şey neydi? Tekrar risk alma korkusu değildi, değil mi?

Julie isteksizliğinin bambaşka bir şeyden kaynaklandığını fark edince gülümsedi. Şu anda yemek aracında çalışırken özgürdü. İstediğini yapabilirdi; kendi istediği şe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kilde çalışmasına izin veren bir patronu ve yaptığı şeyleri seven müşterileri vardı.

Mutluydu.

Sırf başka kişiler bu teklifin onun için iyi olacağını düşündüler diye, ne söyleyip nerede duracağını belirleyen bir çalışma şekliyle bunu takas etmeyi gerçekten istiyor muydu? Bunun büyük bir fırsat olduğunun farkındaydı. Belki de bu şansı kullanırdı. Ancak özgürlüğünü elinden alacaksa, asla.

"Ne diyorsun?" diye sordu Rick. "Eğer sorun paraysa, seni temin ederim..."

"Sizi daha sonra arayabilir miyim?" diyerek onun sözünü yarıda kesti Julie. "Bu çok ani oldu ve... istediğim şekilde uyum sağlayabileceğimden emin olmak istiyorum. Kabul edersem, tabii."

Yapımcının gülüşü yavaşça dondu. "Pekâlâ, ama çok uzun sürmesin. Biliyorsun, beklemeyebiliriz."

Andrew başını iki yana salladı. "Bekleyeceğini biliyorsun, Rick. Julie buna değer."

Yapımcı gidince Andrew Julie'nin elini tuttu. Basit bir hareketti. Fakat tüm o eğlenen insanların arasında beraber durmak, Julie'ye dünyada sadece kendilerinin olduğu hissini verdi.

Andrew ona yakınlaşarak, "Ne karar verirsen ver, beraber yapacağız," diye söz verdi.

"Biliyorum," dedi Julie. "Ailenin de bugün burada olmasını dilerdim. Benimle olmanın ailenle birlikte olmakla aynı şey olmadığını biliyorum. Ama..."

Andrew onu tekrar öperek lafını kesti. "Hayır. Daha da iyi. Sadece vazife icabı gönülsüz olarak burada olmadı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğını biliyorum. Yanımda olmak istediğin için benimlesin. Düğün mönüsünü oluşturarak kardeşime hediye verecek olanın ben olduğumu sanıyordum. Fakat en güzel düğün hediyesini benim alacağımı asla tahmin edemezdim; *seni*."

Gerçek aşktan doğan tatlı bir öpücükle dudakları yeniden birleşti. "Elbette," dedi Andrew usulca, "aile olmak demek aile düğünlerine davet edilmek demektir. Benimle gelecek misin? İçimde desteğe ihtiyacım olacağına dair bir his var."

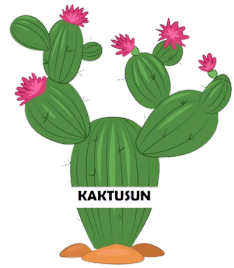
Julie ona sıkıca sarılarak, "Seve seve," dedi.

Gözlerinin içi gülen Andrew, Julie'ye, "Kalan tek sorun yemek servisi için ne yapacağımızı bulmak," dedi. "Çünkü kardeşimin düğününde yemeği ben yapmayacağım."

"Endişelenme. Benim bir planım var," diyerek Julie sevdiği adama gülümsedi. "Gezici yemek araçlarına bayıldığımı biliyorsun."

Andrew onun ne demek istediğini anladığında hemem gülümsedi. "Duyduğuma göre şehir merkezinde gerçekten de harika olanlar varmış." Julie'ye sevgi dolu bir öpücük verdikten sonra, "Neden gidip tatlarına bakmaya başlamıyoruz?" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonsöz

Phoebe'nin düğün günlerindeki işi her zaman çok katmanlı olurdu. Bir yandan çiçeklere bakarak solmaya başlayanları değiştirirken, diğer yandan da yiyecek ve içecek servisine yardım ederdi. Ayrıca gelin veya damadın kıyafetlerinin onarılmaya ihtiyacı varsa Anne'nin dikiş kutusuna el atmak ve hatta Tyce'a ekipmanın ses kontrolünü yaparken yardım etmekten mutlu olurdu.

Kyleların düğünü içinse işler biraz daha farklıydı. Her şeyden önce yiyecek servisine yardım etmesine gerek yoktu; çünkü herkes köşkün bahçesinin bir köşesine park edilmiş olan yemek araçlarından kendi gidip alıyordu. Yemek aracı sahiplerinin tüm gün orada çalışmalarını sağlamanın mı, yoksa Rose'u buna izin vermeye ikna etmenin mi daha zor olduğunu merak etti Phoebe.

Rose'un Köşkü'nün sahibinin şu anda olan biteni şahin gibi gözetlediğini fark ederek, muhtemelen Rose'u ikna etmek diye karar verdi.

Rose'un bakış istikametini takip ederek dans pistinde Andrew ve Julie'nin gülüşerek dans ettiklerini gördü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Phoebe arkadaşı adına mutluydu. Sonuçta Andrew Kyle gibi muhteşem bir erkekle kim flört etmek istemezdi ki? Julie'ye mutluluklar diledi.

Yalnızca... Phoebe onları dans pistinde birbirine yapışık bir şekilde görünce şüpheciliğine engel olamadı.

Hayır, şüphecilik değil.

Gerçekçilik.

Eğer gerçek aşk doğru olsaydı ve çiftler sonsuza kadar birlikte olsaydı, bu çok güzel olurdu. Fakat işler bu kadar basit değildi.

Bir sürü düğünde çalışmış olan bir çiçekçi olarak böyle düşünmemesi gerektiğini fark ederek hafifçe başını iki yana salladı Phoebe. İnsanların çiçekçiler hakkında ne düşündüğünü biliyordu; gerçek aşkı yakalamaya ve bütün hayatı boyunca ona her gün gül getirecek olan Bay Doğru'yu bulmaya kafayı takmış umutsuz romantikler.

Ama yapması gereken tek şey kanıtlara bakmaktı. Phil ve Nancy Kyle bugün birbirlerine nasıl bakarsa baksınlar istatistikler gayet açıktı. Üç yıl sonra hâlâ evli olup olmadıkları yarı yarıya şansa bağlıydı. Gerçek aşkı bulmuş olduğuna inanmak, satın aldığın piyango biletine kesinlikle büyük ikramiye vuracağına inanmak kadar çılgıncaydı.

Ne kadar emin olursan ol, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Elbette, Phoebe Rose'un Köşkü'ndeki arkadaşlarına veya Tanrı korusun Rose'un ta kendisine bu düşüncelerini asla ifade etmezdi.

Phoebe kendi hazırladığı çiçek sergisinden bir tane beyaz gül çıkarıp kokusunu içine çekti. Bay Doğru'yu unut.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Geçici'nin nesi vardı, kendisine karşı dürüst olup biraz eğlenmesinin nesi yanlıştı?

İlişkiler elinde tuttuğu çiçek gibiydi. Şu anda güzeldi. Mükemmeldi. Mis kokulu ve saftı.

Ama bir iki gün sonra solup RJ'in gübre yığınlarının birine atılacaktı.

Phoebe'nin fikrine göre bunun aksini düşünen herkes, ne kadar güzel olursa olsun, kendisini kandırıyordu.

"Dans etmek ister misin?"

Phoebe arkasını döndüğünde geniş omuzlu, yakışıklı bir adam gördü. Kim olduğunu tam olarak hatırlayamasa da ona birini anımsattı. Saçı kısa kesimliydi ve yüzü kirli sakalla çevrelenmişti.

Adam muzip bir gülümsemeyle, "Adım Patrick," dedi.

Biraz önce kendine açıklamış olduğu gibi, Bay Geçici muhteşem, uygun ve onu dansa davet ediyorken, neden Bay Doğru ile uğraşsındı ki? Kısa süreli bir oyalanma tam da ihtiyacı olan şeydi.

"Böyle harika canlı müzik olmasına rağmen etraftaki en güzel kadının dans etmiyor olması çok üzücü."

Phoebe'nin cevap vermesini beklemeden onu çevirerek kollarına aldı. Ne kadar hoş kaslı kollardı onlar.

Evet, tam da birlikte eğlenceli bir kaçamak yapabileceği türden bir erkekti. En az onun kadar ani dürtülere göre hareket eden biri gibi görünüyordu. Bu gibi erkekler oyunun nasıl oynanacağını bilirlerdi ve şans eseri, Phoebe'nin vermeye razı olduğundan daha fazla şey istemezlerdi.

"Bana hâlâ adını söylemedin," dedi Patrick. "Ya da sana etraftaki en güzel kız demeye devam mı etmeliyim?"

Bir çok ihtimal vardı, ama yine ona gülümsedi. "Adım Phoebe ve eminim etraftaki en güzel kadının gelin olduğunu söylemen gerekir."

Sesi genelde bu kadar soluğu kesilmiş çıkmazdı. Kaldı ki bir Rose'un Köşkü düğününde bu kadar yakışıklı erkek sık sık görmez ve onlarla dans etmezdi.

"Evet, o güzel görünüyor. Ama her kadın düğün gününde güzel görünür."

Eyvah.

"Düğünleri sever misin?" diye sordu Phoebe.

"Kim sevmez? İki kişinin birbirine bağlılık yemini etmesi çok önemli. Bunu daha sık kutlamalıyız."

Harika. Bay Muhteşem tam bir romantikti. Etraftaki bütün yakışıklı erkekler arasında gözlerinde kalpler olan erkek dikkatini çekmek zorundaydı.

Dansı RJ'in önünde sonlandırdılar ve o anda Phoebe durumun ne olduğunu anladı. Patrick'in tanıdık gelmesi boşuna değildi.

"Siz kardeşsiniz değil mi?"

RJ sırıttı. "O ailenin en akıllısıdır."

"Bir evin tasarımı için buraya geldim," diye açıkladı Patrick gülümseyerek.

Ama Phoebe gülümsemek için havasında değildi. Patrick'in sadece bir düğün davetlisi olmaması; aksine bir bina inşaat projesinin süreceği bir uzunlukta burada olacağını öğrenmesi ona yetmişti.

Phoebe çiçekleri kontrol etme bahanesini kullanarak oradan uzaklaştı. İkisinin de onun bahanesine inanıp inanmadığından emin değildi. Kesinlikle emin olduğu tek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey, son birkaç dakikayı olabilecek en kötü erkekle dans ederek geçirmiş olduğu gerçeğiydi. Tanrı'ya şükür onunla flört etmeyi kabul edecek kadar aptal olmamıştı.

Ve asla kabul etmezdi.

Fakat odanın karşısından ona bakışının yoğunluğunu hissettiğinde, içinin ürpertisi direnişinin bu sefer kolay olmayacağını söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM